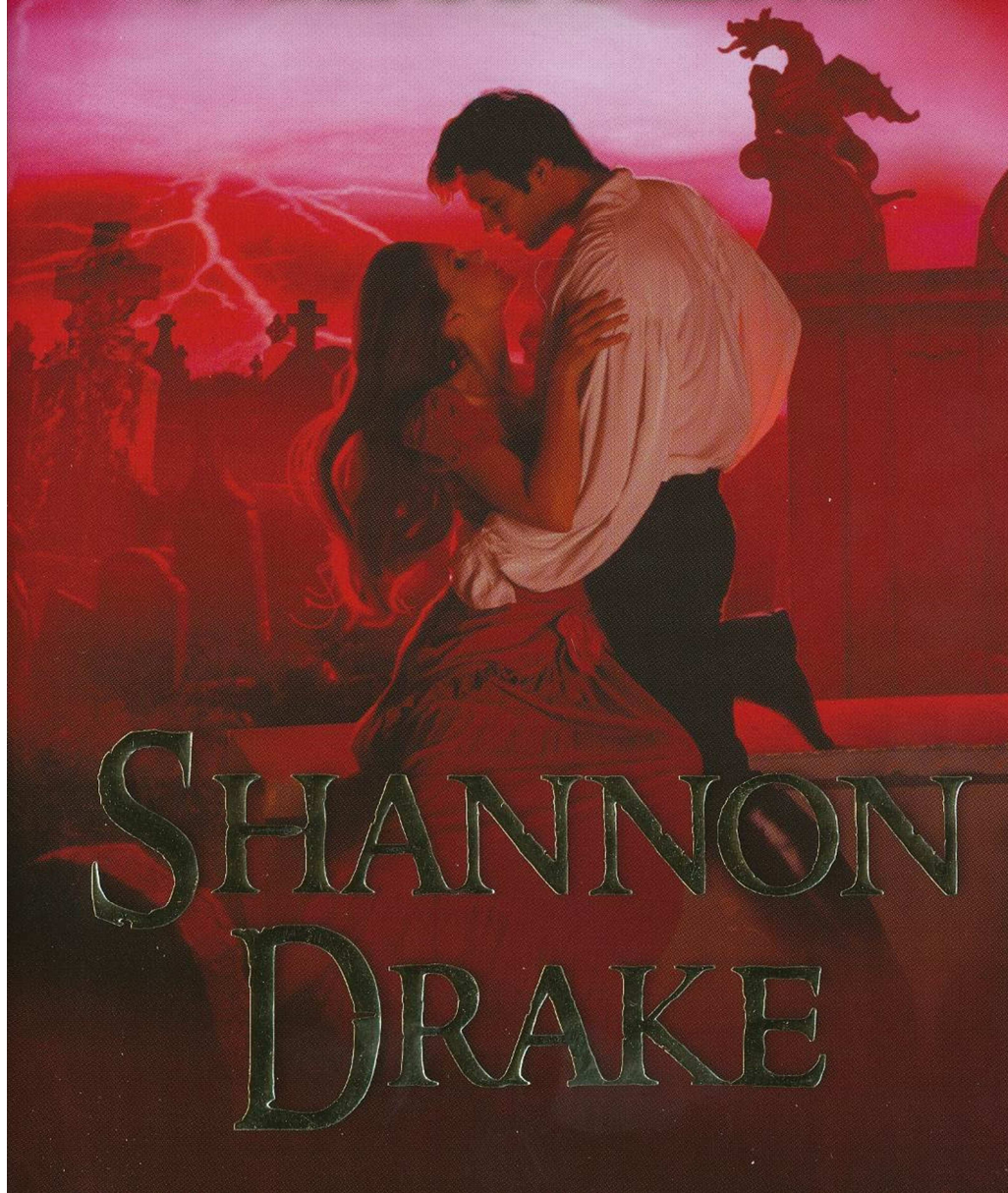
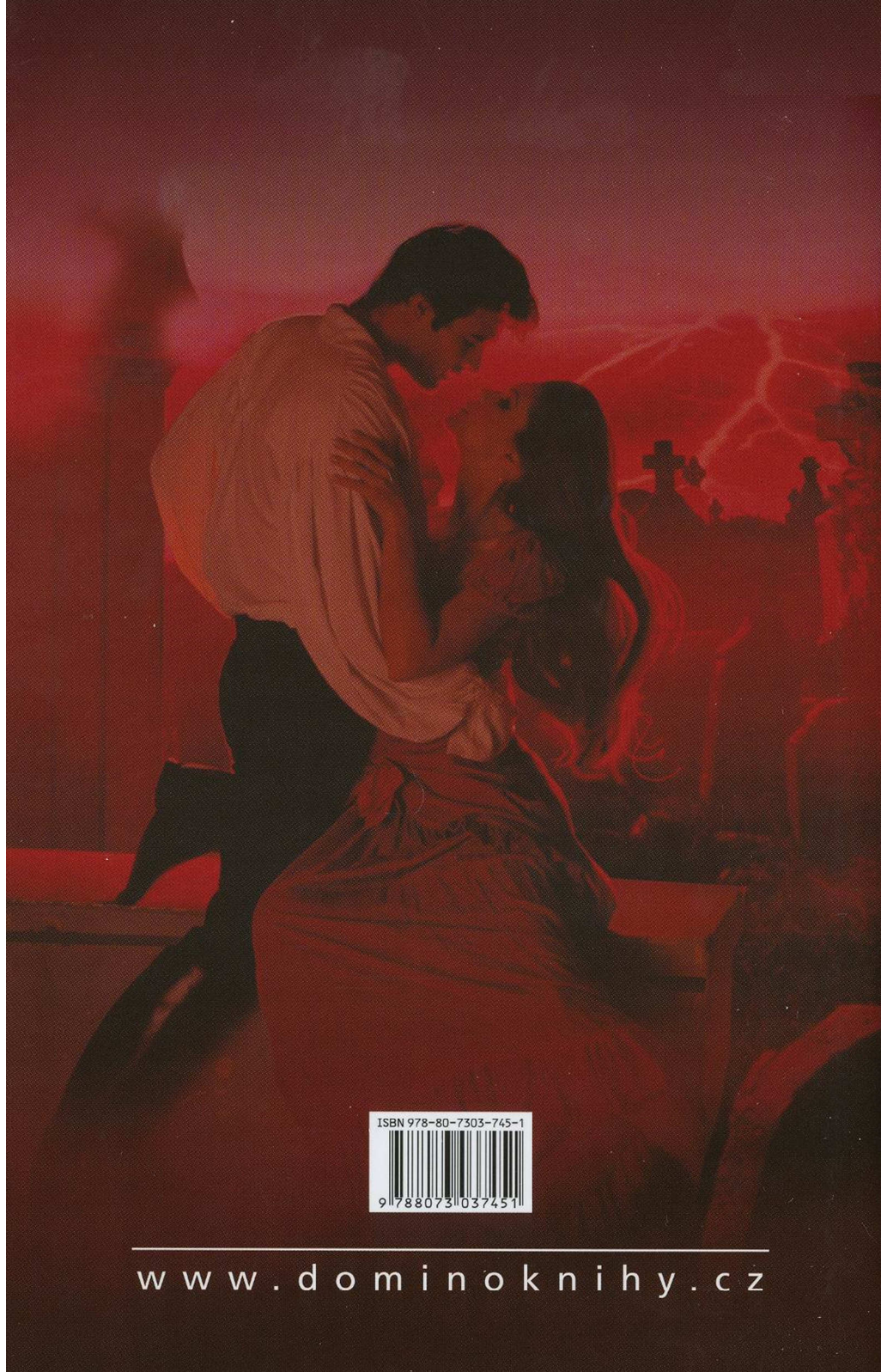

POD RUDÝM MĚSÍCEM

SHANNON
DRAKE

ISBN 978-80-7303-745-1

www.dominoknihy.cz

POD RUDÝM MĚSÍCEM

Maggie Montgomeryová, majitelka elegantního butiku v New Orleans, vede spokojený život. Vše se rázně změní, když v doposud poklidné čtvrti dojde k vraždě a krvavá stopa vede od oběti až ke dveřím Magiina domu. Šok z krvavé události ještě umocní návštěva detektiva Seana Canadyho, který jí přišel položit pár otázek... a vyvolal v ní touhu tak silnou, že si s tím Maggie neví rady.

Pojí je cosi mocného, co se nedá rozumem vysvětlit. Důvod vzájemné přitažlivosti se totiž nachází v nevyřešené minulosti: vše začalo událostí za noci, kdy na nebi svítil rudý měsíc. Tenkrát před sto lety se v rodině Montgomeryových stalo něco hrozného... a Magie nyní musí najít muže, jehož láska bude tak čistá, že ji z onoho dávného prokletí osvobodí. Je ale Sean ten pravý?

POD RUDÝM MĚSÍCEM

SHANNON DRAKE

2012

Copyright © 1999 by Shannon Drake
Translation © 2012 by Eva Fuková
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu BENEATH A BLOOD RED MOON,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing Corp.,
New York 1999,
přeložila Eva Fuková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: ≡ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2012

ISBN 978-80-7303-745-1

PODĚKOVÁNÍ

Tuto knihu věnuji

Eddiemu Forehandovi, Suzanne Hanceové, Seanu Meyersovi, Efrain Canellasové, velkému a malému Sergeovi (Mehalichancovi a McKenziemu), Miku Andersonovi, Bobbymu Merrillovi, Jamesi Cintronovi, Mattovi, Mikovi a Danielle Marracheovým, Rogeru Lopezovi, Suzanne Medinové, Alexi Mehalichancovi, Jamiemu a Tanye McKenziovým, Nicku McKenzieovi, Hectoru Hernandezovi, Johnnymu Mokovi, Eddiemu Hungovi, Auroře Munizové, Stephanii Smithové, Brianu Kellerovi, Robertovi, Tonymu Rodriguezovi, Benovi, Jasonu Pozzesserovi – a klubu The Hungry Sailor, kde se hraje místní hudba. A také Shayne, Bryee-Annon a Dereku Pozzesserovým.

Speciální poděkování patří Lindě, Tomovi a Andrewovi Dixonovým.

Milí přátelé,

toto dílo je trochu jiné než má předchozí. Je o upírech – nechybí v něm napětí, historie a romantika. Psaní bylo vzrušující a jsem vděčná za podporu, kterou mi vyjádřili přátelé, čtenářky a knihkupci. S historickými romancemi jsem nepřestala.

Ale zpět k této knize...

Když jsem začala psát, posílala jsem své povídky do *Black Cat*, *Twilight Zone* a dalších časopisů. Chtěla jsem se stát Edgarem Allanem Poem dvacátého století! Okultní vědy mě vždy fascinovaly. Rodina mé matky pochází z Irska, takže jsem se brzo dozvěděla, že i když si něčeho nejsme vědomi, neznamená to, že to neexistuje. Koneckonců víly a skřítki jsou skuteční.

A pokud jde o upíry – ti nejsou?

Úspěšný hon!

Shannon Drake

Prolog

New Orleans

1840

„Hrabě DeVereaux je dobrý člověk,“ řekla Magdalena. Seděla vzpřímeně na pohovce ve velkém salonu v domě svého otce v New Orleans.

Jason Montgomery ji pozoroval. Povzdechl si a zavrtěl hlavou. Nechtěl ji ranit. Bylo to však nutné. Husté tmavé vlasy měla vyčesané a několik pramínků jí splývalo kolem tváře. Při pohledu na ni se najednou zachvěl strachy. Musí být tvrdý. Magdalena je jeho jediné dítě. Je krásná. Ve tváři s dokonalými klasickými rysy vynikají třpytivé hnědozlaté oči. Její hebká pleť je jako alabastr. Vyzařuje z ní neuvěřitelná důstojnost, pevná vůle a inteligence. Pohybuje se ladně a elegantně jako gazela. V nestřežených okamžicích vypadá něžně a svůdně jako naivní nevinná dívka. Je mladá, dobrosrdečná a vášnivá. Naučil ji být silnou. Je jeho dcera a dědička, takže to bylo nutné. On, Jason Montgomery, je majitelem plantáže, a všichni muži v Louisianě, kteří jsou nyní Američané – ať už jejich předci pocházejí z Francie nebo Británie –, si ho váží. Je moudrý, vzdělaný a mocný. Usilovně se snažil své dceři předat znalosti, díky nimž se takovým stal.

Nyní je všechny využívá proti němu.

„Nemáš hraběte rád, protože je Francouz,“ obvinila ho Magdalena vyčítavě.

„Kvůli tomu ne. Nemám ho rád, protože je...“ Jason se na poslední chvíli odmlčel. Nechce, aby ho považovala za blázna. Bude respektovat jeho názory a příkazy, protože je její otec.

„Rozhodl jsem se žít na tomto místě, kde jsou mémi spolupracovníky většinou Francouzi!“ vyštěkl. Ano, vybral si ho z

tohoto důvodu. Žijí zde muži a ženy, jejichž předci pocházejí z amerických kolonií – Francouzi, Britové, ostrované, kreolové.

Tahle odpověď tedy nepostačí. Pohrozil proto dceři pěstí. „Jsem tvůj otec. S Alecem DeVereauxem se už nikdy neuvidíš. Provádáš se za Roberta Canadyho. A to co možná nejdříve.“

„Ne!“ vykřikla Magdalena, načež vstala. V očích jí zlostně zablýsklo. Když se zlobila, krása a ladnost jejích pohybů ještě více vynikla. „Nevezmu si ho, otče.“ Zajíkla se a vzlykla. „Nikdy ses ke mně takhle nechoval. Naučil jsi mě, abych přemýšlela a cítila...“

„Ale ty nemyslíš!“ přerušil ji Jason. „Kdyby ano, zajímala by ses o hraběte Aleca DeVereauxe blíž. Chtěla bys vědět, kdo jsou jeho rodiče, odkud pochází...“

„Papá, vždyť mluvíš jako arogantní hlupák!“ zvolala Magdalena. „Poslouchej se! Tvrdil jsi mi, že tohle jsou Spojené státy americké. Neklaníme se králům a královnám, člověk si vytváří svůj osud...“

„A pošetilé dívky stále omdlévají v přítomnosti tajemných mužů s honosnými tituly!“

„Papá, nejsem pošetilá, nikdy jsem neomdlela a tituly na mě nedělají dojem,“ ohradila se. „Můj otec je baron z Mrtvého ramene řeky,“ dodala škádlivě a zvažněla. „Neznáš ho, otče. Alec je tak sečtělý. Otevírá mi svět. Díky němu poznávám vzdálená místa, chápu historii a věci, které se staly a stanou. Jsem do něho zamilovaná, protože...“

„Ne!“ vyjekl Jason.

„Jsem do něho zamilovaná, protože je statečný a někdy bývá velice vážný. Protože umí být nelítostný i něžný. Protože...“

„Chce tě svést!“

„Papá, je čestný muž a chce se se mnou oženit.“

„Nikdy!“ zvolal Jason důrazně. „Nikdy. Slyšíš mě? Nikdy!“ řval. „Tyrone! Doprovod' moji dceru do jejího pokoje. Nesmí ho opustit!“ nařídil sluhovi, který se zdržoval na chodbě. Tyrone je černoch, který se narodil tady. Je svobodný člověk a jeho předci pocházeli z jižní Afriky. Měří přes metr osmdesát a má svalnatou štíhlou postavu. Přistoupil k dívce a řekl: „Je mi to líto, slečno Magdaleno.“

Dívka upřeně hleděla do jeho hezké smutné tváře. Tyrone je

jejímu otci naprosto oddaný. V případě potřeby by ji nahoru klidně odnesl.

Podívala se na otce. Stále nedokázala uvěřit, že tolik nenávidí mladého muže, do něhož se zamilovala. „Žádní králové, žádné královny, otče! Žádní všemocní muži ani ženy, kteří by nám poroučeli. Jsme v Americe! Nepodvolím se vůli někoho jiného!“ prohlásila.

Prudce se otočila a zamířila ke schodišti, následována Tyronem.

„Magdaleno!“ křikl Jason.

Je její otec. Předtím byl její drahoušek, její nejlepší přítel. Zastavila a obrátila se k němu.

„A co láska, dítě? Podvolila by ses mé vůli, protože je součástí otcovské lásky?“

„Budu tě milovat celý svůj život, papá. Ale existuje i jiná láska a právě kvůli ní se ti musím vzepřít.“

„Do dvou měsíců se provdáš za Roberta Canadyho.“

„Ne, otče.“

„Ano, dítě.“

Dívka vyklenula obočí. „Budeš mě až do té doby držet zavřenou v mém pokoji?“

„Přísahám, že budu, dcero.“

Magdalena ho pozorovala. Stále si zachovávala důstojnost. „Neříkej mi dcero,“ pronesla tiše. Opět začala stoupat po schodech, aniž se ohlédla.

Sevřelo se jí srdce. Otce velice miluje – jeho zastřiženou prošedivělou bradku a vysokou štíhlou postavu. Vždy v něm měla oporu. Někdy sice křičel, ale většinou býval mírný. Více než své pozemky miloval knihy. Trávil hodně času ve své pracovně, kde studoval starobylé texty. Toužil se toho co nejvíce dozvědět a o své znalosti se rád podělil. Jeho přátelé, z nichž někteří byli zábavní a osobití muži, ho pravidelně navštěvovali a zavírali se s ním v knihovně. Všichni byli milí a laskaví a vždy se s ní srdečně přivítali. Oni a její otec ji vedli k tomu, aby se učila, přemýšlela a sama se rozhodovala.

A teď...

V očích ji pálily slzy. Ostatní otcové vybírali svým dcerám ženichy. Jason ne. Celý život jí byl rodičem a přítelem. Znamenal

pro ni všechno.

Jak to, že ji nyní nechápe? Kdysi lásku také poznal. Někdy jí vyprávěl o její matce tak barvitě, že si ji dokázala živě představit. Jason Marii d'Arbanvilleovou zbožňoval. Popletl jí hlavu a pak si ji přivezl domů. Usadil se v New Orleans, patrně proto, aby se Marie, která žila poblíž Paříže, cítila jako doma.

Jestli byl zamilovaný, zřejmě na to už zapomněl. Srdce se jí rozbušilo. Robert Canady je dobrý člověk. Pohledný mladý vdovec se světlým knírem, okrovými vlnitými vlasy a smyslnými modrými očima. Je pozorný, okouzující, někdy až příliš vážný a rozumný. Má ho však ráda. Málem se do něho zamilovala. Kdysi by se za něho možná provdala, ale teď nemůže. Teď ji zaujal Alec. Cítila jeho šepot a pohled. Dokonce i lásku, kterou ji zahrnoval. Od chvíle, kdy přijel do New Orleans, kdy spolu tančili, smáli se a povídali si na plesu u guvernéra, nechce nikoho jiného. Žádný muž v ní nedokázal probudit takovou touhu.

Zachvěla se. Vstoupila do svého pokoje, zavřela dveře a opřela se o ně. Slíbila mu, že přijde. Upřela zrak k balkon. Musí jednat rychle.

Rozložila polštáře na posteli tak, aby připomínaly tělo, a přehodila přes ně přikrývku. Potom se po špičkách vrátila ke dveřím a okamžik naslouchala. Slyšela, jak se Tyrone usadil na zem. Bude ji hlídat celou noc. Z věšáku vedle postele si vzala sametový čepec a spěchala k balkon.

„*Magdaleno!*“

Zastavila se, celá vyděšená. Měla pocit, že slyšela jeho – Alecův! – ztrápený šepot přímo u ucha. Jako by byl blízko a vábil ji.

Noční vánek jí čechrál vlasy a zvlnil světle modré šaty.

„*Už jdu, má lásko!*“ pomyslela si.

Přelezla železné zábradlí a ocitla se na větvi starého dubu. Tuto únikovou cestu často používala jako dítě.

Opatrně sestoupila níž. Potom z bezpečné výšky skočila na zem. Oknem viděla, jak otec stojí před krbem ve velkém salonu. Byl shrbený a měl skloněnou hlavu. Bodlo ji u srdce. Je jí velice drahý.

„*Má lásko, má lásko...*“, ozval se opět šepot, který jako by ji

hladil. Rozběhla se ke stáji, kde nasadila uzdu svému oblíbenému hřebci Démonovi a vyvedla ho ven.

Na sametové noční obloze zářil měsíc v úplňku, částečně zastřený tajuplným červeným oparem. Byl to krásný a zároveň trochu strašidelný pohled. Vypadalo to, jako by se měsíc koupal v krvi.

Jakmile si otec uvědomí, že ona miluje Aleca, a setká se s ním, změní názor. A bude s jejich sňatkem souhlasit.

Vyhoupla se do sedla. Ujížděla přes pole a bažinami podél břehu. Oblast kolem mrtvého ramene řeky dobře znala, protože se tady narodila.

Celou cestu si dělala starosti kvůli otci. Po chvilce dorazila ke starému panství, které Alec koupil po svém příjezdu do New Orleans. Tajemný měsíc mu dodával krvavě červený nádech. Vysoké bílé sloupy pokryl karmínový stín. Z komína stoupal kouř prozářený zlatooranžovými jiskrami.

Alec na ni čeká.

Čeká...

~ ~ ~

Alec DeVereaux stál u okna ve své ložnici. Zachvěl se a srdce se mu rozbušilo.

Čekal na ni celou věčnost. V okamžiku, kdy ji onehdy spatřil rozesmátou na druhé straně místnosti, věděl, že ji bude milovat. Potom se jí dotýkal, když spolu tančili. Toužil po ní. Chtěl ji tak moc, že v noci téměř nezamhouřil oči. Mohl by ji svádět, zmocnit se jí. Na to je odborník. Ale musí ho milovat jako on ji. Nezbyvalo mu tedy než čekat.

Až do dnešního večera.

Dnes večer přijela na černém Démonovi, zalita měsíčním světlem. Když vzhledla k domu, toužil pohladit ji po tváři.

Fascinovaně ji sledoval, jak seskočila z koně. Potom ji slyšel hovořit s Thomasem a vzápětí se ozvaly její kroky na schodišti.

Když krátce nato otevřel dveře, už tam stála. Dotkl se její tváře. Z hlavy jí sklouzla kapuce. „Přišla jste,“ zašeptal a vtáhl ji dovnitř. Její ruka mu připadala velice malá a křehká. Svlékl jí plášť a odhodil ho na podlahu. Pohledem jí přejel od hlavy k patě. Magdalena se přiblížila ke krbu s mramorovou římsou a napřáhla

ruce nad šlehající plameny, aby se zahřála. Alec k ní přistoupil, sevřel jí ramena a vdechoval vůni jejích vlasů.

„Kde si váš otec myslí, že jste?“ zeptal se.

„Ve své posteli,“ odpověděla.

Všiml si pulzující žíly na jejím krku. Letmo ji na ni políbil.

Dívka se prudce otočila. Ve tváři měla vášnivý výraz. „Aleku, nemohla jsem lhát. Strašně jsme se pohádali. Já...“

„To je v pořádku.“

„Oznámila jsem mu, že se chceme vzít.“

„*Ma belle*, to je v pořádku.“

Magdalena povzdechla a objala ho. „Musí se s tím smířit, protože vás miluji.“

„Opravdu mě milujete?“ zašeptal. „Ani nevíte, jak moc to pro mě znamená.“

Dívka se odtáhla. Vypadala zmateně. Bože, Alec je výjimečný gentleman. Jeho vlasy jsou tmavé jako inkoust a jeho oči téměř černé. Je vysoký a široká ramena zvýrazňují štíhlý pas. Nikdy nepotkala tak nebezpečně hezkého muže. Totéž by určitě tvrdily všechny ženy v Louisianě, které s ním tančily. Moc jí ale toho o sobě neřekl. Většina členů jeho rodiny zemřela během Francouzské revoluce. On sám bojoval v bitvě o New Orleans – pod vedením piráta Jeana Lafitta, do jehož zajetí padl jako mladík, když prchl z Francie. Hodně cestoval, mnohokrát byl vyzván na souboj. Je vynikající střelec. Je úchvatný, nejen pokud jde o vzhled, ale ve všem, co dělá.

Náhle se otočil a kráčel ke stolku, kde na stříbrném tácu stála láhev vína. Nalil ho do dvou skleniček, zády k ní. Magdalena se rozhlédla po pokoji. Shrnutý černý saténový přehoz kontrastoval se sněhově bílou příkrývkou a polštáři, které byly opřeny o pelest. Vedle postele stál stříbrný kbelík s další láhví. Zřejmě francouzské šampaňské, blesklo jí hlavou. Bylo jasné, jaké s ní má Alec úmysly. Měl na sobě černý župan s červeným saténovým lemováním dlouhý až na zem. Určitě je pod ním nahý.

„Možná má váš otec pravdu. Možná byste mě neměla milovat,“ řekl.

„Milujete mě?“ šeptla.

Obrátil se k ní s vážnou tváří. „Z celého srdce. A budu do konce

svého... ne, na věky.“

„Neexistuje tedy důvod, proč bych do vás nemohla být zamilovaná.“

„Co kdybych byl netvor?“

„Protože jste Francouz?“ prohodila žertovně.

Muž se pousmál. Miluje ho čím dál víc.

„Protože pobývám v temnotě,“ odpověděl tlumeným hlasem.
„Protože straším po nocích. Zabil jsem...“

„Mnoho mužů někoho zabilo!“ přerušila ho.

Rty mu zvlhly úsměv. Vnímala jeho pohled. Cítila žár, který z něj sálal, a jako by jí koloval v těle. Zatočila se jí hlava. Tak silnou touhu nikdy nepoznala. Nikdy v životě nechtěla nic tolik jako jeho. Přála si, aby se dotýkal jejího těla a zasypával ho polibky. Aby do ní pronikl a stal se její součástí.

Téměř zadržovala dech. Jazykem si zvlhčila rty. Najednou si z vlastní vůle začala rozepínat šaty.

„*Ma belle amie, ma petite chérie!*“ zašeptal. Ta slova ji zahalila jako světle červený opar snášející se z měsíce. „Vy byste neviděla zlo v žádném člověku.“

„Jsem si jistá, že ve vás není.“

Záhy nato spadl na podlahu její brokátový živůtek. Měla na sobě ještě korzet a sukni. Nepatrně se chvěla. Červený mlžný závoj byl jako uklidňující šepot vánku. Toužila cítit ho na nahé pokožce. Když jí otec vyčetl, že nepřemýšlí, měl pravdu. Dnes večer jí Alec připadá divný. Jako by ji chtěl poslat pryč. A ona se tím netrápí. Sice rozliší dobré od špatného, ale nyní si vybrala to druhé. Opravdu je špatné někoho hluboce milovat?

Alec se k ní vrátil a vložil jí do ruky stříbrný pohár s vínem. Pramínek černých vlasů mu spadl do čela. Hleděla mu do očí, v nichž se zračilo utrpení a mučivá touha. Když jí zvedl kalich k ústům, napila se. Noční větřík vířící místností připomínal vzdouvající se červené vlny.

„Co kdybych byl zloduch?“ zeptal se.

„Nejste.“

„Nikdy jsem nechtěl být...“

Opar stoupal výš. Už nedržela pohár v ruce. Nepamatovala si, že by ho odložila. Zamrkala. Alec byl nahý, zahalený kouřem a

měsíčním světlem. Paže měl rozpřažené a upíral na ni zrak. Magdalena se zachvěla. Teď už věděla přesně, po čem toužila. Jeho dokonalé urostlé tělo jí bralo dech. Hrud' mu pokrývaly tmavé chloupky. Měl štíhlý pas, úzké boky a dlouhé svalnaté nohy. Sklouzla pohledem k jeho ztopořenému mužství. Měla pocit, jako by se točila v mlžném víru.

„Je mi jedno, jaký jste!“ zvolala.

„Mohl bych vám způsobit bolest a...“

„Už teď jsem v agónii,“ hlesla. Nevydrží to déle snášet. Vrhla se k němu. Objala ho a přitiskla rty na jeho. Přestože byla nezkušená, vychutnávala si ten polibek. Alec zvedl ruce, jako by sváděl vnitřní bitvu. Pak ji přivinul k sobě. Zvedl jí bradu a políbil ji. Jazykem jí pronikl do úst. Nitrem se jí šířila vlna horka. Vtom ji zvedl do náruče a vzápětí ležela na saténovém prostěradle, které bylo příjemně chladivé. Zároveň vnímala žár sálající z jeho těla. Vší silou škubl za šňůrky korzetu a stáhl ho. Zavřela oči, zatímco jí vyzul boty a nedočkavě strhl spodničku a punčochy. Připadalo jí, že ji svléká věčnost. Její nahé tělo bylo vystaveno jeho žádostivému pohledu. Laskal ji a zasypával spalujícími polibky. Když ji pohladil po stehně, v hlubinách jejího těla jako by se začaly šířit vlny. Prostoupila ji červená mlha. Zachvěla se. Trochu se bála, avšak touha byla silnější než strach. Dlaní jí přešel přes hnědé chloupky v rozkroku a pronikl do ní prstem.

Tep se jí zrychlil. Vykřikla. Alec se zase ocitl vedle ní. Tmavé oči měl rudé jako měsíční světlo. „Dokážete mě milovat?“ zeptal se naléhavým ztrápeným hlasem. „Dokážete milovat zvíře?“

„Ach bože, proč mi nevěříte? Miluji vás. Miluji muže, který mě rozesmál, vlil mi novou krev do žil a probudil ve mně touhu poznat víc než doposud! Který žil, bojoval, učil se. Muže, jenž poroučí, naslouchá, je tvrdý i něžný. Miluji vás!“

Nerozumí mu. Ale přesto ho chce. Chce ho objímat, zahnat utrpení z jeho očí, ujistit ho...

„Zvíře,“ řekl. „Nevím, jestli Bůh na mě pamatuje!“

Magdalena ho políbila na ústa. Uchopila jeho ruku a položila si ji na ňadro. Ještě víc se k němu přitiskla.

„Bůh nás naučil milovat. Miluji vás. Neexistuje zlo, nad kterým bych nedokázala zvítězit. Za jaké zvíře se považujete?“

„Upír!“ prohlásil Charles Godwin, německý profesor. Ten večer přijel k Montgomeryovým s Genem Courtemarchem, postarším kreolským lékařem, a Robertem Canadym, který zbožňuje Jasonovu nádhernou dceru.

Canady jim nevěřil. Na rozdíl od něho se Godwin a Courtemarch už dříve setkali s tajemnými úkazy a mnoho let po nocích u Montgomeryho bděli. Krásná Marie je už dlouho po smrti, avšak temnota přetrvává, takže Magdalena je pořád v nebezpečí.

„Ano. Také si to myslím,“ přitakal Jason znepokojeně. Jakmile Magdalena odešla do svého pokoje, poslal pro svoje přátele. Vždy se tohoto zla bál. Byl si vědom jeho existence. Všichni vyčkávali a modlili se, aby se neobjevilo. A teď...

„Musíme ho napadnout za úsvitu,“ řekl Courtemarch. „Potom možná zjistíme pravdu.“

„Pánové, s tímto šíleným návrhem nemůžu souhlasit,“ pravil důrazně Robert Canady. „Všechny nás pověsí! Hrabě se sem přistěhoval teprve nedávno. Možná působí záhadně, ale vždy se choval jako gentleman a...“

„Jste snad hloupý, mladý muži?“ vybuchl bělovlasý Godwin. „Vždyť vám bere ženu, kterou milujete.“

Robert dlouze vydechl. „Bůh mi pomáhej. Ano, miluji ji. Nemůžu však zavraždit jiného muže kvůli tomu, že miluje ženu, po které toužím – a přiměje ji, aby jeho lásku opětovala.“

„Copak to nechápete?“ vyštěkl rozhořčeně Jason.

Vtom zaslechli, jak někdo běží dolů po schodišti.

„Pane Montgomery, pane Montgomery!“ křičel Tyrone a pevně sevřel zábradlí. „Obelstila nás, pane!“

„Obelstila nás...?“

„Přehodila přes polštáře přikrývku a utekla.“

„Je pryč!“ zalapal po dechu Jason.

„Půjdeme ji hledat!“ zvolal Godwin. „Tyrone, přines kůly a meče. Rychle. Bůh nám pomáhej, ať ji najdeme včas!“

„Pánové! Jestli ho miluje, nemůžeme se dopustit zločinu!“ vmísil se Robert Canady. Panebože, copak si to ti staří hlupáci neuvědomují? Tato zrada se nejvíce dotkla jeho. Miluje ji, touží po ní. Stala by se jeho ženou. Měl pocít, jako by do něho někdo zabodl

nůž a otáčel jím.

Ona je však zamilovaná do toho Francouze.

„Zatraceně, Roberte!“ opáčil Jason. „Vy neposloucháte!“

„Bandu starých hlupáků...“

„Vítr. Měsíc, mlhu, zvuk vlnobití! Vzhlédl jste k nebi? Oblouha roní krvavé slzy. Stále vám to nedochází.“

„Musíte to pochopit!“ podotkl Godwin.

„Pro lásku boží, musíte!“ přidal se Courtemarch.

„On je...“ promluvil Jason.

„Upír!“ dokončil Courtemarch. „Panebože, kdy už to konečně pochopíte? Její milenec je upír!“

~ ~ ~

Alec se nad ní sklonil. Je elegantní, mocný, krásný, pomyslela si Magdalena. Jeho rysy jsou mužné. Tmavé oči mu podivně planou.

„Upír,“ řekl tiše.

Dívka se usmála, načež zavrtěla hlavou. „Ne. Někdo ve vás vyvolal pocit, že jste zlý.“

„Jsem noční stvoření,“ podotkl.

Magdalena se zachvěla. Alec ji pozoroval. Vypadal velice vážně. Když se dotkl její tváře, ruka se mu třásla. „Možná mě dokáže vysvobodit láska. Je to naděje, legenda. Velice vás miluji. Jako bych čekal stovky let, abych mohl slyšet váš jemný šepot a ochutnat vaše líbezné tělo. Bojím se, že legenda je lež a naděje falešná. Představa, že bych vám ublížil, mě děsí a...“

„Má lásko, nerozumím vám. Přestaňte s takovými řečmi!“ přerušila ho. Sedla si a položila mu ukazováček na rty. „Určitě nejste zlý! Nevěřím tomu!“ pokračovala. Pak ho lehce odstrčila, klekla si a přitiskla se k němu. Polibky mu zasypávala obličej, hrdlo a hrudník. Konečky prstů přejížděla po jeho hladké pokožce. Alec zoufale zasténal a pevně ji objal.

„Možná přivolám pekelný oheň, krucinál...“

„Tak to udělejte, má lásko. Nikdy vás neopustím. Nikdo mi nezabrání, abych byla s vámi. Je mi jedno, co přijde!“

Je jí to jedno...

Alec přerývaně vykřikl. Opět ji položil na chladný satén. Ach bože, vychutnávala si jeho dotek, lehký jako vánek. Ústy

prozkoumával její tělo. Krev v žilách se jí rozproudila. Laskal ji, dokud nezasténala a nepřisahala, že ho bude navždy milovat. Vtom se nad ni zvedl. Jeho pohled se vpil do jejích očí. Pomalu do ní vstoupil. Tělem jí projela ostrá bolest. Zachvěla se. „Líbejte mě...“, šeptla.

Jejich ústa splynula. Začal se pomalu pohybovat a jazykem pronikl do jejích úst. Zabořil jí ruce do vlasů. Rty se letmo dotkl její tváře a hrdla.

V jejím nitru se rodila bouřlivá energie šířící se do celého těla.

Vtom na krku ucítila jeho zuby. A pak pronikavé štípnutí...

Zachvěla se. Před očima měla červenou noční oblohu posetou hvězdami. Na okamžik vše zčernalo. Pak se opět rozzářily hvězdy. Cítila bolest, rozkoš.

Privlastnil si její tělo.

Upír..., přesně tohle jí řekl.

Upír...

Kdyby se dotkla svého hrdla, ucítila by krev. Proboha, možná...

Není zlý! vykřiklo její srdce. Ach bože, stále ho cítí. Cítí ten zážrak, vzrušení, uspokojení touhy. Vznese se do výšin a pomalu klesala dolů. Vnímala jeho tělo.

Málem zemřela rozkoší. Zažila takovou extázi, že krátce ztratila vědomí.

„Miluji vás!“ zašeptala.

Chystal se odpovědět. Hleděla do jeho hezké tváře. Oči černé jako eben mu zářily a rty mu zvlňil smyslný úsměv.

Najednou strnul.

Nehýbal se.

Nechápavě na něho zírala. Potom si všimla špičky kůlu vyčnívající z jeho hrudi. Někdo mu ho zabodl do zad. Z rány tekla krev a kapala na ni.

„*Upír!*“ ozval se mužský hlas.

Magdalena začala hystericky ječet. Alec se na ni pomalu zhroutil. Koutkem oka viděla, jak ho někdo strhl dozadu. Vzápětí se vzduchem mihl blýskavý meč se širokou čepelí.

Oni mu setnou hlavu!

Instinktivně zavřela oči.

Ucítila teplou lepkavou krev. Opět začala křičet.

Někdo ho odtáhl. Magdalena si nepatrně poposedla. Šokovaně zírala před sebe. Nemohla uvěřit tomu, co vidí. Stál tam její otec se svými přáteli – bělovlasým Godwinem, vysokým vyzáblým Courtemarchem. A také Robert. Upíral na ni vážný pohled.

Tohle přece nemůže být pravda, je to nějaká noční můra, blesklo jí hlavou. Na nadrech však cítila Alecovu krev a na krku svoji, která vytékala z malé ranky. Tato situace byla příliš děsivá, aby ji pochopila. Přesto je krev skutečná.

A Alec je mrtvý.

„Magdaleno, Magdaleno!“ zvolal Robert. Svlékl si kabátec, přehodil jí ho přes ramena a objal ji. Byla jí zima a stále křičela. Robertovo sevření zesílilo.

„Stala se z ní *upírka*!“ řekl Godwin, který držel v ruce meč.

„Nechte ji být!“ vyhrkl Robert chraptivě. „Sakra, chcete ji ještě víc ublížit?“ Jeho hlas připomínal burácení divoké řeky.

„Je moje dcera. Není *upírka*. Dokážu ji vyléčit!“ zařval Jason.

Vyléčit ji...

Nic ji nedokáže uzdravit. Ne po této noci. Zamilovala se a oni nyní tvrdí, že její milenec byl netvor. Alec ležel kousek od ní v kaluži krve. Zabili ho a ten příšerný Godwin chce useknout hlavu i jí. Možná je jí to jedno. Poznala kouzlo, které příliš brzo skončilo. Na životě nezáleží...

Ten jako by z ní teď vyprchával pramínkem krve, který jí stékal po krku. Bylo to příjemné. Přestávala vnímat. Pouze otupělost a smrt ji zbaví tohoto strašlivého utrpení. Pokusila se vstát, aby se ještě naposledy podívala na svoji lásku.

Otec k ní ihned přistoupil. „Ne, Magdaleno!“ zašeptal.

Ach, Bože!

Jeho tělo tam nebylo. Ani krev. V místě, kde měl její milenec ležet, spatřila černý popel ve tvaru jakéhosi okřídleného tvora.

Opět začala křičet.

Její jakot postupně utichl a propadla se do bezedné temnoty.

~ ~ ~

„Zemřela. Bude jedním z těch netvorů,“ konstatoval Godwin.

„Jenom spí!“ opáčil Jason.

„Spánek mrtvých.“

„Spí!“ zaburácel Robert Canady.

„Usnula spánkem živých! Je moje dítě, moje krev. Vyléčím ji!“
Jason vzal dceru do náruče a nesl ji pryč. Vyšel z bílého sídla, kterému měsíc dodával červený nádech. Klopýtl a málem upadl. Krvavě rudé měsíční světlo bylo oslepující.
Když vzhlédl, uvědomil si, že měsíc bledne a na obzoru se objevil rudý pruh.
Brzo začne svítat.
Rozběhl se ke kočáru.

~ ~ ~

Ležela v podivné ledové temnotě. Věděla, že by měla bojovat s tmou a chladem, které ji tížily jako jakási nadpozemská deka. Jejich hlasy k ní doléhaly z velké dálky. Spatřila vzdálený paprsek světla, avšak nedosáhla na něj. Uvědomila si, že ji někdo drží. Chtěla vykřiknout a dotknout se světla, ale nedokázala to. Pusťte mě! pomyslela si. Její mlčenlivá prosba se rozplynula v temnotě, v prázdnotě...

Opět zažila podivný pocit. Domnívala se, že chlad pronikající jí až do morku kostí, nikdy nezmizí. Najednou ji však obklopilo teplo. A tma byla protkaná odstíny šedé.

Čas, blesklo jí hlavou.

Čas...

Stíny, světlo, tma, stíny, světlo, tma...

Noci... přicházejí a odcházejí.

Konečně ucítila ruce svého otce. Věděla, že je s ní. Hrdlem jí protékala teplá tekutina. Cítila hmatatelné věci.

Čas...

Ubíhal plynule. Vracela se jí síla. Dokázala zvednout hlavu. Cítila šálek, z něhož pila, a otcovy prsty. Ležela ve své měkké posteli. Vnímala mihotavé světlo svíčky. Znovu si lokla. Nepoznala, z čeho je divně chutnající nápoj, který jí otec připravil. Ani co jí hřeje záda.

„Co to piji?“ zašeptala.

„Krev,“ odpověděl Jason stroze.

Zabořila tvář do polštáře. Plakala, aniž jí vytryskly slzy.

„Proboha, otče!“ špitla.

„Pro něho ne,“ opáčil tiše. „Dělám to pro své dítě. Ted' už spi.“

*Zavřela oči. Toto utrpení je horší než smrt.
Za chvíli usnula.
Jason vstal a důkladně ji přikryl. Potřebuje být v teple.
Sešel dolů, kde na něho čekali jeho přátelé. Přistoupil ke krbu a
opřel se o římsu, zatímco ostatní na něho tázavě hleděli.
Pečlivě vážil slova.
„Věřím, že bude žít,“ pravil tlumeným hlasem. Na okamžik
zaváhal. Modlil se, aby jeho další krok byl správný. Zhluboka se
nadechl a dodal: „A zřejmě bude mít dítě.“*

1

„Ach bože,“ hlesl mladý policista Jack Delaney a odvrátil se od mrtvoly. Jeho tvář získala světle zelený nádech. Jack nedávno oslavil pětadvacáté narozeniny. Měřil metr osmdesát, měl světle hnědé oči a zrzavé vlasy.

„Nechte nováčka na pokoji, chlapi,“ řekl Sean Canady a na okamžik svého nového parťáka podepřel.

„Budeš v pořádku?“ zeptal se ho tiše, aby ho nikdo jiný neslyšel. Čtyřicetiletý Sean byl o pět centimetrů vyšší než Jack. Jeho svalnatou postavu zvýrazňovala široká ramena. Měl černé vlasy a pronikavé tmavě modré oči. Emoce obvykle nedával najevo a nashromážděné napětí uvolňoval v tělocvičně.

Jack se nadechl. Sean mu dodal potřebnou sílu. Věděl, že si ho v Canadyho přítomnosti nebudou ostatní muži tolik dobírat.

„Je mi dobře,“ odpověděl Jack.

Sean přikývl. „Uvolněte cestu, chlapi. Delaney se půjde vyptávat do sousedství. Pošlete několik lidí do ulic. Někdo určitě něco viděl!“ řekl důrazně. Pak sledoval, jak se Jack prodírá řadami policistů postávajících na úzké vozovce, kde bylo nalezeno tělo. Oblast byla ohrazena žlutou páskou. Jack sem dorazil těsně předtím, než se Sean zastavil u mrtvoly. Jack, který byl Ir, sloužil v oddělení vražd teprve krátce. Kapitán Daniels ho přiřadil k Seanovi, který taky nezapřel irské kořeny. První Canady přijel do New Orleans téměř před dvěma stoletími. Stejně jako ostatním obyvatelům kolovala Seanovi v žilách francouzská, anglická, cajunská a kdovíjaká další krev. Nejspíš tam nechybělo trochu karibské. Sean měl Jacka Delaneyho rád. Zřejmě si ho oblíbil i Daniels. Jinak by ho přidělil někomu jinému.

„Uvolněte cestu nováčkovi,“ zvolal kdosi. Krátce nato se Jack konečně dostal na druhou stranu barikády. Seanovi bylo jasné, že

jeho partákovi je špatně.

„Tohle bylo drsné,“ vykřikl další uniformovaný muž. Sean byl rád, že se k Jackovi chovají ohleduplně.

Na žádného zavražděného člověka není hezký pohled. Ale někteří vypadá děsivěji než ostatní.

Sean si dřepel vedle soudního lékaře Pierra LePonta, který se skláněl nad tělem a zrovna prohlížel prsty. Uznale pokývl a upřel zrak na mrtvolu.

Na rozdíl od Jacka jich viděl hodně. Až příliš – nafouklá těla, která nebyla k poznání, na hladině Mississippi. Jiná zase zůstala skryta, dokud nezačala zapáchat nebo z nich nezbyla jenom kostra.

Na této mrtvole však bylo něco divného.

Ten muž zemřel před několika hodinami – na konci Bourbon Street by ho nikdo nemohl přehlédnout. Bylo několik minut po deváté, takže ho vrah zabil před rozbřeskem. Na ulici spali bezdomovci, takže za tmy si ho asi nikdo nevšiml. Na chodníku před obchodem, kde tělo leželo, nebyla krev. Oběť byla bílá jako sníh, což působilo zvláště. Vypadala jako karikatura života. Jackovi se určitě udělalo špatně při pohledu na stále otevřené oči, v nichž se zračila hrůza. Kdo ví, co v posledních minutách svého života viděly.

„Bože,“ hlesl Sean.

„Chceš vědět, co je na tom legračního?“

„Legračního?“ zopakoval udiveně Sean.

Pierre se ušklíbl. „Tak tedy zvláštního. Nenašel jsem žádnou známku po zápase. Ten chlápek byl tak vyděšený, že se nebránil. Musím ale ještě v márnici provést nějaké testy, patrně však nezvedl ani prst, aby se pokusil útočníka zahnat.“

„Myslíš, že zemřel strachy?“

„Napadla mě srdeční zástava, ale nic tomu nenasvědčuje.“

„Co je tedy příčinou smrti? Zranění na krku?“ zeptal se Sean a zavrtěl hlavou. To by přicházelo v úvahu, kdyby byla na chodníku kaluž krve. Takhle to vypadalo, že mu vrah podřízl hrdlo až po smrti. „Kde je krev?“

Štíhlý, plešatějící Pierre, jeden z nejlepších ve svém oboru, také zavrtěl hlavou. „Tady žádná není – a mimochodem, nemá zranění pouze na krku. Vrah mu usekl hlavu,“ odpověděl. Nepatrně ji

odsunul, aby Sean viděl, že byla oddělena od těla.

Seanovi se sevřel žaludek.

Vytáhl z kapsy zápisník. „Kolik mu bylo let? Kolem třiceti?“

Přistoupil k nim Mike Hays, uniformovaný policejní důstojník.

„Jmenoval se Anthony Beale, nadporučík Canada. Žil v New Orleans, bylo mu dvacet devět. Měl záznam v trestním rejstříku. Pět zatčení, třikrát za krádeže, jednou za násilné vniknutí do domu a jednou za obstarání prostitutek. Za jednu z loupeží si odseděl osmnáct měsíců. Přestože nebyl nikde zaměstnán, vedlo se mu dobře, co? Má na sobě oblek od Armaniho.“

„Armaniho?“ prohodil Sean a pokrčil rameny. Takové bezdomovci obvykle nenosí.

„Pěkný oblek,“ poznamenal Pierre stroze.

„Seane, potřebuji udělat ještě pár fotek,“ řekl Bill Smith, policejní fotograf.

Sean a Pierre ustoupili stranou.

Canada se rozhlédl po ulici. Nacházeli se ve slušné části Vieux Carré, proslulé Francouzské čtvrti. I když ‚slušné‘ možná není nejvhodnější slovo pro ulici, kde jsou desítky sexshopů. V okolních domech sídlily firmy a také v nich byly byty. Na jednom konci stály dva drahé hotely. V přízemí budov byly obchody, starožitnictví a butiky s krásnými výlohami, zatímco v prvních poschodích kanceláře, taneční studia, tělocvičny a solární studia. Hezké domy měly klenutá okna, balkony z tepaného železa, ozdobné sloupy a další výrazné detaily, díky nimž se tato čtvrť stala známou po celém světě.

Sean upřel zrak na mrtvé tělo. New Orleans je jeho město. Miluje ho. Narodil se tady, ve vstupní hale jedné ze starých obytných vil. Když tehdy matka začala rodit, považovala za nevhodné někoho obtěžovat a statečně snášela bolest až do poslední chvíle, kdy bylo na převoz do nemocnice už pozdě. Po střední škole odjel studovat na vysokou. Pak nějaký čas cestoval po světě a nakonec se sem vrátil. Na tomto místě ho něco fascinuje. Je *jeho*. Bují zde kriminalita. Je nemravné, nevkusné. Ale také krásné. Hraje se tady jazz a teče tmavá mocná Mississippi. Vaří se zde račí etouffee, nejlepší jídlo na světě. Je to město plné historek o duchách a královnách vúdú. V současnosti se potýká se stejnými

problémy jako ostatní velkoměsta – drogami, zločinem, bezdomovci, inflací, nezaměstnaností. Někteří ho nazývají hříšným městem, městem zatracených. Možná takové je, ale je jeho. Kdyby ho mohl jakýmkoli způsobem zachránit ze spárů pekla, udělal by to.

Tenhle případ mu připadal rutinní. Anthony Beale, úspěšný pasák, se zapletl s někým významnějším. Mizera, který špatně skončil.

„Připomíná mi to případ ze hřbitova,“ podotkl Pierre. Totéž napadlo Seana.

„Ženské tělo,“ řekl Sean. „Rozřezané na kusy.“ Což bylo slabé slovo. Jane Doeová, běloška, věk mezi dvaceti pěti a třiceti, metr šedesát dva, šedesát kilogramů, byla nalezena na starém hřbitově na okraji Francouzské čtvrti. Její nahé vykuchané tělo leželo na jedné z hrodek. Jako by ji zabil novodobý Jack Rozparovač. Části těla a vnitřní orgány byly úhledně vyrovnány vedle. Tato vražda šokovala město. Stále je hlavním tématem rozhovorů obyvatel i turistů. Takový zločin – bez zatčení podezřelého – přirozeně vedl k různým teoriím a velkému strachu.

„Byla rozřezána a nikde ani kapka krve,“ řekl zamračeně Pierre.

„Měla s'atou hlavu,“ dodal Sean a tiše hvízdal. „Možná je mezi oběma vraždami spojení.“

„Prostitutka a pasák,“ prohodil Pierre. „Musíme se modlit, aby tyto zločiny páchal jeden člověk. Tohoto teď odvezu do márnice a ještě ho důkladně prohlédnu.“

„Jane Doeovou tam ještě máš?“ zeptal se Sean.

Pierre přikývl. „Ano.“

„Možná bychom se měli na oba podívat. Dáme hlavy dohromady.“

„Jistě,“ přitakal soudní lékař a pokrčil rameny. „Dáme *jejich* hlavy dohromady,“ pokračoval vážně. „Něco ale můžu říct už teď!“

„A co?“

„Náš vrah je levák.“

„Cože?“

„V obou případech,“ upřesnil Pierre a dotkl se krku mrtvoly. „Vidíš, jakým způsobem bylo hrdlo proříznuto? Vrah musel použít velice ostrý nůž a vynaložit značnou sílu. Oddělit lidskou hlavu

není snadné.“

„To je důležitý poznatek,“ podotkl Sean.

Pierre přikývl a vstal. Sean se rovněž zvedl. „Pánové, jsme tady hotovi?“ zeptal se Pierre Billa Smitha a ostatních přihlížejících policistů. „Můžu si ho odvézt do márnice?“

„O tom rozhoduje Sean,“ odpověděl Bill. „Všechny potřebné snímky už mám, Seane. Jestli jsi skončil, LePont si může vzít tělo.“

„Je celý tvůj, Pierre,“ řekl Canady.

LePont mávl na své pomocníky. Ti přinesli plastový vak. „Dopřej mi pár hodin a pak za mnou přijď. Poskytnu ti všechny údaje.“

„Díky,“ řekl Sean.

„Ve dnech jako je tento jsem rád, že jsem fotograf,“ poznamenal Bill.

Sean zvedl obočí. „Hezké fotky?“ zeptal se skepticky.

Bill zavrtěl hlavou. „Takové člověka straší. Probudíš se uprostřed noci a máš je před očima. Ale aspoň nemusím hledat magora, který to udělal.“

„Magora?“ zopakoval Sean zamyšleně. „Abych řekl pravdu, tohle slovo mě v souvislosti s naším vrahem nenapadlo.“

Bill na něho nevěřičně zíral. „Takže si myslíš, že tak hrůzný čin mohl spáchat někdo *normální*?“

Sean pokrčil rameny. „Nejdříve mě napadlo, že oběť naštvála někoho důležitějšího. Vypadá to jako velice promyšlená vražda. Pierre mě utvrdil v tom, že oddělit hlavu není vůbec snadné – u této byl řez velice čistý. Měla by tady být kaluž krve, ale není. Což svědčí o tom, že byl zavražděný někde jinde. Dokud Pierre hlavou nepohnul, nevšiml jsem si, že je uříznutá. Vrah pracuje systematicky a uvážlivě.“

„Magoři tak pracují. Sám jsi mi to řekl poté, co ses zúčastnil školení o sériových vrazích na akademii FBI v Quanticu,“ připomněl mu Bill.

„Nebudeme hledat žádné upíry nebo nějaká podobná stvoření, která straší ve městě.“

„Je to zatraceně děsivé. Na kraji Bourbon Street,“ zavrtěl znechuceně hlavou Bill. „Ta dívka na hřbitově měla také podříznuté hrdlo,“ dodal tiše.

„Jo.“

„Nezapomínej,“ pohrozil Bill Seanovi prstem, „že Jack Rozparovač prý pracoval velice systematicky s částmi těla.“

„Sériové vrahy lze rozdělit na chladně uvažující a chaotické nebo můžou být kombinací obojího,“ pravil Sean. „Vražda ve stylu popravy je obvykle předem naplánovaná. Cílem je smrt. Některým zabijákům nejvíce záleží na předešlé. Části těl obětí Jacka Rozparovače byly zakrvácené,“ pokračoval. „Aspoň některé.“

„Jak jsem už zmínil, fotografování je snadnější než pátrat po magorech,“ řekl Bill a ztišil hlas. „Musíte ho co nejdříve chytit. Moje žena je vyděšená k smrti. Viděl jsi novinové titulky? Z vraždy na hřbitově se stala taková senzace, že o ní psali po celé zemi.“

Sean si dlouze povzdechl. Vražda byla hrůzná – a provedená ve stylu Jacka Rozparovače. Všichni ji považovali za krutou a děsivou událost. Ale nikdo už neví, že policisté nemají sebemenší stopu. Dívka se nebránila – za nehty neměla jedinou vrahovu buňku a na jejím těle nenašli žádný vlas ani vlákno. Před smrtí měla pohlavní styk, který podle Pierra nebyl vynucený. Mají sperma, ale žádného podezřelého, s jehož vzorkem by ho mohli porovnat. FBI provádí test DNA, což ovšem může trvat několik dnů až týdnů. Sean se obával, že by do té doby mohl vrah ještě několikrát zaútočit.

Na hrobce, kde ležela mrtvá prostitutka, byly tisíce otisků prstů a také stopy. Neobjevili nic, z čeho by mohli vycházet.

„Možná tady řádí sériový vrah, jak jsi zmínil,“ pravil Bill.

Sean měl týž nepříjemný pocit. „Tohle jsem netvrdil. Zatím to nevíme.“ Dvě těla s oddělenými hlavami. Určitě je mezi nimi souvislost.

„Moc jsi mě nepotěšil.“

„Bille, ještě nemáme jistotu. Až nám Pierre poskytne prokazatelné informace...“

„Seane, ty se přece neřídíš přesně danými pravidly. Jednáš instinktivně, a proto jsi dobrý polda. Víš, že tyhle vraždy jsou jiné.“

„Musíme dávat pozor, co říkáme před novináři,“ podotkl Sean. „New Orleans se teď stane středem pozornosti,“ dodal. Vtom za Billovými zády zahlédl Jacka a přiměl se k úsměvu. „Támhle je

můj pomocník. Půjdu s ním hledat svědky. Nashle, Bille. A nezapomeň, nízký profil.“

Muž zachmuřeně přikývl. „Jasně.“

Sean zamířil k Jackovi. Ten měl stále popelavou tvář, ale už se vzchopil – a byl v rozpacích. „Ty jeho oči byly strašlivé. Měl jsem pocit, že kdybych se do nich podíval, uviděl bych zrůdu, která ho zabila,“ řekl Seanovi.

„To je v pořádku, Jacku. Viděl jsem spoustu mrtvých těl, ale tohle by vyděsilo každého. Dozvěděl ses něco důležitého?“

Jack přikývl. „Pokud jde o mrtvolu, nejsem zrovna hrdina. Ale zjistil jsem něco, co by tě mohlo zajímat – a zachránilo moji důstojnost.“

„Tu nemusíš zachraňovat. Už jsem zvědavý, cos objevil.“

„Pojď za mnou,“ vyzval ho Jack.

Sean ho následoval. Doufal, že informace budou užitečné.

~ ~ ~

Maggie Montgomeryová vyhlížela z okna ve své kanceláři v prvním poschodí. Konec ulice byl zahrazen policejním kordonem. Po obou jeho stranách postávaly desítky místních obyvatel a turistů. Zamrazilo ji po těle. Kriminalita se New Orleans a obzvláště Vieux Carré nevyhýbala. Tato situace však vypadala jinak než obvykle. Krádeže byly na denním pořádku a majitelé obchodů a hotelové recepční varovali turisty, aby se vyhýbali některým ulicím. Stejně jako v jiných městech docházelo i tady ke zločinům v souvislosti s drogami. Za poslední roky se v této oblasti stalo mnoho podivných vražd. A přesto...

„Leží tam člověk!“ vyhrkla zděšeně a zároveň fascinovaně Angie Taylorová, Maggiina asistentka, sotva vstoupila do místnosti s šálkem silné kávy ochucené cikorkou. „Byl zavražděn,“ dodala důrazně. Angie byla živá. V botách s nejvyššími podpatky měřila metr šedesát, ale její postava byla pevná a souměrná. Měla cajunské předky. Ve tváři lemované tmavými vlasy vynikaly velké oduševnělé a smyslné oči. Neustále z ní sršela energie. Byla Maggiina nejlepší přítelkyně a rovněž nejschopnější asistentka na světě.

„K vraždě tady došlo už dřív,“ zamumlala Maggie. Svraštila čelo, jak se snažila vidět skrz dav. I když byla vysoko, moc toho

nespatřila. Nějaký muž tlačil vozík, na němž ve vaku leželo tělo, k sanitce, která ho odveze do márnice. Lidé se začali rozcházet, zatímco za žlutou páskou specialisté a technici ještě hledali stopy.

„Ulicemi se šíří klevety. Tohle tělo mělo useknutou hlavu.“

Maggii opět přeběhl mráz po zádech. „Muž, nebo žena?“

„Muž. Pasák, jestli byly řeči v kavárně *La Petite Fleur* pravdivé,“ odpověděla Angie. Nedávno otevřenou kavárnu ve vedlejším domě vlastnili manželé, kreolové, jejichž kořeny sahají až do doby, kdy bylo založeno město. Nikdo nedělal tak lahodný *beignet* a *café au lait* jako oni.

„Obětí je hezký mladý muž. Prý dělal pasáka lepším prostitutkám.“

„Byl zavražděn stejným způsobem jako žena, o níž se tuhle psalo v novinách?“ zeptala se Maggie, která stále držela odhrnutou krajkovou záclonu.

„Jeho tělo nebylo zohaveno. Vrah mu jenom uřízl hlavu.“

„Jenom uřízl hlavu,“ zopakovala tiše Maggie.

Angie se nervózně zachichotala. „Je to hrozné, že? Takhle to napsali o dívce, jejíž tělo bylo nalezeno na hřbitově... Chudinka. Připomíná mi padlého anděla. A teď ten chlápek, který se zřejmě živil bolestí ostatních.“

Maggie na ni vrhla rozpačitý pohled. „Angie, nedomnívám se, že všechny prostitutky trpí. Některé si tuhle práci vybraly kvůli penězům,“ řekla a pokrčila rameny. „Z některých se staly bordelmamám a dokonce udělaly kariéru.“

Angie nakrčila nos. „Žádná žena nejde do postele s odporným chlupatým hnusným nebo hrubým chlapem, aniž přitom trpí. Ten, kterého v noci zavraždili, si vydělával prodejem lidských těl. Nenapadá mě nic opovrženějšího,“ pravila a s povzdechem se na ni podívala. „Maggie, nezdá se mi to tak hrozné, protože byl mizera. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Mnohem více je mi líto té dívky. Nemyslíš, že zlo se oplácí zlem?“

„Ne. Pokaždé ne,“ odpověděla Maggie. Usmála se a zavrtěla hlavou. „Angie, ty hledáš dokonalý svět. Kdyby existoval, hodní a laskaví lidé by nebyli na vozíku. Děti by neumíraly na AIDS.“

Angie si netrpělivě povzdechla. „Je to jenom můj názor. Není správné, když se špatnému člověku přihodí něco špatného?“

Maggie se neubránila pousmání. „Třeba nebyl tak zlý. Co když ho jako dítě zneužívali nebo týrali? Co když z nějakého důvodu nenáviděl ženy...“

„Maggie, byl to mizera!“ přerušila ji Angie. „Vždyť prodával ženy.“

Maggie zvedla ruce. Stále se usmívala. „Dobře. Nezaslouží si žádné omluvy. Vyjádřila jsi svůj názor. Přesto...“

„Co?“

„Dva lidé byli zavražděni stejným způsobem během týdne.“

„Myslíš, že je zabil stejný člověk? Oběťmi byli muž a žena. Jednu rozerval na kusy a druhé usekl hlavu.“

Maggie zaváhala. „Oddělení hlavy není běžné,“ poznamenala tiše. „Je to děsivé. Jestli policie vraha co nejdříve nechytí, turisté sem přestanou jezdit.“

„Navzdory přítomnosti policie je jich právě teď v obchodě plno. Nebo možná právě proto,“ podotkla Angie.

„Jestli Allie a Gema budou potřebovat pomoc, zavolají,“ ujistila ji Maggie. Vrátila se k psacímu stolu a unaveně klesla do otočného křesla.

Allie a Gema prodávaly v butiku Magdalena's. Maggiina rodina podniká v tomto oboru už mnoho let. Ženy z rodiny Montgomeryových začaly navrhovat kvalitní módní oděvy ještě před vypuknutím občanské války. Nejdříve to byly elegantní plesové šaty. Nyní Maggie navrhovala převážně večerní oblečení a v posledních letech také oblečení pro volný čas a spodní prádlo. I ti, kteří neměli dost peněz na drahé modely, našli v butiku zajímavé výjimečné kousky. Kromě dvou prodavaček zaměstnávala dvacet švadlen, dvě mistrové, z nichž každá měla dvě pomocnice, recepční a účetní. Kromě navrhování Maggie společně s Allii aranžovala výlohy v obchodě. Kanceláře se nacházely v prvním poschodí a dílny v druhém. Dům tu stál více než sto padesát let. Byl zmodernizován tak, aby si zachoval původní charakter.

Vtom na dveře zaklepala recepční Cissy Spillaneová, půvabná, vysoká, štíhlá míšenka. „Maggie, chtějí s tebou hovořit dva policisté.“

„Se mnou?“ vylekala se Maggie.

Cissy pokrčila rameny. „Položili mi několik otázek. Chtějí

mluvit také s Angií, ale nejvíce je zřejmě zajímáš ty.“

„Proč?“

„Zřejmě proto, že jsi majitelka tohoto domu,“ odpověděla Cissy.

Maggie nervózně mrkla na hodinky. „V deset mám schůzku...,“ zamumlala.

„S paní Rochfortovou. Budu tu starou semetrikou držet v bezpečné vzdálenosti!“ ujistila ji Angie.

Kdyby odmítla policisty přijmout, pojali by podezření a vrátili by se s příkazem k domovní prohlídce.

„Dobře. Prosím, přiveď je, Cissy,“ řekla Maggie.

Angie vyběhla za recepční na chodbu. Záhy nato se Cissy vrátila následována dvěma muži, kteří neměli uniformu.

Maggie vstala a obešla velký dubový psací stůl. Dvojice působila impozantně. Mladší muž byl vysoký a urostlý. Měl zrzavé vlasy. Usmál se a sledoval ji, jak k němu kráčí. Srdečný pohled jeho hnědých očí se prohloubil. Byl pohledný a v nejlepším věku. Maggie přemýšlela, zda se vzhledem k jeho povolání o něho manželka nebo přítelkyně bojí.

Druhý muž byl starší, ale neuvěřitelně přitažlivý. V nitru pocítila vzrušené chvění. Dívala se do jeho pronikavých modrých očí, které na ni upřel. Měřil asi metr osmdesát pět. Štíhlou postavu zvýrazňovala široká ramena. Téměř černé vlasy začínaly na spáncích šedivět. Velmi tmavé obočí měl elegantně klenuté. Byl opálený. Ústa a oči lemovaly jemné vrásky, které dodávaly jeho tváři s ostrými rysy půvab. Z jeho očí a rtů vyzařovala smyslnost. Pohyboval se elegantně. Působil dojmem mocného muže s pevnou vůlí, což jí připadalo podmanivé.

„Slečna Montgomeryová?“ zeptal se hlubokým zvučným hlasem. Maggie se nepatrně zachvěla.

„Ano. Jak vám můžu pomoci?“

„Jsem Jack Delaney, slečno Montgomeryová,“ představil se ten mladší a potřásl si s ní rukou. „Toto je můj kolega, Sean Canady. Jsme...“

„Canady?“ přerušila ho a pohledem spočinula na starším policistovi. Sean.

Muž přikývl. Rty mu zvlínil okouzlující úsměv, který dodal jeho

výrazu ještě větší smyslnost. „Je to staré příjmení. Stejně jako vaše.“

Maggie přikývla. „Nestojí na rohu nedaleko odsud socha jednoho z vašich předků?“

„Ano, nějakého prapradědečka. Také se jmenoval Sean. Na desce pod ní je napsáno, že zformoval kavalerii a úspěšně bojoval proti Američanům.“

„Ach, ano! Vzpomínám si na příběhy, které jsem o něm slyšela. Prý se pohyboval jako blesk.“

Canady se usmál. „Jsem velice rád, že vás poznávám. Vaše firma tady byla už v době, kdy Sean bránil své město.“

„To je pravda, ale za ty roky jsme se hodně změnili.“

„Omlouváme se, že vás obtěžujeme, ale musíme vám položit několik otázek,“ promluvil Jack.

„Dobře,“ přitakala Maggie. „Nechcete se posadit? Dáte si kávu?“

„Ne...“, odpověděl Sean.

„Ano,“ řekl současně Jack a podíval se na něho. Ačkoliv při představování neuvedli své hodnosti, bylo evidentní, že Sean je jeho nadřízený.

Canady však byl v naprosté pohodě a nepotřeboval si nic dokazovat. Usmál se. „Tak dobře. Šálek kávy přijde vhod.“

Maggie stiskla tlačítko interkomu a požádala Cissy, aby ji přinesla. Posadila se a ukázala na čalouněná viktoriánská křesla stojící před vyřezávaným psacím stolem. Sean usedl napravo proti ní a Jack nalevo.

„Jste zde služebně, pánové?“ otázala se. Střelila pohledem z jednoho na druhého. Pak se její oči vpily do Seanových.

Ten přikývl, aniž od ní odvrátil zrak. Maggie měla pocit, že ji během té chvíle celou zhodnotil – její vzhled, pohyby, řeč a slova. Nepřehlédl by sebemenší detail.

„Víte, že došlo k další vraždě?“ zeptal se Jack.

Maggie se na něho podívala. „Další vražda? Nevysvětľujte si to jako urážku vaší práce, pánové, ale každý rok je v New Orleans zavražděno hodně lidí.“

„To je bohužel pravda,“ souhlasil Sean a letmo pohlédl na kolegu. „Zeptám se tedy trochu jinak. Víte, že dva bloky odsud

bylo na ulici nalezeno tělo?“

Maggie přikývla. „Mladý muž. Prý pasák – jak se povídá ve vedlejší kavárně.“

Vtom se ozvalo zaklepání na dveře a dovnitř nakoukla Cissy. „Nesu kávu.“

„Děkuji, Cissy. Postav ji na psací stůl,“ řekla Maggie.

Recepční položila táč na stůl. Jack si do kávy nalil smetanu. Sean ji pil černou, jak Maggie předpokládala. Vypadal jako muž, který by vyběhl ze svého domu (bytu?) s koblihou v jedné ruce a hrnkem kávy v druhé. V časové tísní by se nezdržoval jídlem. Ačkoliv kofein patrně potřebuje běžně, aby mohl fungovat, zvládne to bez přidávání smetany nebo cukru. Jack možná jednou bude jako on – zatím není tak zkušený.

Uvědomila si, že Sean na ni zírá. Představuje si její životní styl stejně jako ona jeho? Tmavě modré oči ji pozorně zkoumaly. Znepokojeně přemýšlela, co asi vidí. Opět v nitru pocítila chvění. Canady je muž, který dokáže vzrušit každou ženu. Uvědomuje si své kouzlo? Je velice atraktivní. Protřelý a rozumný. Zjištění, jak moc ji přitahuje, ji rozzlobilo.

A jmenuje se Canady.

Maggie si položila ruce na stůl. Co se to s ní děje?

„Pánové, vím, že nedaleko odsud byla dnes ráno nalezena mrtvola mladého muže.“

„Byl to známý pasák a bezvýznamný kriminálníček,“ upřesnil Jack.

„Ano. Slyšela jsem totéž.“

„Opravdu?“ podivil se Sean.

Maggie pokrčila rameny. „Zprávy se šíří rychle – v sousedním domě je malá kavárna. Se svojí asistentkou jsme přemýšlely, jestli existuje nějaká souvislost s mrtvou dívkou, kterou našli minulý týden.“

„Patrně ano. Také nás to napadlo,“ řekl Jack.

„Jak vám můžu pomoci? Proč jste sem přišli?“ zeptala se.

Sean se k ní naklonil a zabodl pronikavé oči do jejích. „Protože, slečno Montgomeryová – jste slečna?“

Maggie přikývla. „Protože...?“

„Je to zvláštní, ale z mrtvoly se záhadným způsobem vypařila

téměř všechna krev,“ dokončil Jack.

„Ale,“ promluvil Sean a stále ji pozoroval, „několik malých kapek krve se našlo tady, u vchodových dveří Montgomery Enterprises.“

2

„Krásná žena,“ prohlásil Jack, když vyšli na ulici.

Sean zavrčel.

Ne že by nesouhlasil.

Maggie Montgomeryová byla víc než to. Její vysoká pružná postava měla dokonalé křivky – bujné poprsí, štíhlý pas a oblé boky. A její nohy byly velmi dlouhé. Ve tváři lemované kaštanovými vlasy zářily inteligentní světle hnědé oči. Pohybovala se sebejistě a ladně. Používala parfém se smyslnou vůní. Tak výjimečnou, svůdnou ženu nikdy předtím nepotkal. V její přítomnosti úplně zapomněl na toho mrtvého muže. Slečna Montgomeryová měla v sobě něco, co v muži probouzí základní instinkt.

„Opravdu krásná.“

Sean opět zavrčel.

„Jako fantazie. Filmová hvězda, modelka na molu. Vlastně spíš královna...“

„Jacku, stopy krve vedly k jejímu domu.“

„Má svoji firmu. A dost velkou. Určitě je bohatá jako Midas. Viděl jsi ty modely ve výlohách?“

„Montgomeryovi začali podnikat už před několika stoletími, Jacku.“

„Zajímalo by mě, jestli je spíše moje vrstevnice nebo tvoje. Ne že by na tom záleželo. Kdo ví, jestli by šla někdy na rande s poldou. Samozřejmě ne se mnou. Blábolil jsem před ní tak, že jsem se bál, aby mi nevypadl jazyk. Ale ona nespouštěla oči z tebe. Zřejmě má ráda starší muže.“

Sean konečně zastavil. Otočil se k němu a zvedl obočí.

„Ne že by čtyřicátníci byli starci,“ vyhrkl Jack. „Já jen, že mě si vůbec nevšímala.“

„Jacku, vždyť může být podezřelá z vraždy.“

„Ale no tak, Seane! Může mít tak metr sedmdesát a šedesát kilo. Je štíhlá a její ladné křivky vynikly i v tom kostýmu. A ty její nádherné nohy. Takové se mi vždycky líbily. Jestli chodí cvičit, zajímalo by mě kam. Rád bych ji viděl ve sportovním oblečení.“

„Jacku, znovu ti opakuji, že by mohla být podezřelá z vraždy.“

„Dokážeš si představit, jak elegantní kráska rozseká tělo na kusy a vyrovná je na hrobku?“

„Ještě nevíme, jestli ty vraždy spolu souvisí. Dnes ráno byla nalezena mrtvola a kapky krve vedly k jejímu domu.“

„Pracuje tam několik desítek lidí, Seane. Chlapi ze soudního hledají další krev, což ji očividně ani trochu nerozrušilo. Jestli v té budově nějakou najdou, ještě to neznámá, že je vražedkyně. Je to směšné! Nejsem sice zkušený jako ty, ale je mi jasné, že člověk potřebuje pořádnou sílu, aby někomu usekl hlavu. Musela by být siláčka, aby sem dokázala přenést tělo, pokud by ho zabila někde jinde.“

„Jestli ho nezabila, možná kryje vraha.“

„Mohl ho zabít nějaký psychopat a její dům použít jako únikovou cestu.“

„Možné to je. Budeme muset sledovat každou stopu. Druhá vražda během pár dnů – tisk nás rozcupuje.“

„Mrtvoly bez hlavy – to není typické ani pro New Orleans,“ zachmuřil se Jack. „Ale Maggie je určitě nevinná.“

„Maggie?“ zopakoval Sean stroze.

„Slečna Montgomeryová. Maggie se k ní hodí.“

„Protože je tak srdečná, otevřená a roztomilá?“

Jack se ušklíbl a pokrčil rameny. „Klidně buď cynický.“

„Už tě vidím, jak šéfovi říkáš: ‚Pane, ta žena je nevinná. Podívejte se na ty její zlaté oči a dlouhé svůdné nohy a hned vám to bude jasné!‘“

„Tys jí hleděl do očí po celou dobu.“

„Jistě má taky nádherná ňadra. Ale protože je zahaloval kostým, nedokážu to posoudit,“ pokračoval Sean.

„V tomhle jsi zkušenější, Seane – a vypadáš na svůj věk.“

„Možná jo.“

„Jaký bude další krok?“ zeptal se Jack vážnějším hlasem.

„Sestavíme operační skupinu a svoláme poradu. Budeme doufat, že hoši na obchůzce něco zjistili. Potom navštívíme Pierra. Snad něco objevil. Sakra, musíme taky uspořádat tiskovou konferenci.“

„Dobře. Ti budou připraveni jít nám po krku!“ zamumlal Jack.

Sean se chystal něco poznamenat, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. Pokrčil rameny. Jack má pravdu. Jestli se případ rychle nevyřeší, všichni budou postaveni na pranýř.

~ ~ ~

Některé z Maggiiných zaměstnanců zpráva o vraždě, k níž došlo nedaleko jejich pracoviště, rozrušila.

Jiné ale ne, což bylo zvláštní. Maggie všechny požádala, aby se po páté hodině, kdy končí pracovní doba, dostavili do butiků. Ženy, které chodí domů pěšky, vyzvala, aby šly ve dvojicích. A ujistila se, že ty, které jezdí autem, nepůjdou samy do garáží.

„Drahoušku,“ zašvitořila Cissy, „žijeme v New Orleans, takže jsem pořád opatrná a vyhýbám se pochybným ulicím. Jestli se všichni drogoví dealeri a pasáci ve městě chtějí podřezat, je to jedině dobře. Dnes večer si jdeme poslechnout Deanovu skupinu. Doprovodíš nás?“

Dean, pětadvacetiletý syn Chance Lebrowa, který pracoval jako mistr v dílně, uměl hrát nejen na trubku, ale také na dalších šest hudebních nástrojů. Nedávno dokončil magisterské studium architektury v New Yorku a vrátil se domů. Po večerech hrál v jednom z oblíbených klubů v Bourbon Street.

„Ještě nevím,“ odpověděla Maggie. „Nemám zrovna náladu jít se bavit.“

„Přece kvůli vraždě nějakého pasáka neupadneš do deprese!“ namítla Cissy.

„Nejde ani tak o samotnou vraždu, jako o to, že se nějaký pasák nechal zabít kousek od mého domu,“ opáčila Maggie. „A pak se mu nějakým záhadným způsobem podařilo zařídit, aby kapky jeho krve vedly k mému prahu.“

„Drahoušku, policisté, kteří tady šmejdili, mi řekli, že v budově nic nenašli,“ ujistila ji recepční.

„Cissy by to měla vědět. Celý den flirtovala s krásným mladým Adonisem,“ přidala se Angie.

Maggie zvedla obočí. „Flirtovala jsi s jedním z policistů?“

„Máš proti nim něco?“ zeptala se Cissy.

„Jenom občas.“

Cissy se ušklíbala. „Tenhle byl opravdu hotový Adonis. Urostlý a vysoký. Měřit metr osmdesát není pro ženu nic příjemného. On měl ale určitě metr devadesát. Kdybych s ním šla na rande, mohla bych si klidně vzít podpatky.“

„Provdej se za něho a zplodte děti-amazonky,“ vtipkovala Angie.

„Byl ten Adonis černoch, nebo běloch?“ otázala se Maggie.

„Černoch, drahoušku,“ odpověděla Cissy a se smíchem dodala: „Tvůj nadporučík to nebyl.“

„Můj nadporučík?“

„Hezčího bělocha jsem nikdy neviděla,“ prohodila Cissy.

„Detektiv z oddělení vražd, který prohledává můj dům, není pohledný běloch, nýbrž otrava,“ namítla Maggie a usmála se. „Jsem ráda, že jsi potakala svého Adonise – dnešní den tedy nebyl úplně špatný. Pozval tě někam?“

Angie si odfrkla. „On? Cissy to udělala dřív, než mohl promluvit!“

Maggie zvedla obočí.

„Jenom jsem řekla, že muž, který je unavený z hledání neexistujících stop, by si třeba rád odpočinul při poslechu jazzu. Jestli ho chceš vidět, musíš jít dnes večer s námi,“ ohradila se Cissy.

Maggie stále váhala. Celý den byla mezi lidmi a zpráva, že stopy krve vedly k jejímu domu, ji zneklidnila. Bylo jí jasné, že v příštích dnech na ni policie soustředí pozornost. Potřebuje být chvíli sama, aby si srovnala myšlenky.

„Nedáme ti šanci vyvléknout se z toho,“ pronesla rázně Angie. „Odsud zamíříme rovnou do klubu.“

„Ach, já nevím. Nejsem vhodně oblečená...“

„Je léto. Všude jsou turisté v tričkách a šortkách a ty si děláš starosti kvůli takové hlouposti?“ prohodila Cissy.

„Stačí, když si tady vybereš nějaký z modelů na figurínách,“ řekla Angie. „Hernajs, nedávno jsi mohla do některých klubů jít klidně nahá jenom s řetízkem kolem pasu,“ dodala.

„Že by na sebe nahá Maggie nepřitáhla pozornost? O tom pochybuji,“ prohodila Cissy.

„Víš moc dobře, že přeháním!“ odsekla Angie podrážděně.

„Tak dobře, půjdu!“ řekla Maggie. „Bude příjemné poslechnout si Deana.“

„Já se převléknu jako první,“ vyhrkla Angie. „Smím se u tebe osprchovat, Maggie?“

„Jistě,“ odpověděla Maggie. Vedle své kanceláře měla soukromou, luxusně zařízenou koupelnu. Byla v ní velká bílá mramorová vana s vířivkou a sprchový kout se zástěnou z leptaného skla. Bílý mramor kontrastoval s podlahou a stěnami v kombinaci červené, černé a zlaté. Na oknech, z nichž byl výhled na zadní dvorek, visely jemné krajkové záclony a těžké zlaté závěsy.

„Cissy, můžeš se osprchovat po Angii a...“

„Ne. Půjdu až po tobě,“ přerušila ji recepční. „Kdybys šla poslední, určitě by sis našla nějakou práci, kterou ještě musíš udělat,“ dodala a otočila se. Upřela zrak na jednoduché černé šaty bez rukávů na figuríně vedle nich. „Tyhle jsou dokonalé.“

„Pro tebe, nebo pro mě?“ zasmála se Maggie.

„Drahoušku, se svou černou pletí jsem krásná už takhle. Jasně že pro tebe.“

„Snažím se nenavrhovat oblečení, které se mi nelíbí,“ prohodila Maggie. Cissy jí uštědřila rozhořčený pohled.

„Černá je tvoje barva. Máš pokožku jako mramor. A tvé vlasy... s bílou a černou září jako plameny.“

Angie se zachichotala. „Jsme velké obdivovatelky. Škoda, že jsme příliš upřímné.“

„Muži zapomínají skládat ženám poklony,“ pravila Cissy klidně. „Někdy se holt musíme obdivovat samy.“

„Co kdybychom si rezervovaly stůl na večeři?“ navrhla Angie.

„Já to zařídím. Vy dvě se běžte připravit,“ nabídla se Cissy.

Večeře.

Maggii překvapilo, že se jí trochu zvedl žaludek.

Nějaký muž byl zavražděn pár kroků od jejího domu. Pasák, pochybná existence, kriminálník. A přesto...

„Skvělý nápad,“ řekla Maggie. „Užijeme si dnešní večer. Zapomeneme na všechny...“

„Mrtvé!“ vyhrkla Angie.

Maggie zvedla obočí a krátce zaváhala. „Správně. Zapomeneme na mrtvé.“

~ ~ ~

Pierre LePont pracoval jako soudní lékař přes dvacet let. Sean znal hodně mužů a žen z forenzního – a také policistů –, kteří milovali černý humor, ale Pierre k nim nepatřil. Nikdy ho neviděl, že by obědval vedle stolu, na němž ležela mrtvola. K mrtvým se choval s úctou, takže se někdy jeho spolupracovníci cítili zahanbeni.

Smrt sama o sobě dokáže být hrozně ponižující. Anthony Beale byl mizera a možná násilník, který nosil oblek od Armaniho. Jeho nahé bílé tělo teď tady leží na pitevním stole a hlava spočívá v nerezové nádobě.

Třebaže je pitevna dezinfikovaná, přetrvává v ní typický zápach. Mrtvolný. „Co pro mě máš?“ zeptal se Pierra, zatímco obcházel a prohlížel si nebožtíka. Vypadal jinak, hůř než někteří z těch, již několik dní plavali v Mississippi.

„Málo krve,“ odpověděl stroze Pierre. S rukama založenýma na hrudi hleděl na tělo, které už zase zašil. Beale byl připravený vrátit se do schránky. Vypadal jako replika Frankensteinova netvora. Na hrudi měl sešitou řeznou ránu ve tvaru písmene Y.

„Takže vrah ho zabil jinde a tělo...“

„To jsem neřekl.“

„Co tedy?“

„Že v něm nezůstala téměř žádná krev. Proto je tak bílý.“

„Má useknutou hlavu, takže krev mu tryskala z tepen... Pokud ho ovšem nejdřív nezabil a teprve potom nepodřízl hrdlo a... Sakra, krev se přece nemůže vypařit.“

„Myslím, že příčinou smrti je řezná rána na krku. Nejdříve mě napadlo, že dostal infarkt a až pak mu vrah stál hlavu. Pitva to však neprokázala.“

„Přesto byl určitě zavražděn někde jinde. A způsobem, jakým se poráží zvířata. Vrah tělo pověsil, takže z něho vytekla krev, a hodil ho na místo, kde bylo nalezeno.“

Pierre pokrčil rameny.

„Co to znamená?“ zeptal se Sean rozčileně.

„Je to možný scénář.“

Sean rozhodil rukama.

„Znovu jsem vytáhl naši Jane Doeovou,“ řekl Pierre a ukázal na pojízdné lůžko opodál. „Jane Doeová, useknutá hlava, ležela na hrobce, vnitřní orgány poskládané kolem těla. Žádná krev. Ani kapka.“

Sean povzdechl a rukou si prohrábl vlasy. „Vypadá to na rituální vraždy. Například vúdú nebo santeria, kdy se zabíjí pro krev.“

„Což jde našemu vrahovi zatraceně dobře,“ poznamenal Pierre.

„Co jiného pro mě máš?“

„Bohužel toho moc není. Vrah je levák a má obrovskou sílu.“

„Je to muž?“

„Seane, v dnešní době je to nekorektní otázka.“

„No tak, Pierre.“

„Velice silný muž, nebo žena. Předpokládám, že většina takových osob je mužského pohlaví. Ale v současnosti to nemůžu zaručit.“

„Takže vrah je pravděpodobně muž, levák, se sklonem k rituálním vraždám,“ zamumlal Sean. „Nemáme se téměř čeho chytit.“

„Promiň,“ řekl Pierre. „Až dostaneme zprávu o DNA, možná získáme nové informace. Kdo ví, třeba se bude shodovat se stopami podivných zločinů spáchaných někde jinde.“

„Pierre, to může trvat týdny,“ opáčil Sean unaveně.

„Ano...“

Sean přistoupil k tělu. Při pohledu na krk – a místo, kde měla být hlava – se zachvěl. Po krátkém otálení se sklonil blíž. Zvedl se mu žaludek. „Co je tohle?“

„Co?“

„Ten malý vpich... tady.“

Pierre obešel tělo. Těsně vedle řezu, kterým byla oddělena hlava, byl malý otvor připomínající miniaturní díрку.

„Sakra... Nejsem si jistý.“

„Pierre...,“ zamračil se Sean.

„Řezná rána na krku poškodila okolní tkáň natolik, že je obtížné objevit další nepatrná poranění. Jestli je to vpich...“

„Cože?“

Pierre zaváhal. Nechtěl poskytovat informace, dokud to nebude vědět stoprocentně. „Možná ho někdo kousl – buď těsně před smrtí, nebo hned po ní.“

„Stvoření s jedním zubem?“

„Nech toho, Seane. Kromě té malé ranky nic jiného nemáme.“

„Mohl to být pes?“

„Vzal jsem vzorky na rozbor,“ pokračoval Pierre. „Už jsem ti řekl, že useknutím hlavy se poškodila okolní tkáň. Netroufám si ani hádat, kdo to udělal. Ztraceně, klidně ho mohl kousnout vrah – obzvláště jestli se jedná o rituální vraždu. Nebo o čin nějakého maniaka. Opravdu netuším. Jakmile dostanu zprávu z laboratoře, ozvu se ti.“

„Potřebuji něco, z čeho můžu vycházet,“ připomněl mu Sean.

„Já vím. Pracuji na tom,“ podotkl Pierre. Na okamžik se odmlčel. „Nechtěl ses znovu podívat na Jane Doeovou?“ zeptal se.

Chce ji znovu spatřit? Nikdy. Ani za milion let. Náhle si však uvědomil, že ji potřebuje vidět.

Přikývl a zhluboka se nadechl.

„Ještě že tady není tvůj mladý kolega. Kde vlastně je? Chtěl jsi ho ušetřit pohledu na mrtvolu?“

„Pověřil jsem ho strašlivějším úkolem.“

„Jakým?“

„Musel připravit zprávu pro tisk,“ odpověděl Sean.

„Chudák kluk,“ prohodil Pierre a kráčel k tělu Jane Doeové. „Je to jako předhodit slušného křesťana lvům, že?“

„Měl bych jít za ním, než ho sežerou zaživa,“ řekl Sean. „Jenom – jenom hlavu a krk, Pierre. Nic víc nepotřebuji.“ Jane byla po pitvě vzorně sešitá. Přesto by vedle ní Frankensteinova nevěsta vypadala jako královna krásy.

Pierre odhrnul prostěradlo. Sean si prohlížel šedé rozkládající se tělo. „Pierre...?“ zašeptal a ukázal na malý vpich v místě, kde byla odříznuta hlava.

„Hmm,“ hlesl Pierre a povzdechl. „Předtím jsem na něco takového nepomyslel.“

„Předtím jsme neměli s čím srovnávat,“ připomněl mu Sean. „Byla rozřezaná na tolik částí, že tě nemohlo napadnout, že to

není... součástí řezu. Třeba se mýlím. Možná v tom místě pronikla do masa špička nože.“

„To si nemyslím. Vrah nepoužil nůž s vroubkovanou čepelí. Zbraň byla hladká, asi dvacet centimetrů dlouhá. Odeberu ještě nějaké vzorky tkáně na rozbor,“ pravil Pierre. „Mrzí mě, že jsem ti neposkytl více přesnějších odpovědí.“

„Jednu jsi mi dal.“

„Jakou?“

„Je jasné, že máme co do činění se sériovým vrahem,“ odpověděl Sean. „A teď...“

„Co?“

„Přemýšlím, co bych měl říct novinářům,“ odpověděl Sean ponuře.

„Jsem rád, že tohle je tvoje práce. Ať se rozhodneš udělat cokoli, měl bys jít raději zachránit svého kolegu před lvy.“

„Půjdou mu rovnou po krku,“ řekl Sean.

„Lvi, tygři – medvědi,“ uvažoval nahlas Pierre. „Hodně lidí teď cvičí psy, aby útočili. Kočka? Nepravděpodobné. Netopýr, krysa? Vidíme kousnutí, které tam možná ani není, protože se chytáme všeho možného. Opravdu netuším. Hodně štěstí, Seane. Jakmile budu vědět něco nového, zavolám ti.“

„Díky,“ řekl Sean.

Když se vrátil na policejní stanici, podal zprávu kapitánu Joemu Danielsovi, šéfovi oddělení vražd. Daniels byl robustní tvrdák, který se k povýšení vypracoval usilovnou prací – nikdy nikomu nepodlézal a nedělal politiku. Kvůli tomu si ho Sean vážil a rád s ním už mnoho let pracoval. Vždy se na něho v případě potřeby bez sebemenšího zaváhání obracel, protože kapitán se nevztekal, nekřičel a nežádal okamžité výsledky. Jestli si vás Joe zavolal na kobereček, měl k tomu důvod. Kdybyste byl zkorumpovaný, čekalo by vás něco horšího. New Orleans je drsné město. A Joe je tvrdý polda.

„Jak jsme na tom?“ zeptal se rovnou Joe. „Chci slyšet pravdu.“

„Nejspíš se jedná o sériového vraha, ale nemáme jedinou stopu, která by nám ho pomohla identifikovat,“ odpověděl Sean, který si sedl do křesla před psacím stolem. Po krátkém zaváhání dodal: „Vzhledem ke stavu těl zřejmě máme co do činění s uctívačem

nějakého kultu nebo psychopatem.“

„Dobře. O mrtvé dívce, nalezené na hřbitově, jsem slyšel všechno. Co víš o další oběti?“

Když ho Sean seznamoval s podrobnostmi, Joe ho s vážnou tváří poslouchal. Vyjádřil souhlas s tím, že se jedná o sériového vraha. Bude tedy nutné znovu důkladně prohledat obě místa činu a pátrat po dalších důkazech. Od sedmdesátých let, kdy FBI začala s profilováním sériových vrahů, ušla policejní práce dlouhou cestu. Sean se zúčastnil téměř všech kurzů a školení na toto téma, takže věděl, co ho čeká – a rozhodně požádá o radu zkušené kriminology.

Musí sestavit pracovní skupinu, které bude věřit. „Nevíme s jistotou, zda tady řádí sériový vrah, ale všechno tomu nasvědčuje,“ konstatoval Joe. Potom Seanovi řekl, že guvernéra a politiky seznámí se situací on, zatímco Sean bude mít na starosti tisk.

„Tvůj parťák se teď potýká s hejnem supů,“ upozornil ho Joe. „Neměl bys mu jít pomoci? Jestli to ten mladík přežije, bude hodnotnou posilou týmu.“

Sean přikývl a odešel. Na konferenci dorazil ve chvíli, kdy Jack statečně čelil záplavě halasných dotazů, ale už začínal být nervózní.

„Dámy a pánové, zatím nemáme žádné podezřelé, ale naše policejní oddělení pracuje velice úspěšně a využívá těch nejschopnějších odborníků z oblasti soudního lékařství. Jack vám poskytl veškeré podrobnosti o obou případech. Jakmile budeme vědět něco víc, budeme vás informovat. Prozatím...“

„Co policie dělá pro to, aby nás ochránila?“ zeptala se mladá reportérka.

„Vše, co je v jejích silách, slečno. Posílili jsme hlídky ve městě. Guvernér požádal o pomoc jednotky národní gardy. V každém velkoměstě se lidé musí chovat rozumně. Neměli by chodit temnými uličkami, a pokud se někde zdrží dlouho do noci, měli by být obezřetní. Nezapomínejte, čím se Jane Doeová živila, a že Anthony Beale patřil k podsvětí. Ještě si nejsme jistí souvislostmi, a proto všem doporučujeme řídit se následující radou – vyhýbejte se zapadlým místům, do práce a z práce pokud možno nechoďte sami a dávejte si pozor na cizí lidi.“

„Skvělá rada! Dávat si pozor na cizí lidi ve městě plném turistů!“ vykřikl starší novinář z *Times Picayune*. „A co lidé

pracující v restauracích a zaměstnanci hotelů? Jak by to měli dělat?“

„Měli by používat hlavu a věřit svému instinktu,“ odpověděl Sean důrazně. „Musí být ve střehu a vše podezřelé hlásit policii. Nyní už žádné další dotazy. Děkuji vám.“

Sean odvedl Jacka z místnosti a uniformovaný policista za nimi zavřel.

Seanovi bylo jasné, že by je novináři rádi rozcupovali.

„Bože,“ zasténal Jack a opřel se o dveře. „Mám pochyby, zda být tvým partákem je dobrý nápad. Co teď?“

„Ted?“ prohodil Sean s úsměvem. „Dám instrukce klukům, kteří mají noční službu, a pojedou domů.“

„Obdivuju tě, že dokážeš sníst večeři a pak se dobře vyspat.“

„Tím si nejsem tak jistý. Celou noc se budu neklidně převalovat. Ale dostaneme posilu. Jsou to fajn lidi. Udělám cokoli, jen abychom pachatele dopadli.“

Jack se usmál. „Vím, co bys mohl udělat – jestli chceš.“

„Co?“

„Znáš strážníka Mikea Astina?“

Sean přikývl. Astin se nedal přehlédnout. Rok hrál profesionálně fotbal, ale pak si vážně poranil koleno a jeho sportovní kariéra skončila. Vždycky se chtěl stát policistou, k čemuž měl všechny předpoklady – měřil téměř dva metry a vážil bezmála sto dvacet kilogramů. Měl urostlou svalnatou postavu. Byl chytrý a od přírody klid'as.

„Znám.“

„Myslím, že bychom se s ním měli sejít v jazzovém klubu.“

„V jazzovém klubu...“

„Jo. Lidé tam obvykle popíjejí a poslouchají kvalitní muziku.“

„Sakra Jacku, poslední, co chci...“

„Astin má schůzkou s vysokou nádhernou recepční, která pracuje v Montgomery Enterprises. Nepotřebujeme se dozvědět něco víc o zaměstnancích této firmy?“

Sean pootevřel ústa, načež je zase zavřel. Zvedl ruce, které mu vzápětí klesly. Potom se rozesmál. „Bože, jazz miluji. Je to už věčnost, co jsem slyšel dobrou hudbu.“

Jack měl radost. Jeho kolega se ho dnes zastává celý den, a

dokonce ho zachránil na tiskové konferenci, když novináři začali chrlit nepříjemné otázky.

Teď se možná naskytla šance trochu mu to oplatit. „Jedu se domů převléknout,“ řekl. „Půjdeš s námi, vid’?“

„Jasně. Za hodinu na Bourbon Street,“ odpověděl Sean a otočil se k odchodu.

Jack ho s úsměvem sledoval.

~ ~ ~

Luciana potkala v Paříži krátce poté, co poprvé ochutnala krev. Seznámil ji s pravidly.

První noc nevěděla, co se děje. Myslela si, že sní. Vlastně to byl sen, nejhorší noční můra.

Teprve nedávno přijela do Paříže, kam ji poslal otec. Po její aférce s Alecem nezbývalo než dědičku z dobré rodiny uklidit do Evropy.

Jelikož je v cizím krásném městě, dá se čekat, že bude mít neklidný spánek.

A bude snít.

Měla pocit, jako by ji ovanul silný víchř. Země se zachvěla, vzduch se zavířil a obklopila ji tma. Ležela klidně, zuby jí drkotaly a vítr ji zvedal výš a výš. Pak letěla časem a prostorem. Krátce nato temnotou pomalu proniklo mihotavé červenobílé světlo. Najednou přistála na čemsi pevném. Ocitla se na kožešinové předložce před krbem, v němž šlehaly rudooranžové plameny.

Rozhlédla se, zmatená a dezorientovaná.

Nebyla ve své ložnici. Pokoj patřil někomu jinému. Poblíž krbu stála velká složitě vyřezávaná postel s nebesy a černým saténovým přehozem. Byl zde také psací stůl, stojan s umývadlem a zrcadlo. Přímo vedle ní seděl ve velkém křesle nějaký muž. Díval se na ni a ruce měl položené v klíně. Byl vysoký a měl široká ramena. Působil elegantně, sebejistě a rovněž arogantně. Tmavé husté vlasy mu splývaly na ramena. Ve zvláštním červenozlatém světle viděla jeho hezké ostře řezané rysy.

Jeho oči naháněly strach.

Měly by být hnědé, tmavě hnědě až černé.

Ale nebyly.

Měly červený odstín jako oheň v krbu.

Posadila se a skrčila nohy pod sebe. Statečně mu pohlédla do tváře. Přesvědčovala se, že je to zlý zen. Sen. Bože, ne! Noční můra. Potkala samotného d'ábla. Propadla zoufalství.

Vstal a usmál se. Hříšný, veselý, samolibý. Jako kdyby si uvědomil její strach a měl velkou radost, že se před ním vyděšeně choulí.

Pokusila se napřímit. Vzdorně. Koneckonců, jestli je to noční můra, musí se postavit na odpor.

Měl na sobě černou košili s módně nařasenými rukávy, u krku rozepnutou. Svalnaté nohy mu obepínaly černé kalhoty a lesklé černé vysoké boty mu sahaly těsně nad kolena. V oholeném obličejí vynikaly tvrdé rysy a smyslné plné rty. Posměšně se ušklíbl.

Kráčel k ní a pomalu ji obešel. Úsměv ve tváři se mu rozšířil. Krvavýma očima ji hodnotil, jako by byla nečekaný dárek, například domácí mazlíček nebo závodní kůň.

„Ach, mademoiselle, jste výjimečná! Vaše krása se nedá vyjádřit slovy. Ale to jsem už věděl. Alec se do vás zbláznil, až ztratil rozum, teď je však mrtvý. Vy jste s námi – a budete mít dítě! Jak komické! Poslali vás do Paříže – váš otec je chytrý muž. Velice chytrý. Všechno o vás vím. A vy, moje lásco, víte, kdo jsem?“ zeptal se.

Jeho hluboký mužný chraptivý hlas jako by byl součástí teplého vzduchu, který ji stále obklopoval.

„Dábel?“ opáčila.

Srdečně se zasmál. Očividně měl ještě větší radost.

„Jsem Lucian.“

„Dábel.“

Zavrtěl hlavou. Přimhouřil oči a pobaveně usmíval. „Lucian DeVeau.“

„Dábel...“

Vtom se před ní zastavil. Uchopil ji za ruce a zvedl ji na nohy. Marně se pokoušela vymanit. Takovou sílu nikdy nepoznala.

Vysmál se její snaze, jeho oči se vpily do jejích. „Nejsem d'ábel, nýbrž král. Váš král. Král vašeho druhu.“

Důrazně zavrtěla hlavou. „Ne. Jste jen noční můra. Jaký můj druh? Je to absurdní. Mýlíte se. Nejsem...“

Opět se rozesmál. Vnímala sílu vzduchu a větru, tmy a noci.

Podivné bouře, která ji sem přenesla. Ta síla je v něm, v jeho pažích, očích a smíchu.

„Je přirozené, že to popíráte. Ach, nejroztomilejší, má lásko, je, když hodní a nevinní jsou tak zkažení! Ale vy už nejste nevinná, že? Zamilovala jste se do toho hlupáka! Chudák Alec. Věřil starým legendám, že jeho láska dokáže zachránit jeho smrtelnou duši! Želbohu, váš otec ho zavraždil!“ pokračoval. Stále se tvářil pobaveně. „Opět ve jménu lásky? A tak jste zde. S námi!“ dodal posměšně.

„Je to noční můra!“ prohlásila. „Vy jste noční můra. Nezůstanu tady, probudím se...“

„Ach ne, má drahá,“ přerušil ji. Jeho tvář byla napjatá. „Pochopte to. Vy zde nyní budete žít. Budete mě poslouchat a učit se, protože jsem váš král. Potřebujete mě.“

„Pusťte mě...“,“ řekla a snažila se odtáhnout.

„Nemáte žádnou sílu. Ta přijde časem. Jestli je ukradena duše, mysl zůstává. A my pracujeme se silou mysli. Věnujte mi pozornost. Už dlouho tady nebyl nikdo tak okouzlující a svěží jako vy. S radostí vás budu učit a vy se naučíte poslouchat. Jste moje, mademoiselle. Jen málokdo je tak ochoten předávat zkušenosti jako já. Ne vždy tak štědře rozdávám svoji moudrost, ale... vy jste jedinečná. Takže mi věnujte pozornost. Uslyšíte hodně věcí, z nichž většina jsou mýty, klevety. Věřte mi, že jsou jiné, než slýcháte od ostatních. Nyní vás seznámím s těmi základními. Slunce vás nezabije, přesto ve dne nejste nejsilnější. Za světla možná budete fungovat a nejklidnější spánek přichází s úsvitem. Víno stále bude chutnat sladce, ale nebude vám stačit. Můžete utrpět zranění, avšak také se dokážete uzdravit. Jestli bude zranění vážné, uzdravení možná potrvá roky, ne-li desítky let. Zabít vás můžou, pouze pokud vám useknou hlavu nebo probodnou srdce.“

„To je ohavné. Nebudu poslouchat...“

„Budete poslouchat a vše si zapamatujete – já jsem vládce. Přežijeme, protože vládnu moudře a dobře. Rozumíte? Mé slovo je zákon, mademoiselle.“

„Nic nechápu. Probudím se...“

„Želbohu, neprobudíte. Velice důležité je, abyste při jídle byla vždy obezřetná.“

„Prosím?“

„Rozumíte každému mému slovu. Většině z nás jedno zabití za úplňku stačí. Jestli si přejete žít v klidu a nechcete, aby vás smrtelníci pronásledovali, měla byste si vybírat jedince, kteří žijí na okraji společnosti, jako jsou tuláci, bezdomovci, kriminálníci, prostitutky. Kradte otroky na námořních lodích. Netvařte se tak zděšeně. Jsou mezi námi jeden nebo dva moralisté – ti si vybírají kořist ve věznicích. Možná vás to překvapí, mademoiselle, ale dokonce i já dodržuji etický kodex. Jestli budete trpět hladu, zbavte svět těch již odsouzených. Berte vrahy, kteří hníjí v celách. Podstatný je způsob provedení. Velice důležité je zbavit se všech zbytků! Nadbytek našeho druhu by znamenal náš konec. Svým obětem musíte setnout hlavu nebo proříznout tepny. Jestli to neuděláte, čeká vás soud a smrt. Ano! Dodržujeme zákon, abychom přežili! Naše justice pracuje rychle. Buďte tedy opatrná. Během jednoho století smíte stvořit jenom dva členy našeho druhu a...“

„Stvořit dva... během jednoho století! To je šílené. Odcházím!“

„Zůstanete!“ opáčil.

„Shnijte v pekle!“

„Nikam nepůjdete!“

Náhle měla pocit, jako by se opět vznesla do vzduchu. Vzápětí přistála na černém saténovém přehozu na posteli. V úžasu zadržela dech. On se tyčil nad ní. Byl nahý a z jeho těla hladkého jako satén sálal žár. Zadíval se do jejích očí.

Vykřikla. Začala se bránit a škrábala ho nehty, zatímco on jí se smíchem strhl šaty. Jako by ho cítila i v místech, kde se jí nedotýkal. Když ho boj unavil, silou vůle ji přiměl ulehnout. V mysli zuřila, avšak tělo bylo klidné. Upřel na ni žhavý pohled. Zachvěla se vzteky. Vzápětí ležela nahá, zranitelná. Nohy se jí rozevřely. Opět se tvářil pobaveně.

Byla tak rozzlobená, že by ho nejraději zabila a...

Ale potom...

Údy se jí šířilo spalující teplo. Slyšela jeho šepot, který byl tak přesvědčivý a zároveň konejšivý. Vnímala smyslný žár sálající z jeho těla. Jeho rozpálený jazyk a laskání...

Bojovala srdcem, duší, myslí. Přesto byla tato bitva předem prohraná. Později si s hrůzou uvědomila, že on oplývá mocí

dosáhnout všeho, co chce. Nejhorší ze všeho bylo, že v ní dokázal probudit touhu. Ona je smyslné stvoření. Kdysi milovala, takže toužila po něčem víc a vyvrcholení bylo krásné. Tato situace byla jiná. A přesto...

Přiměl ji, aby ho chtěla.

A výtečně se přitom bavil.

Zářil radostí. Ležel vedle ní a dotýkal se jejích vlasů.

„Jste nádherná. Je mi velice líto našeho zesnulého přítele! Chudák Alec! Hluboce věřil, že ho láska osvobodí! Byl tak pobožný, umělecky založený, věřil v život, píseň, poezii a mýty. Kráska a zvíře. Kdyby byla láska dost silná, zvíře by se mohlo změnit. Kdybych byl zkušenější, pokud jde o tento cit, možná bych vás miloval. Třeba bych se to mohl naučit.“

„Nikdy bych vás nedokázala milovat.“

„Inu, potom je jediné dobře, že je mi to jedno – a že mám moc. Nikdy mi nestačí jedna milenka. Přesto se s vámi dobře bavím, působíte mi potěšení a okouzlujete mě. Přivolám vás, kdykoli budu chtít – a vy přijdete.“

„Osvojím si moc!“ opáčila.

Opět se ozval jeho hluboký chraptivý smích.

Vzápětí se jí zase dotkl...

Obklopil ji jeho šepot, jeho smyslnost. „Má belle, já mám moc...“

~ ~ ~

Pomalou otevřela oči. Ležela ve své posteli a poslouchala, jak pařížské kostelní zvony odbíjejí celou. Přemýšlela o té děsivé noční můře. Byla to neklidná noc. Cítila se vyčerpaná, protože sen byl velice živý.

Začala se zvedat.

Vtom si všimla roztrhaných šatů. Ruce se jí chvěly a v očích pálily slzy. Proboha, to nemůže být pravda.

Ach, Bože, existuje!

Opět klesla dolů a rozplakala se. Ohromila ji sebelítost.

Po chvílce vstala, přistoupila k oknu a hleděla ven.

Už nebude brečet.

Lucian má sílu.

*Budiž.
Ona bude silnější.*

3

Angie, Cissy a Maggie povečeřely v nové restauraci nedaleko jazzového klubu. Zatímco si její kolegyně objednávaly espresso, Maggie se odebrala na toaletu. Když se vracela, na druhé straně dubového baru zahlédla televizi. Určitě je tam neustále puštěný sportovní kanál. Dnes večer však všechny stanice opakovaly část zpráv vysílaných v šest hodin. Nejdříve se na obrazovce objevil vážný mladý detektiv, který ji navštívil dnes odpoledne, Jack Delaney. Novináři, kteří kladli otázky, začali být nevrlí. Potom na pódium vstoupil Canady. Řekl, že policie bude chránit město. Jeho slova zněla věrohodně. Možná díky jeho fyzické konstituci nebo hlasu. Naštěstí se mu podařilo uklidnit vykřikující reportéry, kteří byli připraveni pustit se do nich. Jistě mají strach. Dnes večer zaslechla řadu lidí, kteří se bavili o tom, že se bojí. Někteří z nich zřejmě věřili – stejně jako v době, kdy řádl Jack Rozparovač –, že pokud vrah zabíjí jenom pasáky a prostitutky, slušní občané jsou v bezpečí. Přesto ho ale policie musí chytit.

Vtom na obrazovku dopadl stín. Stál za ní někdo velmi vysoký. Prudce se otočila. Sean Canady. Měl na sobě proužkované sako a stříbrošedou košili.

„Jak si vedu?“ zeptal se unaveně.

Než odpověděla, okamžik ho pozorovala. „Hovořil jste klidně a sebejistě. Z vašich slov vyplynulo, že pokud budou lidé opatrní a vyhnou se pochybným individuům z podsvětí, nehrozí jim do doby, než policie vypátrá vraha, nebezpečí.“

Sean zvedl obočí a pousmál se. „Je to kompliment, nebo se mi vysmíváte?“

„Sledoval jste mě sem?“ zeptala se.

Po tváři se mu rozprostřel úsměv. Na pravé straně měl dolíček. Cítila příjemnou vůni mýdla a vody po holení. Ztěžka polkla. Kéž

by se mohla odvrátit.

„Ne,“ odpověděl. „Chtěl jsem vás dnes večer sledovat do jazzového klubu. Náhodou jsme sem zašli na večeři, protože restaurace je blízko klubu.“

Koutky úst se jí zvedly. „Jste upřímný, pane.“

„Snažím se. A vy jste upřímná?“

„Dělám, co můžu.“

„Zajímavá odpověď.“

„Toho pasáka jsem nezabila – ani tu dívku na hřbitově.“

„Obvinil jsem vás?“

„Dnes odpoledne jste mě vyslýchal. A prohlídal můj dům.“

„Nemusela jste mi to dovolit.“

„Sehnal byste si příkaz k prohlídce.“

„Ano.“

„Takže... mě sledujete, jelikož doufáte, že mě budete moci brzo zatknout.“

Sean mlčel. U baru se uvolnila dvě místa. Sevřel jí loket a vedl ji k nim. „Zvu vás na drink.“

„Předpokládáte, že se opiji a přiznám se?“ prohodila.

Muž se zasmál. Pomohl jí posadit se na stoličku. Pak usedl vedle ní. Maggie si objednala víno a Sean pivo.

„Smíte ve službě pít?“ otázala se.

„Nejsem ve službě.“

„Ale sledujete mě.“

Pobaveně se na ni podíval. „Ano.“

„Ale nemáte v plánu mě dnes večer zatknout?“

„Víte, že jsme ve vašem domě nic nenašli,“ odpověděl.

„Oznámili mi, že jste nic nenašli, že ke dveřím vedly stopy krve, ale za prahem už žádné nebyly.“

„Je to zvláštní, nemyslíte?“

„Mnohé věci mi připadají zvláštní. Patrně se kvůli těm kapkám krve domníváte, že mezi vraždami a mnou existuje nějaká souvislost. Opět se vás tedy ptám, jestli mě hodláte zatknout?“

Canady pokrčil rameny. Zavrtěl hlavou a ukázal na skleničku, kterou držela v ruce.

„Jste pravačka.“

„A co má být?“

„Vrah je levák.“
 „Mohla bych používat stejně dobře obě.“
 „Kolik vážíte?“
 „Prosím?“
 Tíše se zasmál. Jeho chraptivý smích ji rozechvěl. Dlouze se napila vína.
 „Vrah má velkou sílu. Vše nasvědčuje tomu, že je to urostlý svalovec,“ vysvětlil.
 „Jako vy?“ otázala se mile.
 Sean zvedl obočí, aniž zvažněl. „Pochybuji, že byste byla tak silná,“ řekl.
 „Vzhled může klamat.“
 „To je pravda.“
 „Proč mě sledujete?“
 Sean si lokl piva a odložil sklenici na pult. „Tím si nejsem jistý. Jste fascinující žena.“
 „Fascinující?“
 „A máte působivé vystupování.“
 „Působivé vystupování?“
 „Tak dobře, slečno Montgomeryová. Jste krásná, úchvatná žena.“
 Maggie nepatrně zvedla bradu. „Smíte balit podezřelé z vraždy, nadporučíku?“
 „Nepodezírám vás z vraždy,“ opáčil.
 „A z čeho tedy?“
 Pozvedl k ní sklenku. „Mám podezření, že někdo z vašich zaměstnanců něco ví. Vy je všechny znáte. Možná něco nechcete přiznat, nebo víte o něčem, aniž tušíte, že by to mohlo být důležité.“
 „Ach, nadporučíku! Máte zvláštní způsob, jak ženě lichotit. A to jsem si na okamžik myslela, že mě pronásledujete kvůli mému ženskému půvabu,“ pravila a začala se zvedat.
 Sean jí položil dlaň na ruku. Zůstala stát. Upřeně na ni hleděl. Jeho tmavě modré oči měly kobaltový odstín.
 „Nejste hlupačka, slečno Montgomeryová. Ani přehnaně cudná. Ztraceně dobře víte, že jste přitažlivá.“
 Maggie se pokusila odtáhnout.

„Chtěla jste, abych byl upřímný, že?“
„Ano. Upřímnost oceňuji,“ řekla podrážděně. „Nemusíme hrát žádné hry...“

„Žádné hry. Chci vás blíže poznat,“ přerušil ji.

„Co když si to nepřejí?“

„A co kdybyste tedy se mnou jenom spala?“

„Cože?“ vyhrkla rozhořčeně.

Sean se opět pobaveně usmál. „Promiňte, vyklouzlo mi to. Samozřejmě jsem žertoval. Urazilo vás, že vás sleduji pracovně. Vysvětlil jsem vám to. Pronásleduji vás, protože jste velice půvabná a nelze vám odolat. Naše rodiny mají společnou minulost, jak je vám známo. Dejte mi šanci. Dopijte víno. Dovolte mi zdržovat se v jazzovém klubu ve vaší blízkosti.“

„Víte, co je na vás špatného, Canady?“ zeptala se ho.

„Určitě je toho hodně. Máte na mysli něco konkrétního?“

Maggie se neubránila úsměvu. „Jste nebezpečný,“ odpověděla.

„Jak?“

„Po něčem jdete.“

„Je toho víc.“

„Také se rozčilujete.“

„To už je součást mé povahy.“

„Moje přítelkyně si právě objednaly dezert...“

„Možná by vás zajímalo, že se k nim právě přidali moji společníci.“

Maggie se vylekaně otočila. Spatřila Cissyna Adonise – ebenově černý a hezký, jeden z nejvyšších mužů, jaké kdy viděla –, jak si sedá k Cissy. Jack Delaney zrovna odtahoval židli vedle Angie. A číšník jim přinášel kávu.

„Jsou z nich hezké páry, že?“ poznamenal Sean.

Maggie se na něho podívala. „Váš vysoký černý přítel je jako Adonis. Vypadá to, že se sem zástupci zákona nahrnuli hromadně.“

„Jmenuje se Mike. Jacka už znáte. Jediný důvod, proč lidé obvykle nedůvěřují policii, je ten, že mají co skrývat. Platí to i ve vašem případě?“

Pronikavým pohledem se na ni díval, jako by dokázal číst myšlenky. Krátce zaváhala.

„Už jsem vám řekla, že jsem toho pasáka ani tu dívku

nezavraždila.“

„Nemyslím si, že jste spáchala vraždu. Ale to jsem již zmínil. Přemýšlím, jestli něco neskrýváte.“

„Není co, nadporučíku.“

„Vyjdete si se mnou někam?“

„Už s vámi jsem.“

„Určitě byste támhle nechtěla být jako páté kolo u vozu, že?“

„Dokážu být velice nezávislá.“

„Podívejte! Všichni si kvůli vám dělají starosti. Jack natahuje krk a hledá mě. Vaše roztomilá asistentka začíná vypadat znepokojeně. Možná bychom měli jít za nimi a dát si espresso.“

„A společně si užít večer,“ podotkla.

„Samozřejmě bychom mohli jít někam sami dva. Bydlíte na plantáži vaší rodiny?“

Maggie zvedla obočí. „Někdy tam trávím čas. I kancelář mám zařízenou tak, že bych tam mohla bydlet,“ odpověděla. Zaváhala. Měla by jet domů, ale Canady ji zajímá čím dál víc.

„Canadyovi také vlastní plantáž, ne?“

Sean s úšklebkem přikývl. „Bohužel už není, co bývala. Je na stejném místě u Mississippi. Pozemek je menší než dřív. A na konci ulice je teď Burger King.“

„Burger King?“ podivila se.

„Naštěstí mám rád whoppery.“

Maggie se zasmála. „Ale...“

„Přeháním. Ještě nám několik akurů zbývá a dům je krásný, přestože udržovat ho v dobrém stavu je těžké. Moje mladší sestra si vzala architekta, takže nám – mně a mému otci – s opravami pomáhají dělníci, kteří jsou jeho dlužníky.“

„Váš otec tedy ještě žije. To máte štěstí.“

„Vaše rodina...“

„Všichni zemřeli. Nikdy jsme se moc nerozmnožovali,“ přerušila ho.

„To je škoda.“

„Proč?“

„Protože jste opravdu nádherná. Měli by vás naklonovat.“

„Vy jste ale lichotník.“

„Hmm. Nedokážu ovšem říkat ty správné věci, abyste se přede

mnou přestala mít tolik na pozoru.“

„Jste policista.“

„A vy nevinná.“

Maggie se usmála a nepatrně zavrtěla hlavou. „Je těžké pochopit, o co vám jde.“

Sean pokrčil rameny. „Jste příliš podezřívá. Byl jsem upřímný – a jsem jako otevřená kniha. Chci, abyste se zamyslela a pak mi pověděla, jestli neznáte někoho, kdo by mohl tušit, co se to děje. A kromě toho... Ale to už jsem řekl.“

Chvilku si ho pozorně prohlížela. „Jestli mě něco napadne, dám vám vědět,“ pravila.

„Přisedneme si k ostatním?“

„Hmm... Ano.“

„Beru, že jste se rozhodla strávit večer pouze se mnou. Ani se se mnou nevyspíte, že? Budu se muset snažit více vám lichotit a postupovat pomaleji, abych vás dostal do postele?“

Maggie se usmála. Opět si prohlížela jeho hezké rysy. V kobaltových očích mu vesele zablýsklo. „Nepodceňujte ani nepřeceňujte moji nevinnost, nadporučíku. Jsem dospělá, dost stará, abych měla rozum. Nemám nic proti tomu vyspat se s přitažlivým mužem – ale pouze tehdy, když usoudím, že právě jeho chci.“

Potom se otočila a zamířila ke stolu, kde seděly její přítelkyně.

~ ~ ~

Jane Doeová byla zavražděna ve středu, Anthony Beale v pátek. Ve městě vypukl rozruch, ale na titulní stránce sobotních novin reportéři nekritizovali práci policie tak ostře, jak Sean očekával.

Článek se soustředil na New Orleans jako město neřesti a zmiňoval mnoho podivných zločinů z minulosti. Koneckonců toto město vždy bylo *jiné*. Praktikovalo se zde vúdú, žili zde lidé věřící v existenci mimozemšťanů, někteří se zase považovali za upíry – New Orleans je domovem Marie Laveauové, nejznámější královny vúdú, jsou zde hrobky stejně jako erotické kluby. Na konci úvodníku se psalo, že se celé město musí vyčistit.

Asi to je pravda, pomyslel si Sean. To se však snadněji řekne, než udělá.

Sean byl v Oakvillu. Seděl v jídelně, kde se podávala snídaně.

Páteční noc venku nakonec připomínala rande. Maggie Montgomeryová byla okouzlující, zábavná a koketní. Poslouchali jazz a dokonce si zatančili. Potom ji doprovodil domů – a na prahu si potřásl rukou.

Netlačil na ni. Když ji škádlil, v jeho slovech se skrývala pravda – Maggie je nejvíce sexy a nejsmyslnější žena, kterou kdy potkal. Přesto se mu při loučení podařilo vykouzlit neuvěřitelně lhostejný a bezstarostný úsměv – jako by dokázal čekat věčnost, než ji bude moci svléknout. Pak jezdil autem hodinu po městě a nakonec se rozhodl přespát ve starém sídle jeho rodiny.

Než ulehl do postele, dal si dlouhou ledovou sprchu.

Název plantáž původně znamenal usedlost – některé byly malé, jiné okázalé. Oakville je něco mezi tím. Vnitřní dřevěné obložení je velice cenné. Sean věděl, že všichni členové rodiny Canadyových by raději zemřeli, než by ho dovolili odstranit. Dům je stejný jako všechny ostatní ze začátku osmnáctého století – z chodby v přízemí se vchází do čtyř pokojů – nyní kuchyně, jídelny, salonu a knihovny. V poschodí je pět ložnic. Jedna patří jeho otci a od smrti matky před pěti lety je stále stejná. Dva pokoje jsou pro hosty. Ten jeho se také od chvíle, kdy před mnoha lety odjel studovat na vysokou školu, téměř nezměnil. A na stěnách pokoje jeho sestry, Mary Canadyové O’Niallové, pořád visí plakáty rockových skupin. Třebaže už je osm let vdaná, má děti a krásný domov v Garden District, čas od času tam přidává další.

Pro jeho otce zřejmě znamená hodně, že se jeho děti vrací do Oakvillu.

Poprvé za více než padesát let se část zbývajících půdy zase obdělává. Otec pěstuje na zahradě zeleninu a teď udělal Seanovi k snídani omeletu s cibulí a rajčaty z vlastní úrody.

Káva byla lahodná jako vždy. Bess Smithová, která zde pracovala jako hospodyně, už když byl malý kluk, se o dům stále stará. Přichází sem každé pondělí, středu, pátek a sobotu. Sean byl rád, že si při čtení novin mohl pochutnat na otcově omeletě a Bessině kávě.

Otec seděl naproti němu a prohlížel si ho. Daniel Canady byl jen o málo menší než Sean a v posledních letech dost zhubl. V sedmdesáti vypadal velice dobře. Chodil vzpřímeně a jeho pořád

husté vlasy měly hezký šedý odstín. Sean po něm zdědil tmavě modré oči. Daniel vystudoval historii, ale hodně peněz vydělal výhodnými investicemi. Několik let vyučoval na univerzitě a napsal historickou knihu. Svého syna naštěstí zasvětil do tajů správného investování, protože platy policistů byly stejně mizerné jako akademiků.

„Příliš si ty vraždy bereš, synu,“ řekl Daniel.

Sean odložil noviny. „Tati, vrah těm lidem ut'al hlavu.“

„To je jeden ze způsobů, jak se ujistit, že je oběť opravdu mrtvá,“ poznamenal starší muž stroze. „Ale pamatuj si, synu. Tohle je New Orleans. Za více než dvě stě let historie města zde byli piráti, vyznavači vúdú, zombie a kult upírů. Když jsem byl kluk, chodili jsme do školy přes hřbitovy a hráli kopanou se starými lebkami, které vykukovaly z rozbitých hrobek. Tady se může stát cokoli.“

Sean přikývl. „Cením si tvé rady, tati. Ale problém spočívá v tom, že jsem hlavní vyšetřovatel těchto vražd a celé město na mě soustředí pozornost. Guvernér mi dokonce telefonuje každý den. Musím toho vraha zastavit.“

„Jsi sice hlavní vyšetřovatel, ale nejsi jediný policista z oddělení vražd v New Orleans. Máš přece pomocníky,“ podotkl Daniel a zavrtěl hlavou. „Bohužel v našem městě se děly strašlivé věci. Například případ La Maison Lalaurie. Madam Lalaurieová a její manžel, lékař, drželi ve svém domě několik otroků, které připoutali řetězy ke zdi a prováděli na nich hrozné lékařské experimenty. Mučili je, mržčili a nakonec je zabili – jejich ohavné činy vyšly najevo, až když ve městě vypukl požár a hasiči objevili těla. Lalaurieovi uprchli. Jejich dům stále stojí ve Francouzské čtvrti. Na konci dvacátých a počátku třicátých let tady řádl sekerový vrah. Neraď to říkám, ale tenhle seznam je mnohem delší.“

„To je minulost, tati. Ano, byly to děsivé případy. Ale teď je zodpovědnost na mně. A nemám žádné stopy.“

„Existují moderní forenzní techniky.“

„Moc nepomáhají. Všechny analýzy trvají příliš dlouho. Žádné moderní zázraky nepomůžou, když nemám podezřelého.“

Daniel chvíli mlčel. „Seane, musíš se přestat snažit hlavou

prorazit zeď. Mnoho vrahů není nikdy dopadeno.“

„Tati, tady toho chytíme. Ten, kdo v našem městě takhle zabíjí lidi a rozřezává jejich těla, neunikne trestu.“

Daniel se usmál. „Máš v sobě bojovného ducha. Děje se něco, o čem není zmínka v novinách?“

Sean pokrčil rameny. „Zatajili jsme, že jsme na chodníku našli nepatrné kapky krve, které patřily oběti. Vedly k postranním dveřím firmy Montgomery Enterprises, a tam končily.“

„Prohledali jste tu budovu?“

„Samozřejmě.“

„A?“

„Nic. Neobjevili jsme tam jedinou kapičku. Vůbec nic.“

„Zajímavé. Navštívil jsi slečnu Montgomeryovou?“

„Ano. Spolupracovala a dovolila nám prohledat všechny prostory.“

„To je vše? Ty ses jí zeptal, jestli to můžete udělat?“

Sean sklonil hlavu a ušklíbl se. Osm let žil se Sofií Hollowayovou. Sofie byla hezká, milá a veselá, jako princezna z festivalu Mardi Gras. Když si konečně naplánovali svatbu, onemocněla rakovinou dělohy. Sean ji nedokázal přesvědčit, že by se měli vzít a strávit čas, který jí zbývá, jako manželé.

Sofie zemřela před šesti lety. Sean se scházel s jinými ženami. Měl rád opačné pohlaví a sex – tvořil nezbytnou součást jeho života, jako dýchání. Žít s někým však představovalo velký krok, a manželství ještě větší. Zatím nenašel tu pravou. Otec se obával, že zemře jako starý mládenec, a rod Canadyových nebude mít pokračovatele.

„Ano, tati. Požádal jsem ji o dovolení, zda můžeme její dům prohledat. A ona nebyla proti,“ řekl. Na okamžik zaváhal. „Včera večer jsem ji potkal v jazzovém klubu, takže jsme měli možnost si promluvit. Proč se ptáš?“

Daniel se usmál. „Jsem jenom zvědavý.“

„Aha. Jenom zvědavý.“

„Opravdu. Nic jiného v tom není,“ opáčil otec. „Ve staré rodinné kronice je uvedeno, že jeden z Canadyových byl zasnoubený s nějakou Montgomeryovou. Ale svatba se nekonala. Dotyčná slečna odjela do Evropy. Další Montgomeryová se vrátila

o několik let později. Je zajímavé, že žádná z vdaných žen nepřijala příjmení svého manžela. Zřejmě se u nich rodí jenom dívky, které zůstávají věrné příjmení Montgomeryová.“

„To je zvláštní.“

„V současnosti je to bohužel čím dál běžnější. Mnoho moderních žen si ponechává své příjmení. Mně se líbí, když přijme manželovo. A předá ho svým dětem. Ale Montgomeryovi byli vždycky trochu podivínští.“ Odmlčel se a pokrčil rameny. „Svým způsobem namyšlení.“

Sean se usmál. „Jak to?“

„Stěhují se se svými dětmi do Evropy a pak se vrací, aby tady vydělali peníze.“

„Nemůžeš zatknout lidi za to, že jsou nafoukaní.“

Danielovy rty zvlnil úsměv. „Něco takového by mě nenapadlo. Mezi našimi rodinami existovaly zajímavé vztahy. Někdy ti ukážu dochované záznamy. Docela rád bych tu tvoji slečnu Montgomeryovou poznal. Její předchůdkyně byly fascinující ženy,“ řekl a okamžik otálel. „Není vdaná, že?“

„Ne, tati.“

„Líbí se ti?“

Sean zaváhal. V otcově tváři se mihl výraz plný naděje.

„Ano.“

„Pozval jsi ji někam?“

„Svým způsobem ano.“

„Souhlasila?“

„Ani ne.“

Daniel bubnoval prsty na stole. „Plantáž Montgomeryových není odsud daleko. Mohl bys jet kolem a zastavit se tam.“

„Maggie tam není. Včera večer zůstala ve Vieux Carré.“

Otec zvedl obočí. „Tys ji tam nechal?“

Sean si povzdechl. „Se svými přáteli jsem ji a její kolegyně doprovodil domů. Nezapomínej, že se tam stala hrozná vražda.“

„Přesto bys tam mohl zajet.“

„Mám nějakou práci.“

„Je víkend, synu.“

„Vrahové nemají pracovní dobu od devíti do pěti, pondělí až pátek. Ani poldové.“

„Ale stopy krve vedly k domu slečny Montgomeryové.“

„Ano.“

„Takže je v práci. Pokud si dobře vzpomínám, přímo nad hlavním schodištěm visí nádherný obraz jednoho z jejích předků. Jestli tam někdo bude, můžeš se na něj podívat. Uvidíš, jak se rodinná podoba dědí. Jestli tam slečnu Montgomeryovou najdeš, třeba bys ji mohl pozvat dnes večer na grilování.“

Sean zavrtěl hlavou. „Zůstala ve městě. Možná se pojedu projet.“

„Kdyby tam náhodou byla, pozveš ji na večeři, že? Víš o ní něco? Co má ráda? Myslím, jaké jídlo. Možná je vegetariánka. V dnešní době mnohé ženy nejedí maso. Ne že by člověku prospívalo hodně tuku, ale je masožravec. Tělo občas potřebuje kousek dobrého hovězího.“

„Včera večer pila víno a espresso, takže nevím, jaké je její oblíbené jídlo. Ale navštívím ji a pokusím se ji přesvědčit, aby šla se mnou na večeři. Jsi spokojený?“

„Ano. Rozhodně to udělej. A snaž se ze všech sil.“

Sean zvedl obočí. Byl rozladěný. Jeho otec se zřejmě domnívá, že pro jeho syna nebude snadné přesvědčit ženu, aby s ním šla na rande.

Nebo je to možná jenom proto, že jde o Maggie Montgomeryovou.

Najednou ji zatoužil vidět.

~ ~ ~

Butik se otvíral v deset hodin. Allie Bouchetová vždy přicházela nejpozději o půl desáté. Uvařila kávu a vyladila potřebné detaily. Na obchod byla velice hrdá.

Téměř padesátiletá Allie, jež před čtyřmi lety ovdověla, byla atraktivní žena. Šedivé vlasy si barvila světle stříbrnou, která dokonale ladila s šedýma očima a stále hezkou pletí. Měla štíhlou postavu a vždy chodila bezvadně upravená. Byla vychována v tradičním duchu, takže se za každé situace chovala jako dáma.

Přestože ji muž sedící na kraji dubového pultu, na němž byla pokladna, vylekal, nezapomněla na slušné způsoby. I když byla rozzlobená.

„Překvapil jste mě, pane. Ještě není otevřeno. Omlouvám se. Do

práce přicházím dřív a dveře obvykle zamykám. Snad jsem vám nezpůsobila žádné potíže. Vítám vás tady...”

„Neomlouvejte se, madam. Promiňte, že jsem vás rozrušil,“ pravil muž hlubokým tichým hlasem, který zněl... *smyslně* a zároveň konejšivě. Byl mladý, plný života. Měl na sobě černé kalhoty a módní černý pletený pulovr. Velmi tmavé vlasy zvýrazňovaly opálenou tvář, v níž vynikaly fascinující zlaté oči. Jeho pohled byl hypnotizující a... *lstivý*. Byl velmi hezký a zdvořilý.

„Nedáte si kávu? Moje kolegyně, paní Gema Graysonová, přijde každou chvíli. Potom se vám jedna z nás bude věnovat, pane.“

Rty mu zvlínil svůdný úsměv. Jako by ji zval blíž.

Ty stará hlupačko! okřikla se v duchu. Je určitě o patnáct let mladší než ona. Žádoucí týpek, kterého starší ženy nezajímají.

„Kávu bych si dal,“ řekl.

„Vybírám nejlepší zrnka, která sama melu,“ pravila. Jak kráčela ke stolku, kde připravovala kávu, cítila v zádech jeho pohled. „Pak ji uvařím, přeliji do karafy a nechám na teplém místě.“

Naplnila šálek a otočila se.

Muž stál za ní. Vůbec neslyšela, že se k ní blíží. Tyčil se nad ní jako mrštný černý panter. Ve tváři měl hříšně podmanivý úsměv.

Díval se na ni tak... uhrančivě.

Ty ďáble, pomyslela si.

Vzal si od ní kávu.

„Přišel jsem za vaší zaměstnavatelkou, slečnou Montgomeryovou. Bude dnes tady?“

„Ach ne, pane. Slečna Montgomeryová o víkendech nepracuje. V sobotu a v neděli zde bývá pouze v době konání festivalu Mardi Gras.“

„Škoda, že jsem ji nezastihl.“

„Bude tady v pondělí.“

„V případě potřeby si slečnu Montgomeryovou najdu.“

Přemýšlela, jak jí jeho oči mohly připadat *lstivé*, když jí je jeho blízkost tak příjemná.

„Mrzí mě, že jste sem šel zbytečně.“

Jeho šálek byl najednou prázdný, aniž postřehla, že by se napil.

Odložil ho a uchopil její ruce. „Nešel, madam. Poznal jsem vás.“

Allie měla pocit, že omdlí. Jako by měla na sobě příliš těsný korzet.

„Vy jste ale lichotník, pane.“

Muž se usmál a kráčel ke dveřím. Byla tak zmatená, že za ním nešla zamknout.

S úsměvem ve tváři se obrátila. Lichotil jí a rozrušil ji hezký *mladší* muž. Ne že by na sebe nebyla hrdá. Ale on byl tak zdvořilý, okouzlující...

Opět se otočila, aby se vrátila k práci.

Překvapeně vyjekla.

Vrátil se. Opět stál přímo před ní.

Usmíval se... Jejich pohledy se střetly.

„Jejda..., pane!“ zajíkla se.

„Chtěl jsem ještě něco,“ řekl velice tiše.

Pak se jí dotkl...

4

Sídlo Montgomeryových bylo krásnou ukázkou architektury z doby před občanskou válkou.

Sean zastavil a upřel zrak na nádherný starý dům. Obytná plocha mohla mít tisíc metrů čtverečních. Na širokou verandu se silnými bílými sloupy, táhnoucí se podél celého domu i ve druhém poschodí, vedlo půlkruhové schodiště. Představil si, jak kdysi dříve v horkém létě hosté otevírali dveře svých pokojů, aby dovnitř pronikal svěží vánek od řeky, a v noci se procházeli po verandě pod měsíčním světlem.

Netušil, jak velké jsou pozemky, ale trávník byl vzorně posečen. Zaparkoval na konci šterkové příjezdové cesty. Opět vzhlédl k domu, jenž měl nově opravenou fasádu.

Je v lepším stavu než Oakville. A také větší. Montgomeryovi vždy měli peníze na jeho údržbu.

Nečekal, že zde Maggie Montgomeryová bude. Dům je udržovaný, takže jistě mají hospodyni. Vystoupal po schodišti a zazvonil.

Přemýšlel, zda otevře postava připomínající komorníka Lurche z Addamsových. Potom ho napadlo, že se ve dveřích objeví vyzáblá tmavovlasá žena s přísnou tváří – typická hospodyně z desítek tajemných filmů natočených v padesátých letech.

Krátce nato překvapeně hleděl na malou, baculatou veselou ženu kolem padesátky. Měla na sobě jednoduché květované šaty a zástěru ozdobenou řasením. Tváře měla červené a rty jí zvlínil srdečný úsměv.

„Dobrý den. Jmenuji se Sean Canady. Hledám slečnu Montgomeryovou. Je doma?“

Mile se usmál. Doufal, že ho pozve dovnitř – i kdyby tady Maggie nebyla. Jeho zájem o ni se začínal podobat posedlosti.

Chce vidět její domov.

„Pane Canady, prosím pojd'te dál,“ řekla hospodyně. „Dnes je příšerné vedro. Naštěstí máme novou klimatizaci.“

Ustoupila a Sean vkročil do velké vstupní haly.

Dům působil impozantně. Z obou stran široké chodby byly dveře do pokojů. Z haly vedlo dvojité schodiště k odpočívadlu, kde visela velká olejomalba z doby před občanskou válkou. Z něho se pokračovalo do prvního poschodí. Okny dovnitř pronikaly sluneční paprsky, kterým vitrážové sklo dodávalo úžasné barevné odstíny.

„Jéé!!“ vyhrkl.

„Je to nádhera, že?“ zvolala hospodyně.

Sean se usmál. „Ano, madam.“

„Jsem Peggy, pane. Běžte dál!“

Téměř ji nevnímal. Kráčel ke schodům, s pohledem upřeným na obraz.

Byl to portrét ženy – výjimečně půvabné. Zrzavé vlasy měla vyčesané a na krk jí splývala jediná lokna. Měla na sobě tmavě modré sametové šaty s hlubokým výstřihem. Talentovaný malíř dokonale vystihl nejen její krásu, nýbrž také duši. Působila odtazitě, ale v jejích očích se zračila moudrost a nevinnost. Obraz bral dech a utkvěl mu v hlavě.

„Magdalena,“ ozval se tichý ženský hlas.

Trhl sebou a otočil se. Stála tam Maggie, zatímco hospodyně se vzdálila. Zlobil se na sebe, že nebyl obezřetný. Tolik let slouží u policie – a předtím krátce působil v armádě – a nechá se zaskočit dívkou, která se připlížila tiše jako myška.

Taková překvapení nesnášel.

Maggie Montgomeryová se usmívala – očividně ji pobavilo, jak ho vylekala.

„Co se děje, nadporučíku? Předpokládám, že jste mě přišel navštívit.“

„Nečekal jsem, že vás tady najdu.“

„Mohl jste zavolat. Víte, že mám telefon.“

„A číslo je v seznamu?“ zeptal se.

Maggie pokrčila rameny. „Jste policista,“ připomněla mu. „Vyhledat telefonní číslo pro vás jistě není problém.“

„Chtěl jsem vás vidět.“

„Mě, nebo dům?“
„Vaše sídlo je nádherné.“
„Děkuji.“
„Ale vy ještě víc.“

Pobaveně zvedla obočí. „Lichocení vám jde neuvěřitelně dobře. Ale...“ Odmlčela se. Pohledem ho přejela od hlavy k patě. Světle hnědé oči se jí zlatavě třpytily. Založila si paže na hrudi. Měla na sobě černé úpletové šaty s holými zády uvázané šňůrkou kolem krku a černé sandály. Vlasy si stáhla do culíku. Vypadala velice mladě, nevinně... a poměrně klidně. „Přišel jste sem, abyste se hrabal v mém životě, prohledal můj dům a pátral v mé minulosti. A snažil se zjistit, jestli nejsem zapletená do vraždy pasáka, jehož tělo bylo nalezeno nedaleko mé firmy. Už jste prohledal tamní prostory – je vůbec legální takhle k někomu vniknout? Je fajn, že jste také odborník na lichotky.“

Sean se hlasitě zasmál. Žasl, jak může krásná žena jako ona být tak obezřetná – a přesvědčená, že může chtít cokoli, kromě ní.

„Nemám proti vám žádné důkazy. Můj otec trval na tom, že mám zjistit, jestli jste tady. Rád by se s vámi setkal.“

„Ach,“ hlesla. Potěšilo ho, že ji také překvapil.

Sean přikývl. „Oakville není odsud tak daleko.“

„To je mi známo.“

„Nyní jsem polichocen já, protože víte o starém sídle Canadyových. Nicméně není tak velké jako toto.“

„Slyšela jsem, že je v něm nádherné dřevěné obložení. O dům se prý vzorně staraly generace pečlivých Canadyových. Myslím, že teď jste příliš skromný.“

„Oakville miluji. Je výjimečné.“

„Ach.“

„Ale nic takového tam nemáme,“ ukázal na obraz.

Maggie k němu zamířila. Sean si všiml otevřených dveří do knihovny, kde se předtím zřejmě zdržovala.

„Magdalena. Zamilovala se do špatného muže a zemřela mladá.“

„To je smutné.“

„Velice.“

Podívala se na něho. V očích jí vesele zablýsklo. „Poslali ji do

Evropy, aby tam porodila nemanželské dítě. Naštěstí společnost vždy dokázala bohatým odpustit hříchy.“

„Chudinka. Zdá se tak zranitelná!“

„Byla.“

„Znala jste ji dobře?“ poškádlil ji.

Maggie se zapýřila. Sklopila zrak a usmála se. „Vyprávím vám o rodinné historii. Je to moc smutný příběh. Zamilovala se do Francouze a její rodina s jejich vztahem nesouhlasila. Její otec se svými přáteli – mimochodem byl mezi nimi i nějaký Canady – ho pronásledovali. Zabili ho, ale on svým způsobem dosáhl odplaty. Magdalena čekala jeho dítě a... nemohla se provdat za muže, kterého jí vybral otec.“

Sean si prohlížel obraz. „Musím říct, že jsem tomu muži vděčný.“

„Proč?“

„Určitě je jedním z vašich předků. Bez něho byste tady nebyla.“

„Další lichotka, pane.“

„Přiznávám, že jsem posedlý.“

„Opravdu?“

„Můžu to zaručit.“

„Tím, že se se mnou vyspíte?“

Je tak přímočará! Udělal krok dozadu a založil si paže na hrudi. Pomalu pohledem putoval po jejím těle, přičemž na chvílku upřel zrak na intimní místa.

Potom se jeho oči vpily do jejích.

„Ano.“

„Kdybychom žili ve stejné době jako Magdalena, musela bych vám vlepit facku a požádat vás, abyste odešel a už nikdy mě nenavštívil.“

Sean se zasmál. „Tenkrát bych byl nejspíš slušný nápadník. Kdyby se Magdalena s tím mužem nechtěla vyspat, neudělala by to. Nemůže si za to vlastně sama?“

„Tak jednoduché to není. Spala s Francouzem. Canadyovi mají irské předky,“ řekla.

Sean pokrčil rameny. „Ano. Bůh ví, jaké ještě. Může tam být Cajun, Francouz, možná černocho a Hispánec. Nikomu tady v žilách nekoluje jedna krev. To byste měla vědět.“

„Proč?“

„Měla byste přesně vědět, s kým spíte, nemyslíte?“

„Tohle by mohlo být považováno za druh obtěžování.“

„Opravdu?“

„Snažíte se ze mě sváděním vylákat informace.“

Sean zavrtěl hlavou. „Jestli se nějaké informace naskytnou, jediné dobře. Snažím se vás svést, protože...“ Odmlčel se a zvažněl. „Snažím se vás svést, protože od chvíle, kdy jsem vás poznal, mám tělo v jednom ohni.“

Maggie sklopila hlavu a hleděla na založené ruce.

Napadlo ho, že se jí možná chvějí.

„Budeme raději hovořit o vašem otci,“ řekla tiše. „Dáte si ledový čaj, limonádu nebo pivo? Peggy nám přinese občerstvení na zadní verandu. Je tam krásný výhled na řeku.“

„Ledový čaj, prosím,“ odpověděl.

Maggie přikývla. „Pojďte nahoru.“

Následoval ji po schodišti. Na odpočívadle se zastavil, protože se mu zatočila hlava. Dívka zůstala stát a ohlédla se.

„Děje se něco?“

Sean zavrtěl hlavou. Ten zvláštní pocit závratě už pominul. Nikdy v životě mu nebylo na omdlení – a to viděl hodně krve.

„Vypadal jste, jako by...“

„Jako co?“ přerušil ji ostře. Před touto neuvěřitelně nezávislou ženou rozhodně nesmí znejistět.

„Ach... Jako by... Dnes je hrozné horko. Vyjít na vzduch... A pak po schodech někdy...“

„Je mi dobře!“ vyštěkl.

Maggie zvedla ruce. „Promiňte.“

Otočila se a dál stoupala po schodech. Sean si v duchu vynadal. Každý kluk na střední škole ví, že se na dívku, kterou se snaží sbalit, nesmí utrhouvat.

V prvním poschodí vstoupili do prvních dveří nalevo. Ocitli se v hezky zařízené pracovně. Na stěnách visely olejomalby krajin, které musely stát jmění, a police plné knih. Vedle teakového stolu stál starodávný popelník. V zadní části místnosti byla francouzská okna, jimiž se vcházelo na balkon. Vánek zvedal vzorované záclony v polovině stažené stuhou.

„Když jste přijel, zrovna jsem lenošila,“ řekla.

Sean ji následoval ven. Maggie je tady jako ve svém království, pomyslel si. Nejen že tak mladá řídí firmu Montgomery Enterprises, ale také spravuje tuto nemovitost.

Z balkonu byl výhled na pečlivě zastřižený trávník svažující se k řece.

Kráčeli k verandě v zadní části, kde stála pohodlná čalouněná lehátka a křesla. Maggie si sedla na lehátko, na němž byla otevřená kniha. Nejnovější román od Johna Grishama.

Co očekával? Kopii *Murder, Inc.*?

Maggie si natáhla dlouhé štíhlé nohy. Nádherně opálené. Vzápětí Peggy, s úsměvem ve tváři, přinesla tác s ledovým čajem, sendviči, čerstvou zeleninou a chipsy.

„Je báječné mít v sobotu ráno společnost, že?“ řekla Maggie.

Ta se podívala na Seana a zvedla obočí. „Ano. Občerstvení vypadá úžasně, Peggy. Mockrát děkuji.“

„Nemáte zač. Pane Canady, nechte si chutnat.“

„Díky.“

Peggy se vzdálila. Sean ji sledoval.

„Je velice milá,“ poznamenal.

„Jak jste si moji hospodyní představoval?“ zeptala se. „Jako ducha Igora v podání Petera Lorrea ve *Frankensteinovi*?“

Sean se usmál a vzal si sklenici s čajem. „Jako Lurche – z *Addamsovy rodiny*,“ odpověděl po pravdě. Líbilo se mu tady. Chladivý vánek od řeky byl osvěžující. Málokdy takhle nečinně odpočíval. Většinou hodně pracoval. Nebo chodil flámovat s kamarády.

„Peggy je skvělá. Jako dar z nebes. Mám ji moc ráda.“

„Je u vás zaměstnaná dlouho?“

Maggie se na okamžik zamyslela a skopla sandály. „Jako velmi mladá pracovala pro moji matku. Ta potom odjela na několik let do Evropy, což je pro Montgomeryovy typické... Já jsem se vrátila domů před sedmi lety a od té doby je Peggy u mě. Když v práci nevím, kam dřív skočit, domácnost šlape jako hodinky. Když cestuji, všechno funguje, jak má.“

„Takže zde bydlí?“

Maggie se usmála. „Je to otázka potenciálního milence – nebo

policisty? Myslíte, že mě třeba viděla, jak přicházím zakrvácená domů a mávám sekyrou nebo mečem? Nebo že by snad mohla přerušit důvěrnou chvíli?“

Sean zvedl obočí. Její obezřetnost ho znepokojovala. Rozhodl se reagovat nonšalantně.

„Možná obou – nebo to je jen nevinná otázka týkající se vaší velké domácnosti. Je úchvatné, že ji pouze ‚jedno malé dynamo‘ dokáže udržet v perfektním stavu.“

Maggie vydechla. Hleděla na řeku, jako by se trochu styděla, že na něho tak vyjela.

„Peggy bydlí ve staré upravené maringotce na našem pozemku. Má svůj život. Od pondělí do pátku jí pomáhají dvě dívky, které pracují od devíti do pěti. Zajímá vás ještě něco jiného?“ pravila a podívala se na něho. Její oči byly chladné. „Vynasnažím se zodpovědět všechny otázky.“

„Oba vaši rodiče... jsou po smrti?“

„Ano. Zmínil jste se o svém otci. A co vaše matka?“

„Zemřela před několika lety. Ale teď zpátky k vám – a vašemu otci. Přijal příjmení Montgomery?“

„Používal ho každý den,“ prohodila nenuceně.

„Muži ve vaší rodině zřejmě za moc nestojí,“ poznamenal.

„To je od vás nezdvořilé.“

„Váš otec...“

„Svého otce jsem zbožňovala,“ přerušila ho. „Byl to neuvěřitelný muž. Nedokážu ani vyjádřit, jak moc jsem ho milovala.“

„Omlouvám se,“ řekl tiše.

Maggie se začervenala. „Promiňte. Měla jsem ho moc ráda.“

„Je mi líto, že jste ho ztratila.“

„Vedl naplněný život.“

„To rád slyším.“

„Co dělá váš otec?“

„Pronásleduje mě ve dne v noci – kdykoliv se mu naskytne příležitost.“

Maggie zvedla obočí.

„Byl profesorem na univerzitě. Přednášel historii. Ted' čte, zahradničí, cestuje – a nedá mi pokoj.“

„Proč?“
 „Myslí si, že bych se měl oženit a být pokračovatelem rodu.“
 „Nemáte sourozence?“
 „Mám sestru, která je vdaná a má děti. Takže to na mě vrhá špatné světlo,“ odpověděl s povzdechem.
 Maggie se usmála. „Proč jste se neoženil? Jste příliš zaneprázdňený sledováním podezřelých žen?“
 Sean pokrčil rameny. „Kdysi jsem se málem oženil.“
 „Co se stalo?“
 „Zemřela.“
 „Ach, to je mi velice líto.“
 „Mně také. Ale od té doby už uplynulo několik let.“
 „Aha,“ hlesla a chápavě se usmála. „Váš otec tedy chce, abyste se z její ztráty vzpamatoval a zase začal žít.“
 „Víceméně.“
 „Tak vás poslal za mnou!“ zašeptala. „Jaká škoda.“
 „Proč?“
 „Nejsem typ vdavekchtivé ženy.“
 „Opravdu?“
 Stále se usmívala. Krásné oči se jí třpytily.
 S nataženými bosými nohama, v úpletových šatech a se zrzavými vlasy staženými do ohonu vypadala úchvatně, velice smyslně.
 „Jsem podnikatelka,“ řekla.
 „To je dobře,“ podotkl.
 „Jsem ráda, že nejste sklíčený.“
 „Nikdy bych se nevzdal svého příjmení jenom proto, abych mohl zplodit dalšího dědice Montgomeryových.“
 „Hmm,“ špitla zamyšleně. Zdálo se mu, že se v jejích očích mihl náznak zloby. „Manželství nepřipadá v úvahu. Váš otec bude zklamaný. A co vy, nadporučíku?“
 Sean zvedl ruce. „Nevím. Vyspíte se se mnou i přesto?“
 „Nevím. Samozřejmě byste to měl pečlivě zvážit.“
 „Proč?“
 „Mohli bychom počít dalšího dědice Montgomeryových – bez oficiálního požehnání.“
 Sean se k ní sklonil. Jejich pohledy se střetly. „Sakra, co by to

bylo za život, kdyby člověk párkrát nezariskoval?“ prohodil tiše.

Dívka se zasmála. Zavrtěla hlavou. Tváře jí hořely a oči měla rozzářené. Sean v duchu poděkoval otci, že ho donutil sem jet.

Jen nerad se zvedl. Během týdne došlo ke dvěma hrůzným vraždám, takže musí zase chvíli pracovat.

Maggie rovněž vstala. Přistoupil k ní a uchopil její ruce.

„Přijdete na večeři?“

„K vám domů, abych se seznámila s vaším otcem?“ otázala se.

Sean přikývl.

„Já...“

Ocitli se téměř u sebe. Vnímal její dech na rtech. Ucítit jemnou opojnou vůni jejího parfému. Přestože to zatím neměl v úmyslu, sklonil hlavu a políbil ji.

Nejprve lehce. Mylně se domníval, že mu jeden letmý polibek bude stačit.

Maggie neměla podprsenku a jemný tlak jejích ňader na hrudi ho vzrušoval. Probudila v něm spalující touhu. Chtěl víc. Jazykem pronikl do jejích úst. Objal ji a vášnivě líbal. Nepokusila se vymanit. Její jazyk si pohrával s jeho. Přitiskla se k němu. Za okamžik z ní budu strhávat oblečení a položím ji na zem, blesklo mu hlavou.

Odtáhl se.

Totéž v tu chvíli udělala i ona.

Nepatrně opuchlé rty měla vlhké. Položila si na ně chvějící se prsty a upřela na něho zrak. Její pohled nebyl vyčítavý. Ani nevypadala rozzlobeně.

Jenom zaskočeně.

Přesto...

Náhle mu bylo jasné, že je zranitelná. Přes své elegantní a svěťácké vzezření má v sobě jistou nevinnost.

Připadalo mu, jako by kolem jeho srdce rozprostřela pavučinu a ještě více ho k sobě přitahovala.

Šílenství. Posedlost. Začíná propadat...

Chtíči.

Odkašlal si a ustoupil dozadu.

„Můžu vás vyzvednout kolem sedmé?“

„Já... Nevím...“

„Tak v půl osmé?“
Maggie zvedla obočí. Usmála se a zahleděla se mu do očí.
Zřejmě učinila důležité rozhodnutí.
„V půl osmé,“ odpověděla.
„Dobře.“
„Těším se, až poznám vašeho otce.“
Sean přikývl. Rychle se otočil a odešel, aby si to nemohla rozmyslet.
V půl osmé.
Večeře.
A pak se s ní vyspí.

~ ~ ~

V roce 1860 plantáž Montgomeryových opět ožila. Dědička se vrátila z Evropy. Jmenovala se Meg. Byla to krásná žena. Kultivovaná, sebejistá, vyrovnaná.

Meg byla nadšená, že je v New Orleans. Přijela tam však uprostřed vřavy a nepokojů. Ačkoliv se rozumní lidé zoufale snažili udržet zemi pohromadě, schylovalo se k válce. Většina majitelů plantáží na Jihu dávala hlasitě najevo svůj odpor vůči Severu. Vznikaly jednotky domobrany a Louisiana brzy proslula svými barevnými regimenty. Muži a chlapci vykřikovali, že Amíky porazí během pár týdnů.

Sean Canady si vítězstvím tak jistý nebyl. Meg se se Seanem, synem Roberta a jeho první ženy Deirdre, seznámila v týdnu, kdy se vrátila. Jelikož bydlel nedaleko, navštívil ji, aby jí vyjádřil soustrast s úmrtím jejího dědečka a přivítal ji doma. Ačkoliv byl okouzlující a pohledný, hned se do něho nezamilovala. Nebo si to alespoň namlouvala. Hodně cestovala, viděla Řím, Paříž, Londýn, Madrid. Nebylo tedy snadné udělat na ni dojem, ohromit ji nebo si ji podmanit. Byla světaznalá a vzdělaná. Teprve až po jeho odchodu si uvědomila, že se těší, až ho zase uvidí. Uslyší jeho hluboký hlas. A také jeho nápady a obavy z toho, že porazit Jih možná nebude tak snadné.

Jeho intelekt ji fascinoval. Stejně jako jeho oddanost, vášeň a vnitřní síla.

Když pověsili Johna Browna za vzpouru v Harpers Ferry, většinu Severanů to rozlítlo, zatímco Jižané měli radost –

koneckonců, ten muž doufal, že ozbrojí otroky, aby ve spánku zabili své pány. Nemluvě o tom, že v Kansasu / Nebrasce vytáhl muže z jejich domovů a chladnokrevně je zavraždil před očima jejich rodin. John Brown možná měl nějaké ušlechtilé ideje, ale byl to vrah. V zemi narůstaly nepokoje, ale Sean nebyl rozzlobený ani nadšený. Bral celou situaci dost vážně. Ano, John Brown si zasloužil skončit na šibenici. Ale tohle byla americká tragédie, protože hrozila válka. A příliš mnoho Jižanů nechápalo, že se na Jihu zastavila výroba a na Severu je dostatek pracovní síly.

Pokaždé, když si povídali, Meg se do něho o trochu víc zamilovala. Líbily se jí jeho světlé oči a tmavé vlasy, padající mu do čela. A také jeho hlas, široká ramena, smích. Hlavně však milovala jeho duši, inteligenci, přemýšlivost a starostlivost.

Požádal ji o ruku.

Odmítla. Nemohla se za něho provdat. Ale okouznil ji. Když řekl, že počká, opět mu vysvětlila, že si ho nemůže vzít. Přesto... Netoužila po jiném muži.

„Nejsem správná nevěsta. Věřte mi, že pro vás nejsem vhodná. Ne...“

„Chci pouze vás.“

„Ale já se za vás provdat nemůžu.“

„Proč?“

„Já... Nejde to.“

„Jednou si mě vezmete.“

Na všechny společenské akce chodili spolu.

Aarona Cartera poprvé potkala v honosném domě Wynnových ve Francouzské čtvrti.

Hezký vysoký mladý muž s plavými vlasy a tmavýma očima tvrdil, že je vzdálený bratranec zesnulé paní Wynnové. Meg ale měla oči jenom pro Seana. Když stála u stolu s punčem, Aaron k ní přistoupil. „Slečno Montgomeryová, jste nádherná. Rád bych vás navštívil, jestli smím.“

Meg sebou trhla. Jejich pohledy se střetly. Smutně se usmála. „Pane, můžete se zastavit, ale musím vám oznámit, že jsem... téměř zasnoubená.“

„S Canadym.“

Dívka přikývla. „Je tady spousta půvabných mladých dam a

mnohé z nich by...“

O krok se k ní přiblížil. „Budu mít vás.“

Zavrtěla hlavou a ustoupila. „Právě jsem vám, pane, řekla...“

„Je mi jedno, co povídáte. Vím, kdo jste. Jsme stejní a budete moje.“

Její smích zněl falešně. Vřel v ní vztek. „Netuším, o čem hovoříte. Vůbec nejsme stejní. Běžte k čertu,“ opáčila.

Když se otočila, ucítila velký tlak. Okamžitě jí bylo jasné, kdo ten muž je. Zařala zuby. „Nejsme stejní. Toto je moje město. Vy, pane, možná budete šťastnější někde jinde.“

„Varuji vás, slečno Montgomeryová...“

„Já varuji vás. Odejděte odsud. Pro vás zde není místo.“

„Takže, má drahá, ho považujete za své území.“

„Mám pouze velice ráda domov své rodiny, pane Cartere. Neumíte si představit, s jakou silou dokážu bránit vše, co je pro mě posvátné.“ Aaron se stále usmíval. „Máte v oblíbě vysoce postavené muže.“

„Opravdu nechápu, co tím míníte, pane.“

Pokrčil rameny. „Lucian, slečno. Jste prý mezi jeho... vyvolenými.“

„Jak se opovažujete naznačovat...“

„Nic nenaznačuji. Těšíte se přízni, má krásko. Je mi jasné, že chcete být ve všem nezávislá. Já bych vás ochránil lépe než on, má drahá.“

„Nestojím o to. Už jsem zmínila, že jsem téměř zasnoubená s panem Canadym.“

„Téměř. Není jako já,“ přerušil ji.

Meg se neubránila úsměvu. „Díkybohu.“

„Dávejte si pozor, krásko. Existují pravidla.“

„Řídím se jimi. Jsem obezřetná a nikoho neobtěžuji. Toto je můj domov. Nyní, prosím, odejděte.“

„Jste úchvatná. Představujete velkou výzvu.“

„Už jsem vám řekla, že o vás nemám zájem.“

„To se změní.“

„Odmítáte mě poslouchat. Začínáte být otravný, pane, a...“

„A?“

„Nepodceňujte moji moc. Dokážu vás zničit.“

Muž se s úsměvem uklonil.

„Odejděte.“

Při cestách po Evropě a Americe potkávala ostatní. Pozdravili se a každý si šel svou cestou. Nikdy si nevyhrožovali. Někdy si povídali a chovali se přátelsky. Samozřejmě existují pravidla, díky nimž přežívají. Musejí se vzájemně respektovat.

Probodla ho pohledem. Pak se otočila a kráčela pryč. Když krátce nato tančila se Seanem, pozorovala Aarona Cartera.

Jakmile se rozloučil s hostitelem, vyhledal ji očima. Uklonil se a vzdálil se.

„Co se děje? Zdáte se mi rozrušená,“ zeptal se Sean.

Meg zaklonila hlavu a usmála se. „Už nejsem, Seane.“ Zalila ji ohromná úleva. Aaron byl pryč.

Uvěřil jí. Poznal její sílu a odešel. Díkybohu. Život je utrpení i bez stvoření, jako je Aaron Carter.

~ ~ ~

Tu noc se Lilly Wynnová probudila. Zdálo se jí, jako by někdo zašeptal její jméno. Jako by ji volala krásná zimní noc.

Byl to on. Na večírku jí řekl, že za ní přijde. Je příbuzný, pomyslela si a zachichotala se. Je vzdálený příbuzný. Varovala ho, že doma bude papá, ale on řekl, že přijde v noci. Bylo to tak tajuplné a romantické... Ano, slyšela své jméno. Volal ji.

Vstala. Měla pocit, jako by ji zahalil vzduch. Nejraději by spěchala na dvůr a tančila pod magickým světlem hvězd a měsíce. Už brzo oslaví osmnácté narozeniny a bude mít věk na vdávání. Nemohla se dočkat, až jí dá papá svolení ke sňatku. Ostatní stejně staré dívky už byly vdané. Papá je tak přísný! Dnes večer snila o milenci, muži, který za ní přijde a bude se jí dotýkat.

Dvorek u jejich domu byl rozlehlý. Podél cestiček stála kovová křesla a stoly. Zurčelo zde několik fontánek. V zadním rohu se nacházely hroby a hrobky, kde byli pochováni členové rodiny Wynnových. Vzhledla k obloze. Hebké plavé vlasy jí splývaly na ramena. Otočila se...

Zastavila se. Náhle ji přepadl strach. Něco za ní je!

Ne...

Opět se obrátila. A znovu.

Podívala se k domu. Byl tak daleko. Když se opět otočila...

Zdálo se jí, že stíny ožily. Svíjely se, tančily a zahalovaly tváře soch na hrobech.

Blížily se k ní.

Z hrdla se jí dral výkřik. Musí se vrátit domů za papá.

Když se obrátila, vrazila do nějakého muže. Ustoupila a vzhledla k němu. Upřel na ni oči, v nichž sálaly plamínky. Tělem se jí šířilo teplo. Přesto byla příliš vyděšená, aby promluvila.

„Má krasavice!“ zašeptal.

Opět se chtěla cítit smyslně, jako by ji hladil vánek.

Strach jí ale stále svíral hrdlo.

„Maličká...“

Zvedl jí šaty, které spadly na zem. Stála nahá v měsíčním světle. Uhrančivě na ni hleděl. Dlaněmi jí zlehka přejel po těle, mezi stehna a zase nahoru přes ňadra na krk.

„Já... Musím se vrátit domů!“ špitla.

„Jistě.“

„Musím,“ hlesla.

„Ano.“

Ustoupil. Vykročila a vnímala za sebou tmou. Jako by jí stíny a zlo dýchaly na záda. Zrychlila. Vzduch, ten hříšný vzduch! Jako by se jí dotýkal na zádech, krku...

Přesto bylo zlo svůdné. Velice svůdné.

Probouzelo v ní příjemné pocity.

Ne...

Závan vzduchu na nahém těle byl vzrušující. A příjemně hřejivý, jako žár v její duši...

Ach, Bože. Ach, Bože! Má příliš bujnou fantazii...

Otočila se a chtěla křičet.

Nevydala však ze sebe ani hlásku.

Přitáhl ji k sobě a zmocnil se jí. Krev v žilách se jí rozproudila a chlad noci se změnil v pekelný oheň.

~ ~ ~

Začal se psát rok 1861 a Louisiana vystoupila z Unie. Sean zběsile vtrhl do Megina domu. Služebnictvo se tiše vytratilo, takže zůstali stát sami na krásném širokém schodišti. Byl celý rozvášněný, zatímco Meg zneklidněla.

„Musím jet,“ oznámil jí. Měl dost peněz, a tak sestavil kavalerii

a stal se jejím kapitánem. Bylo jedno, že si vůbec není jistý, zda je válka správná nebo jestli může jít vyhrát. Byl to jeho domov a jeho lidé. Jeho jednotku povolali do války. „Musím jet. Ztraceně! Miluji vás, Meg. Provedte se za mě.“

„Nemůžu!“ zašeptala zdrceně.

Sean zavrtěl hlavou. Pocit marnosti a vztek byly čím dál silnější. Vystoupal po třech schodech k ní a objal ji. Vášnivě ji políbil. Trhal z ní šaty a nedočkavě se jí dotýkal. Vzápětí její svršky ležely na schodišti. Ústy putoval po jejím těle. Meg se chvěla. Opětovala polibky a zaryla mu nehty do zad. Málem ho kousla do ramene.

Vzápětí pod sebou ucítila perský koberec a tvrdé dřevo. Když se s ní divoce pomiloval, přitiskla se k němu a vzlykala. Šeptala mu, že ho miluje, ale nemůže si ho vzít. Byl zmatený a chtěl znát důvod. Nakonec mu řekla, že pokud oba přežijí válku, vysvětlí mu to. Manželství není důležité. Bude tady na něho čekat a navždy ho milovat. Opáčil, že mu to nestačí. Znovu se s ní miloval. Tentokrát pomaleji, avšak se stejnou spalující vášní, která ji zbavovala rozumu.

Potom odjel.

5

Sean si znovu přečetl zprávy, které dostal od policistů z oddělení vražd. V pondělí ráno bude mít první schůzi s operační skupinou, a chtěl se ujistit, že nepřehlédl žádné důležité detaily ve vyšetřování.

Tělo Jane Doeové objevil na hřbitově manželský pár turistů. „Varovali nás, že hřbitovy nejsou bezpečná místa, ale že narazíme na něco takového, by nás nenapadlo ani ve snu. Dokonce jsem slyšel, že prý z některých hrobů vyčnívají kosti. Ale, Bože, taková hrůza,“ stálo ve výpovědi muže.

Pierre ve své lékařské zprávě uvedl zajímavou poznámku: Jane Doeová ležela na hrobce jako v posteli. Polohou a zevnějškem hodně připomínala pátou oběť Jacka Rozparovače, Mary Kellyovou. Na rozdíl od ní měla Jane Doeová useknutou hlavu, ale znetvoření včetně způsobu, jakým byly části těla srovnány, byly neuvěřitelně podobné.

Při pohledu na fotky by se udělalo na týden špatně i nejotřelejšímu policistovi. Tělo bylo naštěstí objeveno brzo a šokovaný mladý pár krátce nato zastavil na ulici policejní auto. Takže kromě policistů a vraha (vrahů?) mrtvolu nikdo neviděl. Policie informovala tisk, že vrah oběti uřízl hlavu a zohavil ji, ale podrobnosti zatajila. Ještě ten večer se manželé vrátili domů na Aljašku. Nepřáli si, aby byla jejich totožnost prozrazena. Žena byla hysterická a nechtěla být s vraždou žádným způsobem spojována. Sean pochyboval, že se ti dva do New Orleans ještě někdy vrátí.

Sean si vyzvedl Pierrovu zprávu. Seznam byl dlouhý. Většina zranění byla naštěstí posmrtná. Nikdy nezapomene na pitvu, kdy stál vedle Pierra, zatímco ten rozřezával zbytky těla a závěry hlásil klidným výrazným hlasem do mikrofону zavěšeného nad tělem.

Odložil zprávu a prohrábl si vlasy. Jane Doeová, oddělená

hlava, rozřezané tělo. Pasák na Bourbon Street. Oddělená hlava, ale tělo bez znetvoření. Zohavuje vrah pouze ženy? Zavraždil oba stejný zabiják, nebo tady řadí dva maniaci podobným způsobem? Nebylo by to poprvé, co v New Orleans došlo během krátké doby ke dvěma vraždám, jež spolu nijak nesouvisely.

Podíval se na psací stůl a pak s našťvaným povzdechem stiskl tlačítko exit.

Problém nespočíval v tom, že by nenašel podobné případy. Našel jich příliš mnoho po celé zemi. Mikročip dokáže úžasné věci. Ve speciálním počítačovém programu podrobně popsal poslední vraždy a na obrazovce se objevily vyřešené i nevyřešené zločiny z posledního století. Nechyběl mezi nimi Jack Rozparovač, neworleanský sekerový vrah, Jeffrey Dahmer a Theodor Bundy.

Zřejmě jsem stiskl špatné klávesy, řekl si rozmrzele. Musím to zkusit znovu a vložit pouze nevyřešené zločiny z posledních několika let.

„Vúdú přináší smůlu,“ prohodil Jack, který vstoupil do místnosti a položil na psací stůl hromadu knih.

Sean k němu vzhlédl.

„Četl jsi dnešní noviny?“

Sean pokrčil rameny. „Vzhledem k okolnostem byli novináři laskaví. Nařídil jsem ti, že sem musíš dnes přijít?“

Jack se zazubil. „Věděl jsem, že tady budeš.“

„Aha. Jsi hodnej, Jacku.“

„Zkousím se na to dívat z různých hledisek. Hodně jsem četl. Co si myslíš o vúdú?“

Sean se opřel a zvedl obočí. „Co si myslím o vúdú?“ zopakoval. „Před několika staletími obchodníci s otroky přivezli Afričany, kteří vyznávali různá náboženství. Například had je důležitý v mnoha obřadech, kde je považován za velkého Zombie. Otroci mohli kouzla používat proti svým pánům. Potom Marie Laveauová udělala z vúdú velký byznys. Pracovala jako kadeřnice, takže se doslechla různé zajímavé věci o tomto kultu. Využila jich a přesvědčila obyvatele, že zná hluboká tajemství a touhy svých klientů. A oplývá schopností ‚vidět‘. V dnešní době je vúdú stále hlavním zdrojem příjmu pro mnoho majitelů obchodů ve Francouzské čtvrti.“

„Dobrá, dobrá. Klidně si dělej legraci, ale něco jsem si přečetl.“
Sean zvedl obočí a ušklíbl se. Nevysmíval se samotné podstatě. Je to stejné jako jiné kulty. Kouzlo gris-gris například dokáže uvolnit sílu mysli stejně jako ostatní takzvané magie.

„Někdy v roce sedmnáct set a něco markýz de Vaudreuil vydal nařízení, že každý pán, který svým otrokům dovolí, aby se shromažďovali, dostane vysokou pokutu. Otroci, které by při tom přistihli, mohli být zbičováni, ocejchováni nebo dokonce zabiti.“

„Auvajs,“ hlesl Sean a zachvěl se.

„Takže dokonce i tehdy se lidé báli toho, co vúdú dokáže. Po roce 1803, kdy New Orleans získali Američané, se situace změnila. Bylo sem dovezeno hodně otroků ze západní Indie – a my, Američané, jsme se přirozeně stali osvícenějšími. Otroci se začali scházet a praktikovat vúdú. Někteří to považovali za neškodnou formu náboženství.“

„Hmm,“ zamumlal souhlasně Sean. „Tanec a popíjení rumu. Když se dost lidí ocitne v transu, vzniká silná energie – psychologové zkoumali skupinovou energii mezi vyznavači vúdú, ale ti nikdy nebyli obviněni z praktikování černé magie. Podobného stupně vzrušení lze dosáhnout i při baptistickém setkání ve stanu.“

„To je pravda. Ale existují zdokumentované případy, kdy členové kultu vúdú praktikovali mnoho různých obětních rituálů.“

„Jako pití krve dítěte. Nebo černé kočky, které jim prý dodají sílu,“ řekl Sean.

Jack se zamračil, zatímco Sean pokrčil rameny. „Pokračuj. Dokaž, že máš pravdu.“

„V roce 1881 byl zatčen manželský pár vyznavačů vúdú, kteří přivázali svého syna nad ohniště a ubili ho klackem. V roce 1863 se v domě ženy, kterou podezírali, že je kněžka vúdú, našla půlka lidského trupu.“

„Lidé jsou schopni ve jménu víry udělat cokoliv. Vezmi si například mučení, kterého se dopouštěla inkvizice.“

„Tohle je New Orleans, dnes...“

„Jacku, jsem na tebe strašně pyšný. Přečetl jsi nějaké knihy, aby ses dozvěděl něco víc. Jelikož nevíme, co během tohoto vyšetřování vyjde najevo, možná se některé z tvých vědomostí budou hodit. Co jsi zjistil o Jacku Rozparovači?“

„Nikdy ho nechytli a existuje milion teorií, pokud jde o jeho totožnost. Někteří z těch, kteří se o jeho případy zajímají, jsou přesvědčeni, že byl členem britské královské rodiny, a jiní zase věří, že to byl polský nádeník – známý jako Kožená zástěra. Někdo si zase myslí, že to byl Montagu Druitt. Kdyby tenkrát měla policie k dispozici vědecké poznatky, možná by bylo snadné dokázat pravdu – zprostit obvinění, nebo odsoudit podezřelého a zatčeného. Někteří tvrdí, že policie potřebovala odvést pozornost od zločinu – obzvláště pokud byl do vražd zapletený člen královské rodiny. Nicméně kdyby používali moderní technologie, nebyly by napsány desítky knih a prohlídka Londýna nazvaná ‚Po stopách Jacka Rozparovače‘ by nebyla tak populární.“

„To je opravdu velice zajímavé,“ podotkl Sean.

Jack pokrčil rameny. „V téhle hromadě jsou taky knihy o Jacku Rozparovači.“

Sean se opřel. „Zřejmě se nedomníváš, že máme vraha, který kopíruje jiné vraždy.“

„Jane Doeová – rozřezaná na kusy. Jako Rozparovačova poslední oběť, ne první. Náš vrah si hraje. Měl spoustu času, věděl o zločinech Jacka Rozparovače a chtěl, abychom si o nich něco nastudovali, sestavili profily a přemýšleli. Tenhle vrah má rád pozornost. Jsme velké, rušné multietnické velkoměsto. Aby na sebe upoutal pozornost, musí provést něco senzačního. Tenhle chlápek nechce jenom pár řádků v novinách a tříminutový spot v místních zprávách. Touží být středem pozornosti.“

Sean mlčel.

„Co si myslíš?“

Sean se usmál. „Myslím, že z tebe bude zatraceně dobrý vyšetřovatel.“

„Jakmile se mi při pohledu na mrtvoly přestane dělat špatně.“

Sean zavrtěl hlavou a znovu si četl Pierrovu zprávu. „Pro tuhle práci musíš mít srdce a duši. Věř mi. Pierre a jeho kolegové nám poskytují hodně podkladů, ale polovina bitvy se vede instinktem. Jako například tvoje poslední poznámka ohledně vraha. Chce, aby se o jeho zločinech vědělo. Chce nás zmást. Hrát hry. Udržovat nás v napětí, což se mu daří. Netušíme jak, kde, kdy a na koho zaútočí příště. Doposud nám přálo štěstí. O Jane Doeové toho zatím moc

nevíme a lidé stále vidí jen pasáka a prostitutku.“

„Nerad to říkám, ale...“

„Ale co?“

„Nerad to říkám, protože...“

„Proč?“ přerušil ho Sean podrážděně.

„Myslím, že je nejvíce vzrušující bytost, jakou jsem kdy potkal, ale...“

„Mluvíme o Maggii Montgomeryové?“

„Upřímně řečeno, nic nemáme. Ani sebemenší stopu. Jenom Jane Doeovou rozsekanou na kusy. Na těle se nenašel jediný mikroskopický kousek tkáně jejího vraha. Pak máme pasáka, který zemřel v obleku od Armaniho. Až na několik kapek krve poblíž domu slečny Montgomeryové.“

„Končí u dveří.“

„Ale vedou až k nim.“

Sean přikývl a pozoroval ho. „Nebyla v nějaké knize zmínka o nějakém kultu, který saje krev z mrtvých lidských těl?“

„Takových příběhů je hodně. *Dracula*, kterého napsal Bram Stoker na konci osmnáctého století, vychází převážně z legendy o Vladu Draculovi. Upírovi. Samozřejmě existuje více historek o těch, kterým chutná krev. Například ta o Alžbětě Bathoryové z Maďarska z konce patnáctého a počátku šestnáctého století, která se koupala v krvi mladých pannen, protože toužila po věčném mládí. Měli jsme zde zabijáky, kteří svazovali své oběti a každý den jim upili trochu krve – byli dopadeni jen díky tomu, že se jednomu mladému muži podařilo utéct. A podobných případů je víc. Jejich seznam je nejspíš nekonečný. Jenom proto, že jsme vytvořili profily sériových a masových vrahů, nemůžeme přehlížet případy šílenců z minulosti. Nezapomínej, že jsme v New Orleans. Máme tady vúdú, magii a také uctíváče upírů. Na posledním festivalu Mardi Gras jsem si všiml desítek mužů a žen v bílých plandavých košilích s tmavými kapucemi, kteří měli hadí zuby.“

„Tak Alžběta Bathoryová?“ prohodil Sean. „Přenesl ses do minulosti!“

Jack se začervenal. „No, už jako dítě jsem byl blázen do hororů. Mám všechny možné knihy, magnetofonové pásky a CD o upírech, vlkodlacích, duchách, mumiích a podobných příšerách.“

„Možná je budeme potřebovat,“ poznamenal Sean. „Do které z tvých knih nejlépe zapadá Maggie?“

Jack se zazubil. „Do *Playboye*.“

Sean zavrčel.

„Včera večer jsem se skvěle bavil. Ale ráno jsem se probudil s výčítkami. Vyšetřujeme dvě příšerné vraždy a já si užívám v jazzovém klubu,“ pokračoval Jack.

Sean se opřel a prohlížel si ho. „Jestli zůstaneš na oddělení vražd, musíš se naučit žít naplno. Pierrovi se to daří. Pro oběti představujeme jedinou naději na spravedlnost. On může být jejich hlas a my jejich spravedlnost.“

„To je zatraceně dobrá myšlenka. Ne že bych se kvůli Anthonymu Bealeovi cítil mizerně – jeho vražda možná byla svým způsobem spravedlnost. Ale Jane Doeová...“

„Chceš ji obhajovat?“

„Jo. Ta chudinka musela něco dělat, aby se v životě posunula dál. Nebo třeba proto, aby aspoň měla co jíst.“

„Jsi měkota, Jacku. Dávej si na to pozor.“

Jack s vážným výrazem přikývl. Koutky úst se mu zvedly. „Jo. A ty taky. A ještě seš chlápny. Uvidíš se zase se slečnou Montgomeryovou?“

Sean přikývl. Stále na něho hleděl. „Dnes k nám přijde na večeri,“ odpověděl.

„Nedělaš si legraci? Můžu taky přijít? Určitě bude příjemné popovídat si s tvým otcem, který ji podrobí křížovému výslechu.“

„To neudělá. Není zatčená.“

„Udělá – bude se tě snažit dát dohromady se ženou, která pro tebe bude víc než přechodná stanice.“

„Je podezřelá. A ne, nezvu tě.“

„Co kdybych tam s sebou vzal její přítelkyni?“

„Tu malou Kreolku?“

„Ne. Angii. Jmenuje se Angie Taylorová. Je jedna z nejlepších přítelkyň Maggie Montgomeryové. Má klíče od její firmy a nejspíš zná Magii lépe než kdo jiný.“

„Opravdu?“

„Jasná věc.“

„Jsi si jistý, že přijde?“

„Jo.“ Založil si paže na hrudi a rty mu zvlňnil povýšený úsměv.
„Když některý z nás potká nějakou ženu, víme, co děláme.“

„Už jsi s ní spal?“

„Ne,“ odpověděl Jack. „Ale ztratil jsem vědomí na jejím gauči.
Můžu ji tedy přivést?“

Sean zaváhal. Mohl by to být zajímavý večer. Maggie Montgomeryová je jejich jediné vodítko – i když nejspíš velice slabé.

Nechtěl, aby si tohle myslela. Jestli je do vražd zapletena, tak nevědomě. A přesto...

Třebaže si nepřál, aby jim posloužila jako vodítko, měl zvláštní pocit, že má s těmi zločiny něco společného.

Nemá žádný důkaz.

Pouze instinkt.

Ale na tom nezáleží. Musí se k ní dostat blíž. Musí zjistit pravdu.

„Přiveď ji. V půl osmé. Otec bude rožnit venku. Snad není vegetariánka.“

~ ~ ~

V poledne Gema Graysonová zatelefonovala Maggie.

Třicetiletá Gema byla šťastně vdaná a měla dvě děti. S Allii tvořily sehraný pracovní tým a byly nejlepší přítelkyně. Zatímco Allie byla bledá jako měsíční světlo, Gema byla ebenově černá.

Matka jí zemřela krátce před dívčínými desátými narozeninami, takže Allie zaujímala v jejím životě důležité místo.

Gema se ovládla, aby její hlas nezněl znepokojeně.

„Maggie, nerada tě obtěžuji v sobotu, ale dělám si starosti.“

„Co se děje?“

„Jde o Allii.“

„Co s ní je?“

„Není tady.“

„Nepřišla? Zavolala jsi jí?“

„Přišla. Když jsem sem dorazila, káva byla uvařená a vše jako obvykle dokonale vyladěné. Nebylo zamčeno. Napadlo mě, že šla vedle do kavárny pro bagety nebo croissanty, ale Hal ji neviděla.“

„Volalas jí domů?“

„Nevzala to.“

„Nahlásila jsi to na policii?“
„Řekli, že nemůžou sepisovat hlášení o každé ženě, která si na pár hodin někam odskočila.“
„Připomněla jsi jim, že nedaleko našeho butiku došlo k vraždě?“
„Ano. Ale nepomohlo to.“
Maggie zaváhala. „Gemo, nestrachuj se. Zavolám policistovi, který mě navštívil včera. Jsi jinak v pořádku?“
„Ano.“
„Chodí hodně lidí?“
„Ano, ale já jsem ráda.“
„Zavolám nadporučíku Canadyovi a hned za tebou přijedu.“
„Ach, Maggie. Mrzí mě to. Nemusíš...“
„Stejně nemám nic důležitého na práci. Opaluji se na verandě. Je mi jedno, co říká policie – jestli Allie není v práci, něco se děje.“
„Děkuji, Maggie.“
„Za chvíli tam budu.“
Maggie zavěsila a hleděla na telefon. Zmocnil se jí strach. Zavřela oči. Přemýšlela, zda nedělá velkou chybu.
Seanovu navštívenku měla v kabelce. Když ji vytáhla, chvíli na ni zírala a pak vytočila číslo. Hned po prvním zazvonění se ozvalo strohé „prosím“.
„Seane?“
„Maggie?“
„Seane, omlouvám se, že vás obtěžuji, ale jedna z mých zaměstnankyň zřejmě... zmizela. Pohřešuje se sice jen pár hodin, ale je velice svědomitá. Dělán si o ni obavy. Mohli bychom se sejít v mém obchodě?“
„Přijedu,“ řekl stručně.
Pak se rozhostilo ticho. Maggie rychle zavěsila. Křikla na Peggy, že odchází. Popadla kabelku, obula si sandály a vyběhla z domu.

~ ~ ~

Gema obsluhovala štíhlou mladou dívku, která si vybírala šaty na večírek, a zároveň nenápadně pokukovala ke dveřím.
Když venku spatřila hezkého vysokého policistu, který zde byl včera se svým mladším kolegou, úlevně si oddechla. Omluvila se

zákaznici a požádala ji, aby přišla v pondělí nebo úterý, kdy tady bude slečna Montgomeryová. Téměř nevnímala, zda jí dívka věnuje pozornost, a spěchala k nadporučíku Canadyovi.

Instinktivně napřáhla paže. Vzal ji za ruce. „Maggie vám určitě zavolala. Děkuji, že jste přišel. Je mi jasné, že se pátrání po pohřešované osobě nevyhlašuje pár hodin po jejím zmizení, ale kdybyste znal Allii...”

„Znepokojují nás všechny pohřešované osoby – ty, které se nepostrádají dlouho, se někdy vrátí samy,“ přerušil ji. Měl krásný úsměv. Pohled jeho zářivých očí ji uklidňoval. Oplývá zvláštní silou vycházející z nitra, pomyslela si Gema.

„Přesto děkuji...”

„Kolega si zapíše údaje o vaší přítelkyni a ihned vyhlásíme pátrání.”

„Nechci, abyste... porušil zákon.”

Sean se opět oslnivě usmál. „To je jedna z výhod nedostatečně placeného a přepracovaného policisty. Můžu porušit několik pravidel.”

Gema se hned cítila lépe.

„Maggie je na cestě sem. Jsem tak rozrušená, že se bojím, abych nezapomněla na něco důležitého.”

Canady se obrátil k mladému muži, který stál za ním. „Spoj se vysílačkou v autě s Carlem. Zjisti, jestli je už u Alliina domu.”

„Dobře,” řekl policista a vzdálil se.

„Gemo, nechcete něco na uklidnění? Třeba šálek čaje?” zeptal se Canady. Opět se usmál. „Kávu? Nebo diazepam?”

Žena opětovala úsměv a zavrtěla hlavou. „Ne. Obchod bude otevřený jako obvykle. Jsem příliš nervózní, abych se dokázala zklidnit.”

Sean zvedl obočí. „Tak mi povězte o Allii. Mluvil jsem s ní včera. Je velice atraktivní a okouzlující. Stříbrné vlasy, stříbrné oči, štíhlá, sympatická. Určitě je ve své práci vynikající.”

„Ach, je báječná! A moc se jí líbí naše řada oblečení. Stejně jako mně. Maggie je velmi talentovaná.”

„Ano,” přitakal a rozhlédl se. Maggie uměla zvolit vhodný střih šatů, košile, sukně nebo saka, aby vhodně zvýraznily ženské tvary. Dokonce i figuríny vypadaly v jejích modelech dobře.

Opět se podíval na Gemu. Pořád se usmíval. Měla pocit, jako by se topila a někdo jí hodil lano.

„Allie nikdy nechodí do práce pozdě, že?“

Gema zavrtěla hlavou. „Byla tady. Udělala kávu, na kterou je velmi pyšná. Nakupování v tomto butiku je menší společenská událost. Náš obchod je uveden ve všech turistických průvodcích.“

„To jsem netušil. Takže si myslíte, že Allie tady byla a uvařila...“

„Vím to. Kdo jiný by odemkl dveře, vypulíroval to tady a připravil kávu?“

„Pravděpodobně máte pravdu. Ale úplnou jistotu nemáme.“

„Ach, jistě. Můžu...“

Gema se odmlčela, protože Sean hleděl kamsi za ni. Otočila se. Tiše vykřikla. Ke vchodovým dveřím spěchala Allie.

„To je Allie, že?“ zeptal se tiše.

Žena přikývla. Zamířila ke své spolupracovnici, která vstoupila dovnitř. Vypadala velice nervózně.

„Allie! Měla jsem o tebe hrozný strach!“ vyhrkla Gema. Pevně ji objala a zase pustila.

„Ach, já vím. Jsem tak zmatená!“ řekla Allie. Uhladila si vlasy. Vtom si všimla Seana, který stál za Gemou. „Ach bože, ne! Tys zavolala policii!“

„To je v pořádku, paní Bouchetová,“ ujistil ji Canady.

„Ach... Samozřejmě, po včerejšku...“ zašeptala Allie. „Je mi tak... trapně!“

„Co se stalo? Kde jsi byla?“ zeptala se Gema. Vtom zahlédla přicházet slečnu Montgomeryovou.

„Allie!“ zvolala Maggie, sotva se ocitla ve dveřích.

„Ach, Maggie, je mi moc líto...“, promluvila Allie rozrušeně.

Aniž ji Maggie nechala domluvit, objala ji. Když ustoupila, podívala se na ni a pak na nadporučíka Canadyho. V očích jí zablýsklo. „Našel jste ji?“ otázala se a upřela zrak na starší ženu. „Díkybohu, že se ti nic nestalo.“

„Nenašel,“ odpověděl Sean.

„Co se tedy...“, pokračovala znepokojeně Maggie.

„Právě jsem se to chystala vysvětlit!“ přerušila ji Allie. „Mrzí mě, že obtěžuji policii, když ve městě dochází k tak strašlivým

zločinům.“

„Měli bychom ji nechat, ať nám vylicí, co se přihodilo,“ řekl Canady.

Maggie na něho letmo pohlédla. Lehce si skousla spodní ret. „Samozřejmě. Měli jsme počkat...“

„Všichni jsme jako na trní. Nedaleko odsud byl zavražděn muž,“ skočil jí do řeči Canady.

Gema si všimla, že se na něho její šéfová dívá uznale – a zároveň ostražitě.

„Ach bože! Moje vysvětlení je tak nesmyslné!“ zamumlala starší žena.

„Allie, ať už je to cokoli, už budeme mlčet, dokud nám vše neřeknete,“ pravil Canady.

Maggie na něho vrhla ostrý pohled.

Allie si povzdechla.

„Nejhorší je, že... Vlastně žádné vysvětlení nemám. Vzpomínám si, jak jsem dělala kávu a pak... Myslím, že jsem šla koupit croissanty, muffiny... a housky. Potom jsem stála na náměstí a sledovala vystoupení žongléra! Ach, bylo to hrozné. Vybavuji si, jak otevírám dveře a zřejmě vycházím na ulici... Ach, Maggie, měla bys mě hned propustit. Asi senilním. Měla jsem výpadek paměti!“

„Nepropustím tě!“ ujistila ji Maggie.

„Ach, děkuji, drahá. Nic takového se mi nikdy předtím nestalo. Vůbec nevím, co to mohlo spustit, ale...“

„Určitě jste v pořádku?“ přerušil ji Canady.

„Vypadá dobře!“ vyhrkla Gema.

„Měli bychom vás odvézt do nemocnice.“

„Do nemocnice!“ vylekala se Allie a podívala se na Gemu. Ta se na ni povzbudivě usmála.

„Allie, možná ses udeřila do hlavy!“ podotkla Maggie. „Je potřeba, aby tě prohlédl lékař a...“

„A oznámil vám, že jsem senilní stará dáma?“ namítla Allie.

„Nejste!“ opáčil Canady a zasmál se. „Už to neříkejte – jinak nám ostatním naskočí kopřivka, jestli vás začneme považovat za stařenku!“

Allie se na něho vděčně usmála. „Nevím...“

„Allie, prosím!“ přerušila ji Maggie tiše. „Nebraň se tomu. Vezmeme tě tam. Nepustím tě a rozhodně nejsi senilní. Mám o tebe strach a chci se ujistit, že ti nic není. Každý měsíc platíme závratnou sumu na zdravotní pojištění, tak ať nám teď něco vrátí, ne?“

„Dobře, drahoušku,“ řekla Allie rozrušeně. „Vůbec se mi nelíbí, že tady nechám Gemu samotnou...“

„Se mnou si nedělej starosti!“ podotkla Gema.

Do obchodu se vrátil mladý policista a zůstal stát vzadu.

„Ted' zajistíme Allii lékařskou péči,“ řekl Canady. „Jacku, odvezeme ji.“

„Dobře,“ řekla Maggie. Podívala se na Gemu. „Můžeš zatelefonovat Angii nebo Cissy. Vlastně potřebuji, abys brnkla Angii – volala mi, zrovna když jsem byla na odchodu. Je znepokojená. Dnes večer se chce se mnou sejít. Budu se muset vrátit pro auto.“

„Allie je v pořádku zpátky. Jsem prostě šťastná,“ prohodila Gema.

Maggie se na ni usmála. Gema úsměv opětovala. Svoji šéfovou má moc ráda.

Krátce nato policisté, Maggie a Allie odjeli do nemocnice.

Gema si úlevně oddechla a vrátila se k práci.

~ ~ ~

Setmělo se kolem osmé.

Tohle je hodina duchů, ne půlnoc, pomyslela si Bessie Giroueová.

Hodina podivínů.

Ona je na cvoky zvyklá. Pracovala pro ženu, která vlastnila hezký bar a restauraci na Prince Street. To místo bylo legálně uvedené na každé turistické mapě. Kromě toho byla Mamie Johnsonová kuplířka.

Zákazníci dostávali čisté dívky, které pravidelně chodily na lékařské prohlídky. A dobře platili. Žádné rychlovky někde na konci uličky. I když Bessie s nimi chodila do dvouhvězdičkových hotelů a penzionů, snažila se to mít co nejdříve za sebou. Pokoje byly sice skromně zařízené, ale nikdo jí nevěnoval pozornost.

Chlapi většinou chtěli mít normální sex. Nebo orální. Popřípadě

obojí, což jí nevadilo. Vždy však chtěla, aby se nejprve umyli. Odpor k orálnímu sexu už dávno překonala. Někdy narazila na nervózního ženatého muže, který chtěl se svojí manželkou švédskou trojku. Takové situace jí obvykle připadaly zábavné. Ti chlápci většinou sledovali, jak uspokojuje jejich ženy – v tom byla dobrá. Když dokázala vzít do úst penis cizího chlapa, uspokojit ženu nebyl problém. Bylo to její zaměstnání. Placené mnohem lépe, než kdyby pracovala v kanceláři nebo jako servírka.

Velmi výjimečně narazila na opravdového cvoka. Soucit vzbuzujícího podivína, který chtěl, aby mu nasadila pouta, naplácala mu na zadek a oslovovala ho Velkej tat'ko. A čas od času na zákazníka, který chtěl dát na zadek jí.

V New Orleans byly kluby, které nabízely všechno. Takže ti, kteří měli rádi sado maso, obvykle věděli, kam zajít.

Musela živit svého čtyřletého syna. Jednou prožívala „opravdovou lásku“. Taková láska stojí za houby. Udělala, co mu na očích viděla. Zpočátku to bylo nádherné. Pak ji využil a opustil. Z této zkušenosti se poučila. Tento vztah jí dal ještě něco. Syna, kterého milovala. Kdyby ušetřila dost peněz, mohla by s touto prací přestat a přestěhovat se do Iowy dřív, než bude dost velký, aby pochopil, čím se jeho matka živí.

Ten večer byla velmi unavená. Málem zavolala Mamii, aby se omluvila, že jí není dobře. Kdyby to udělala, Mamie by si na ni nevzpomněla, až by do města přijeli muži, co nekoukají na každou korunu.

Jak spěchala do hotelu, vzhledla k obloze. Dnes večer jí připadala zvláštní. Byla krvavě červená. Měsíc už vyšel. Skvělé. Ten chlap bude podivín.

Aby si zlepšila náladu, připomněla si, že právě takoví platí zatraceně dobře.

Když dorazila k hotelu, obloha byla stále rudá, ale potemnělá. Odněkud poblíž se linuly tóny jazzové trumpet. Hudba byla čím dál hlasitější. Napadlo ji, že se tady lidé asi moc nevyspí.

Prošla halou. Recepční se ani neobtěžoval vzhlednout. Buď ji neslyšel, nebo se o dění kolem sebe nestaral.

Podle Mamiiných instrukcí otevřela dveře pokoje číslo 13. Uvnitř byla tma. Natáhla ruku k vypínači.

„Nechte zhasnuto,“ ozval se chraptivý hlas.
„Není vidět na krok,“ opáčila.
„Oknem sem proniká světlo.“
„Zlato, nebuď taková stydlivka. Jsem tady, abych splnila tvé představy. Je mi jedno, jak vypadáš,“ pokračovala tiše. Zděšeně si uvědomila, že ho chce vidět. Měl krásný hlas.
Nepatrně se pohnul. Pak spatřila jeho siluetu před oknem. Byl vysoký a štíhlý. „Pojď blíž, ať tě vidím,“ vyzval ji.
Poslechla ho a hodila kabelku na podlahu. Měla střední postavu, hnědé vlasy, hezká ňadra a pevný zadek.
Opět si stoupl do stínu, zatímco na ni dopadalo červené světlo zvláště zbarvené oblohy a zář neonů. „Ukaž mi víc.“
„Jistě, zlato,“ řekla chraplavě. Líbil se jí. Možná nebude tak špatný. Měl v sobě něco, co jí připadalo nebezpečně sexy. Hmm. Už dlouho v ní žádný zákazník neprobudil takové pocity.
Vlastně ještě nikdy.
Měla na sobě halenku na zavazování vpředu, krátkou sukni, podvazky, podprsenku, punčochy a lodičky s deseticentimetrovým podpatkem. Pomalu si rozepnula halenku. Napadlo ji, že v tom tajuplném světle nejspíš vypadá skvěle. Jsem tady kvůli práci, připomněla si.
„Zlato, nejdříve peníze. Normální soulož je za stovku. Jestli chceš orál, sazba je dvojnásobná. Jestli toužíš po něčem jiném...“
„Spokojím se s tím prvním, kotě,“ přerušil ji.
Svlékla si halenku a sukni. Pak si vyzula boty. Sakra. Tohle jí jde docela dobře. Mohla by dělat striptérku.
„Dobrá, zlato.“
Sklonila se, aby si stáhla punčochy. Když se napřímila, málem vyjekla.
Stál těsně za ní. Prsty jí přejížděl po stehnech, břiše, nadrech a krku. Na okamžik zavřela oči. Tohle bylo skoro jako milování. Bože, sex měla každý den, ale už si ani nevzpomínala, kdy se naposledy milovala.
Vtom jí strhl kalhotky. Žhavými polibky jí zasypával záda a laskal ji rukama. Pronikal do ní a zase vystupoval.
Najednou leželi na podlaze. Toužila po něčem víc.
Je to směšné. Jsem prostitutka. Profesionálka, řekla si. Sténala

jako školačka, byla vlhká a tělem se jí šířily vlny rozkoše. Byla v jednom ohni. Líbal ji na hrdlo, na hrud'. Když ji lehce kousl, trochu to zbolelo. Pak ji opět zasypával polibky.

Po zádech jako by jí stékal tekutý žár. Zasténala.

Potom ucítila povědomý zápach. A něco lepkavého.

Vzápětí si uvědomila, co to je...

Krev. Její vlastní. A on ji pil. Olizoval ji z kůže, jako by to byla zmrzlina.

Ztuhla. Nejdříve se nevyděsila. Stále byla ve velké euforii. Necítila bolest...

Ale všude bylo hodně krve. Pokusila se vykřiknout.

Nevydala však ze sebe ani hlásku. Neměla sílu. On se chraplavě smál.

Viděla, jak otevřel ústa. Bílé zuby se zablýskly.

Opět ji políbil. Na zlomek okamžiku vnímala, jak jí po krku stéká krev a jak... ji žíznivě pije...

Krátce nato se propadla do bezedné temnoty.

6

Maggiiny obavy o Allii Bouchetovou Seana potěšily a zároveň v něm vzbudily zvědavost. I poté, co lékaři ženu vyšetřili a sdělili jim, že žádné zranění neobjevili, slečna Montgomeryová trvala na tom, aby zůstala v nemocnici přes noc na pozorování. Jeden z mladých lékařů, doktor Garcia, který přičítal přechodnou ztrátu paměti příliš dlouhému pobytu na slunci, s Maggiiným návrhem souhlasil. Allii doporučil, aby si v případě potřeby domluvila schůzku s odborníkem.

Maggie pohládla Allii po vlasech, jemně jí stiskla bradu a prohlížela si její tvář ze všech úhlů. Konečně vypadala klidná, že její zaměstnankyně je v pořádku. Poté v doprovodu Seana a Jacka odešla. Když v autě usedla vedle Seana, omluvila se mu, že ho obtěžovala.

„Už chápu, proč si chce být policie jistá, že se „pohřešovaná osoba“ opravdu ztratila, než začne vyplňovat hromady formulářů. Omlouvám se, Seane, Jacku. Předpokládám, že jste měli zajímavější program než strávit odpoledne se ženou, která dostala úpal.“

„To je v pohodě,“ prohodil Jack a předklonil se.

„Musíte vyšetřovat dvě děsivé vraždy – v New Orleans se určitě odehrává víc zločinů...“

„Ano,“ řekl Sean a podíval se na Jacka do zpětného zrcátka. „Ale Jackovi a mně byly přiděleny tyto dva případy.“ Pokrčil rameny a pokračoval: „Když drogový dealer zabije prostředníka, který mu dluží peníze, nebo manžel v záchvatu vzteku zastřelí svoji ženu, protože se mu v sušičce srazilo oblíbené tričko na kuželky, nemám s tím tolik práce. Na oddělení vražd pracuje ještě několik dalších detektivů, takže se netrapte tím, že nás zdržujete.“

Jack se usmál a opřel si bradu o sedadlo před sebou. „Sean se

snaží říct, že nemáme žádné stopy. A možná vás také budeme obtěžovat. V laboratořích máme hodně materiálu, ale ještě jsme nedostali žádné výsledky. Je sobota a těm případům jsme věnovali téměř sedmdesát hodin. Oba nás formálně povýšili, aby nám nemuseli platit přesčasy. Proto nám nevadilo strávit odpoledne právě takhle. A víte co?“

„Ne. Co?“ usmála se Maggie, která k němu byla po celou dobu otočená.

„Pozval jsem se k Seanovi a přivedu s sebou vaši přítelkyni Angii.“

„Opravdu? To je báječné. Nezmínila se mi.“

Její oči se střetly se Seanovými v zrcátku. „Nechcete jet už rovnou se mnou do Oakvillu?“ zeptal se jí.

Maggie po krátkém zaváhání zavrtěla hlavou. „Je horko. Ráda bych se osprchovala a převlékla do džínů – i komáři mají rádi grilování.“

Sean pokrčil rameny. „Jak si přejete.“

Zastavil před jejím butikem. Sledoval, jak jim zamávala. Pak vešla dovnitř a hovořila s Gemou, která zrovna rovnala šálky od kávy na tác. V její tváři byla čitelná úleva. Maggie jí zřejmě pomůže a zůstane s ní do uzavírací hodiny.

„Na co čekáš? Co myslíš, že uvidíme?“ zeptal se Jack.

„Nevím. Nemám sebemenší ponětí, co se děje, ale...“

„Ale? Opět instinkt?“ přerušil ho kolega.

„Jo,“ odpověděl Sean tiše. „Jo,“ zopakoval a šlápl na plyn.

Instinkt. Jack má pravdu. Dělá jedinou správnou věc, co jako dobrý policista může. Tráví co nejvíce času s Maggií Montgomeryovou.

~ ~ ~

Večeře se vydařila. Sean zřejmě usoudil, že by bylo vhodné sejít se ve stejném složení, v jakém strávili včerejší večer, a pozval Mika Astina a Cissy Spillaneovou. Maggie byla ráda, že může být se svými přítelkyněmi.

Přemýšlela, zda je Seanovi příjemné mít zde další dva policisty.

Seanův otec, Daniel, byl téměř stejně vysoký a pohledný jako jeho syn. Postavu rovněž zvýrazňovala široká ramena. Vlasy měl protkané šedinami. Koutky očí lemovaly vrásky. Pozval svoji

přítelkyni, Annu-Marii Huntingtonovou. Tato štíhlá půvabná žena, již mohlo být mezi padesáti a pětapadesáti, patrně kdysi byla květinové dítě. Dlouhé světle platinové vlasy uprostřed rozdělené pěšinkou jí splývaly na záda. Měla na sobě šaty s květinovým vzorem dlouhé až ke kotníkům. Vyzařoval z ní neuvěřitelný klid. Maggie si s ní povídala, zatímco Cissy a Angie se procházely u řeky a muži popíjeli pivo u grilu. Anna-Marie pracovala jako knihovnice a ráda četla klasické i moderní romány. Maggie si dokázala představit, že akademik jako Daniel si s vyrovnanou knihovnicí dokonale rozumí.

„Musím přiznat, že jsem si setkání s vámi nemohla nechat ujít,“ řekla Anna-Marie, která seděla naproti ní u stolu na zadní zahradě. „Ne že bych si sobotní večery s Danielem neužívala, ale...“ Odmlčela se. Pokrčila rameny a napila se vína. „Máme hodně literatury o vaší rodině. Vždy jsem vás chtěla poznat.“

Maggie se usmála. Byla zmatená a trochu znervózněla. Dumala, jaké knihy o její rodině můžou v knihovně být.

„Vlastním firmu ve Francouzské čtvrti,“ řekla Maggie. „Klidně jste se tam mohla za mnou zastavit.“

Anna-Marie se tiše zasmála. „Ach bože, ne! Něco takového bych neudělala. Pocházím ze staré jižanské rodiny a moje matka by mě plácla přes ruku, kdyby mě někdy napadlo ze zvědavosti někam jít.“

„Teď už se známe, tak za mnou přijďte, kdykoliv budete chtít. Ukážu vám desítky let staré návrhy modelů, módní časopisy z devatenáctého století...“

Daniel Canady usedl na dřevěnou lavici vedle své přítelkyně. „Doufám, že se pozvání vztahuje i na mě.“

„Samozřejmě.“

„Díkybohu,“ zamumlal Sean a položil na stůl táč s žebírky, kuřecími stehýnky, karbanátky a hot dogy. „Jinak by chtěl, abych mu sehnal příkaz k domovní prohlídce.“

„Ty děti,“ usmál se Daniel na Maggii. „Někdy umí být pěkně otravné.“

Anna-Marie vstala. „Přinesu chleba a salát.“

„Pomůžu vám,“ nabídla se Maggie.

Když se vrátila s mísou bramborového salátu, Cissy a Angie už

byly zpátky. Potom si všichni chvilku nabírali jídlo na talíře.

Noční oblohu rozzářil měsíc v úplňku, který měl zvláštní nádherně červený odstín. Daniel jim vysvětlil, že to způsobuje slunce, které v pozdním létě zapadá déle. Sean cosi namítl a jeden druhého si dobírali. Mají mezi sebou hezký vztah, pomyslela si Maggie smutně. Ona tento druh lásky postrádá.

O vraždách zatím nikdo nezačal hovořit. Všichni chválili Daniela, jak lahodnou večeři připravil. „Omáčka je podle mého vlastního receptu,“ řekl. Usmál se na Maggii, která si pochutnávala na žebírku. „Naštěstí nejste jedna z těch bludiček, které nemají kosti porostlé masem,“ poznamenal.

„Tati!“ zasmál se Sean. „Zní to, jako bys naznačoval...“

„Že má kosti porostlé masem. Samozřejmě na všech správných místech. Ačkoliv Američané musí snížit spotřebu červeného masa, důležitou součástí většiny diet je právě maso. Jsme masožravci, ale v současnosti jsou mladé dámy jako posedlé. Báť jsem se, že budete vegetariánka!“

Maggie se neubránila úsměvu. Letmo pohlédla na Seana a zvedla obočí. Pak zase upřela zrak na Daniela. „Ach ne. Maso mám ráda. Není nad dobrý steak, čím syrovější, tím lepší.“

„Tak to je dobře.“

Když dojedli, přesunuli se do domu, aby si dali kávu a vanilkový krém s karamelovou krustou, který připravila Anna-Marie. Seděli v krásné knihovně s ručně vyřezávanými policemi. Sean se posadil vedle Maggie do křesla pro dva a pil silnou kávu. Maggie si s úžasem uvědomila, jak přirozená jí jeho blízkost připadá. A velice příjemná. Cítila slabou vůni mýdla a vody po holení. Měl na sobě džínové šortky a tílko, v nichž vynikaly svaly jeho urostlého těla. Pokaždé, když ramenem zavadil o její, letmo se jí dotkl kolenem nebo se na ni jenom s úsměvem podíval, přičemž mu v očích tančily plamínky, tělem se jí šířila vlna horka. Což ji vylekalo.

Maggie polkla. Podívala se na opačnou stranu k velkému dubovému psacímu stolu, kde Daniel listoval starými knihami a seznamoval je s různými případy, k nimž došlo v Louisianě a New Orleans.

„Tady je, synu, zmínka o neworleanském Sekerovém vrahovi,

který měl zabít třináct lidí. I když příbuzný jedné z obětí tvrdil, že vraha zastřelil, policie pravdu nezjistila," řekl. Podíval se na Seana a oči mu zářily.

„Tati, tenkrát neměli ani polovinu technického vybavení, jaké my máme teď," připomněl mu Sean.

Daniel zavrtěl hlavou. „Víš, že některé zločiny se nikdy nevyřeší. Také máš pár otevřených případů. Chytit pachatele nějakou dobu trvá. Týdny, měsíce – někdy roky.“

„Ano, ale tyhle musíme vyřešit rychle!" podotkl Jack.

„Pokud se nám to nepodaří, staneme se obětmi spořádaných občanů New Orleans," poznamenal Mike Astin.

„Hmm. Myslíte, že v New Orleans žijí dobří lidé, slečno Montgomeryová?" zeptal se Daniel.

„Ach, určitě! A jako ostatní slušní obyvatelé kdekoli jinde bojují se zločinem a snaží se situaci ve svém městě zlepšit," odpověděla Maggie.

„Záleží na tom, co všechno za zločiny považujeme, že?" řekl Daniel, který stále seděl v otočném křesle u psacího stolu.

„Samozřejmě," přitakala Maggie.

„Dobrá, tati. K jakému morálnímu dilematu se tu nyní dostáváme?" zeptal se Sean.

Daniel ukázal na jednu knihu. „V roce 1862 zabrali New Orleans Američané. Všichni víme, že mezi nimi bylo hodně dobrých, charakterních lidí. Bohužel jeden z mužů, který dohlížel na dodržování stanného práva, mezi ně nepatřil. Mluvím o..."

„Zvířeti Butlerovi!" přerušil ho Jack.

„Správně. Jižanské dámy z New Orleans měly na bojištích příbuzné – bratry, otce, manžele, milence... a nechovaly se k vojákům, kteří vtrhli do města, přátelsky. Byly na ně hrubé, vyhýbaly se jim, když šli vojáci jejich směrem, a dokonce na ně někdy plivaly. Nebylo to nic, co by nepřátelský voják nechápal. Ale generál Butler vydal nařízení, že každá jižanská žena, jež se bude k Američanům chovat neslušně, bude považována za prostitutku a podle toho s ní bude zacházeno.“

„To je kruté," poznamenala Angie.

Daniel se usmál. „Jeden z vojáků si vzal Butlerův příkaz k srdci. Zřejmě znásilnil několik žen, než si vybral mladou Sandru

Hillovou. Ta se pravděpodobně bránila a křičela. Jak se ji snažil umlčet, zabil ji.“

„Chudinka!“ vyhrkla Cissy. „Předpokládám, že ho hned popravili.“

Daniel zavrtěl hlavou. „Ne. Zatkli ho, ale soudce došel k závěru, že Sandra byla žena volných mravů – protože byla neslušná k vojákům. Pachatel dostal pouze tělesný trest a byl propuštěn z armády.“

„To je strašné. Jaké je morální dilemma v tomto případě?“ zeptal se Jack.

„Následné dění,“ odpověděla Anna-Marie stručně.

„Zatímco byl ten americký voják v cele, několik obyvatel New Orleans vzalo spravedlnost do svých rukou a v noci tam vnikli. Druhý den ho našli – hlavu měl useknutou mečem patřícím strážci, který spal.“

„Brrr,“ zachvěla se Cissy.

„Byla to spravedlnost?“ zeptal se Sean tiše.

„Tot' otázka. Byla jeho vražda zločin, nebo spravedlivá odplata? Ve Státech se neustále diskutuje, zda je poprava zločince vražda. Jestli ne, byla smrt toho vojáka vražda – nebo byla spravedlivá?“

„Našli toho, kdo to udělal?“ zeptala se Maggie.

Daniel se na ni s úsměvem podíval. Zavrtěl hlavou. „Ne. I kdyby spořádání občané New Orleans o té vraždě něco věděli, nic by neprozradili. Ten incident byl ututlán a Butlera přeřadili jinam. Ale existují další zajímavé případy. V jednom je zapletena vaše rodina, Maggie.“

„Opravdu?“ obrátil se k ní Sean. „Víte, o čem se chystá hovořit?“

Maggie přikývla a usmála se na Daniela. „Myslím, že ano.“

V knihovně bylo příšeří. Na psacím stole svítila lampa a noční obloha stále měla zářivý načervenalý nádech. Všichni upřeli zrak na Maggie.

„Jednoho z mých prapradědečků obvinili z vraždy francouzského šlechtice,“ pokračovala. Ušklíbla se a dodala: „Patrně toho muže považoval za upíra.“

„Opravdu?“ zasmál se Jack. „No, koneckonců jsme v New Orleans.“

„Zabil ho?“ zeptal se Jack.

„To nevím jistě. Byl velice bohatý a v komunitě měl velkou moc. Kdyby to udělal, zbavil by se těla.“

„Jasonu Montgomeryovi nic nedokázali,“ pravil Daniel. „Ten mladý šlechtic snad běhal za jeho dcerou, Magdalenou.“

„Ach! Ta dáma na obraze u odpočívadla!“ zvolal Sean. Podíval se na Maggie s ještě větším zájmem.

Ta se usmála. „Ano.“

„Někteří lidé říkali, že i když tady Jason Montgomery žil a pracoval, Francouzům nedůvěřoval. Ten šlechtic nejspíš mladou Magdalenu svedl. Krátce potom prý odcestovala do Evropy a porodila dítě.“

„Je také možné, že se ten šlechtic vrátil do Francie – a Magdalena za ním později odjela. A nejde o nic jiného než o romantický příběh,“ poznamenala Maggie stroze.

„Ale dost dramatický. Mladého muže zavraždí otec mladé krasavice..., dívka odjede a už se nevrátí. Možná to nikdy svému ubohému otce neodpustila. Kdo ví?“ uvažovala nahlas Anna-Marie.

„S tím příběhem souvisí ještě jedna zajímavá věc,“ řekl Daniel a mrkl na Maggie.

„Skutečně?“ prohodil Sean. Oči se mu pobaveně rozzářily.

„Váš otec má zřejmě na mysli to, že Jason Montgomery chtěl svoji dceru provdat za jednoho z Canadyových,“ pravila Maggie.

„Je dobře, že se nevzali,“ prohlásil Sean. Jeho upřený pohled ji vzrušoval. „Byli bychom příbuzní.“

„Potom se ještě jednou Canady málem oženil s Montgomeryovou. Bylo to během občanské války. Náš hrdina – ten, jehož socha stojí ve Francouzské čtvrti – byl zamilovaný do dědičky rodiny Montgomeryovy. I ona ho milovala.“

„Co se stalo?“ chtěla vědět Angie.

„Angie, odpověď jistě znáte. Proto má sochu – byl statečný voják, který dodával své rotě zbraně a koně, pomáhal zásobovat město a při bránění svých mužů riskoval život – nakonec ho zabili při obraně města.“

„Jak smutné. Taková tragédie,“ řekla Cissy.

„Je to zvláštní. Jak se předávalo rodinné jméno? Jé, nejste vy dva příbuzní?“

„Ne!“ opáčila Maggie.

„Sean byl ženatý několik let předtím, než potkal slečnu Montgomeryovou. Jeho žena zemřela na neštovice, ale zanechala mu syna.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Vtom jedna z knih spadla na podlahu. Všichni sebou trhli. Kromě Seana. Maggie ucítila, jak jí sevřel ruku položenou na koleni, zatímco ostatní se rozesmáli. Seděli tady jako děti u táboráku, kterým vedoucí vypráví historky o duchách.

„Maggie, netušila jsem, že je tvoje rodina tak zajímavá!“ pronesla Cissy.

„Všechny rodiny jsou nějakým způsobem zajímavé,“ opáčila Maggie. „Montgomeryovi se vraceli do New Orleans, takže se v našich skříních najdou kostlivci,“ dodala.

„Slečno Spillaneová, jedna z vašich předchůdkyň měla velmi blízký vztah s královnou vúdú Marií Laveauovou.“

„Já vím!“ vyhrkla Cissy.

„Byla ve vúdú dobrá?“ zeptala se Angie.

„Zřejmě byla špiónkou Marie Laveauové. Mariina síla spočívala v tom, že o lidech věděla všechno – její služebnictvo mělo neustále nastražené uši a jejich pozornosti nic neuniklo. Moje prapraprababička údajně oplývala velkou mocí. Hříšně tančila s velkým Zombiem, hadem, a vyhrožováním a lichocením dokázala získat od svých přívrženců spoustu peněz. Prý proklela nějakého muže a ten zemřel. Málem skončila na šibenici, ale soudce nevěřil v existenci kouzel a osvobodil ji. Naštěstí. Jinak bych tady nebyla. Muž, za něhož se provdala, byl jedním ze svědků, který vypovídal v její prospěch.“

„Vskutku zajímavý příběh,“ prohlásila Maggie. „Úžasně romantický.“

„Ženy z rodu Montgomeryových se zdají být velice romantické,“ poškádlil ji Sean.

„Což pro Canadyovy představuje pohromu,“ poznamenal stroze Jack.

Sean se usmál na Maggii. „Jsem ochoten zariskovat.“

Ta opětovale úsměv, celá nesvá.

~ ~ ~

Když Sean zastavil před jejím domem, pozvala ho na drink.

Nebyl si jistý, zda si Maggie opravdu přeje, aby šel dál. Připadalo mu, že není ve své kůži.

Prošli velkou jídelnou do obrovské kuchyně zařízené v moderním stylu. U jedné stěny stála pod oknem lavice se vzorovaným žlutým potahem, který ladil s hezkými závěsy. Z dřevěných trámů nad pracovním ostrůvkem visely měděné kuchyňské potřeby. Na takovou kuchyň by byl hrdý každý kuchař. Stůl byl stejně neokázalý jako ostatní zařízení.

„I když váš otec uspořádal hostinu, měla bych vám nabídnout něco k jídlu. Třeba sušenky nebo hrozny? Co si dáte k pití? Kávu nebo nějaký drink? Umím vynikající laté.“

Otevřela lednici. Sean k ní okamžitě přistoupil a položil jí ruce na boky. Maggie ztuhla. Na okamžik vnímal její pulz. Pak se od něho odtáhla.

„Připravím sombreros,“ řekla. Vzala ze skříňky skleničky a naplnila je kávovým likérem. „Seane, přineste mi prosím mléko.“

Podal jí ho. Přilila ho do sklenek a jednu mu podala.

Sean ji pozoroval, jak jedním douškem tu svoji vyprázdnila. Odložil drink, přitáhl ji k sobě a políbil.

Dlaněmi jí lehce sevřel zadek a přitiskl ji k sobě. Rukama putoval po zádech k šíji. Prsty zapletl do vlasů, zatímco jazykem pronikl do jejích úst. Chutnala sladce po alkoholu. Jemná vůně jejího parfému byla opojná. Do hrudi ho tlačily bradavky, které jako by propalovaly jejich oblečení. Zabořila mu ruce do vlasů a pohladila ho po zádech. Jak prozkoumával zákoutí jejích úst, zachvěla se.

Rozepnul jí knoflík u džínu a zatáhl za zip.

Maggie ustoupila. „Já... Měl byste odejít.“

„Proč?“ zeptal se.

Vzhlédla k němu. V krásných očích se jí leskly slzy. „Jack vás varoval,“ prohodila nenuceně. „Ženy z rodu Montgomeryových jsou pro Canadyovy pohromou.“

„Přestože své ubohé předky lituji, děkuji Bohu.“

„Seane, opravdu...“

„Řekl jsem, že jsem ochoten riskovat.“

„Nemůžete očekávat příliš mnoho!“ zašeptala.

Otočila se a kráčela pryč. Sean ji následoval. „Můžete se vyprovodit sám,“ křikla, zatímco stoupala po schodišti.

Chvilku ji sledoval. Tiše zaklel. „Ne!“ opáčil rozzlobeně a vydal se za ní. Dostihl ji na odpočívadle. Pevně jí stiskl ramena. „Zatraceně, ne! Něco mezi námi je. Něco výjimečného. Nedopustím, abyste tuto šanci zmařila – jenom proto, že jsem policajt!“

Maggie sklopila zrak. Marně se snažila vymanit. Podívala se na něho. V očích se jí zračila zlost a bolest. „To není...“

Vtom ji Sean opět políbil. Tak vášnivě, že se nezmohla na jediné slovo. Pohladil ji po tváři. Maggie se k němu přivinula. Znovu se jí podlamovala kolena. Rozepnul jí přiléhavou košili a podprsenku. Laskal jí bradavky a zároveň ji líbal. Zasténala. Pak jí rukou vklouzl do kalhot. Prsty pronikl mezi měkké záhyby jejího ženskosti.

Napadlo ho, že se možná už hodně dlouho nemilovala. Tělo měla v jednom ohni. Odtrhl ústa od jejích a opatrně ji položil na perský koberec. Sundal jí sandály, stáhl rifle a krajkové kalhotky. Potom se nad ni sklonil a zadíval se jí do očí.

„Seane, opravdu...“

Opět ji začal líbat. Svlékl jí košili a podprsenku. Okamžik si prohlížel její nahé tělo. Bože, je nádherná. Úzký pas, oblé boky, ploché břicho, ohnivě červené ochlupení, dlouhé nohy. ňadra měla plná a tmavě růžové bradavky jí ztvrdly. Když je začal ochutnávat, objala ho. Nedočkavě jí rozevřel stehna. Když jí ústy laskal nejintimnější část těla, svíjela se a sténala rozkoší... Krátce nato s výkřikem dosáhla vyvrcholení.

Sean si stáhl šortky a vstoupil do ní. Maggie ho objala nohama. Jeho pomalé pohyby se stávaly rychlejšími a brzo dosáhl vrcholu. Pak klesl vedle ní, ohromen silou jejích vášně.

Maggie se nepatrně zachvěla. Napadlo ho, že je jí zima. Otočil se k ní. Vypadala užasle, téměř jako nevinná dívka, která právě poznala tajemství dospělých – že sex probouzí pocity, kterým se nic nevyrovná. Oči se jí zlatavě třpytily a tělo lesklo potem. Při pohledu na její ňadra a ohnivě červený rozkrok se ho opět zmocnila touha.

„Nejsem si jistý, zda mám říct ‚páni!‘, nebo ‚omlouvám se‘,

Maggie,“ pravil tiše. Byl rád, když se usmála. Pohládila ho po tváři.

„Páni!“ zašeptala chraptivě.

„Dobře,“ hlesl potěšeně.

Úsměv se jí rozšířil po tváři. „Ne, to bylo moje ‚páni!‘ Ty můžeš říct to svoje, kdykoliv se ti zachce.“

Zasmál se. Opřel se o loket a přivinul ji k sobě. Políbil ji na rty. A pak na čelo. „Bože,“ šeptl. „Když se tě dotýkám...“

„Mám ložnici,“ přerušila ho.

„Teď se omlouvám. Koberec tě asi trochu spálil, co?“ zeptal se.

„Stálo to za to,“ odpověděla vážně.

Sean vstal a zapnul si šortky. Potom ji bez sebemenší známky námahy vzal do náruče a vynesl nahoru. Upřeně jí hleděl do očí.

„Kudy?“

Maggie s úsměvem ukázala nalevo. „Druhé dveře na pravé straně chodby,“ upřesnila.

Vstoupili do pokoje. Balkonovými dveřmi dovnitř pronikalo červené měsíční světlo. Nábytek vrhal stíny na zdi. Před oknem stál malý stůl a u zadní stěny velká postel s nebesy. Sean odhrnul elegantní saténový přehoz a položil Maggii mezi hromadu polštářů. Rychle se svlékl. Když k ní přistoupil, Maggie si klekla. Polibky zasypávala jeho hrudník. Prsty mu přejížděla po těle a pak mu hladila penis. Lehce do něho strčila, aby si lehl. Chvilku mu jazykem laskala mužství. Najednou ho vzala do úst. Sean chraptivě vykřikl, přetočil ji pod sebe a pronikl do ní. Smyslně se pohyboval. Maggie mu zarylá nehty do zad.

Lehce ho kousla...

Téměř celou noc byli vzhůru. Střídavě odpočívali a oddávali se rozkoši.

K ránu konečně usnuli, s propletenýma nohama.

Když se Sean probudil, Maggie byla pryč.

Vstal, oblékl se a zavolal na ni.

Neozvala se. Vyšel na chodbu a zamířil ke schodišti. Své oblečení si už odnesla. Zastavil se na odpočívadle a vzhlédl k nádhernému portrétu Magdaleny. Poprvé se s Maggii milovali pod tímto obrazem. Připadalo mu to trochu nevhodné, ale doufal, že s tím tato žena, která je již dlouho po smrti, souhlasí. Zasalutoval jí.

„Je to směšné, ale jsem zamilovaný,“ prohodil a spěchal do

kuchyně. Nalil si šálek kávy.

Podíval se z okna. Maggie stála na břehu řeky v dlouhých šatech bez rukávů, které vánek lehce nadnášel. Vlasy měla rozpuštěné. Popíjela kávu a zamyšleně hleděla na vodu.

Sean se svižným krokem vydal za ní.

„Maggie?“

Otočila se. Rty jí sice zvlnil úsměv, ale tvářila se znepokojeně.

„Co se děje?“

Zavrtěla hlavou. „Nic. Jde o to, že...“

„Maggie, jestli se domníváš, že Montgomeryovi prokleli Canadyovy, prosím... přestaň na to myslet.“

Maggie opět upřela zrak na hladinu. „Obávám se, že jsme to uspěli. Zřejmě bych se měla držet zpátky. Já... Ocenila bych, kdybys odešel.“

Poslední, co po společně strávené noci očekával, byla tato slova. „Maggie, mezi námi je něco...“

„Seane, uspěli jsme to. Chtěla bych teď být sama. Prosím.“

Přikývl. Překvapilo ho, že tuto situaci nese tak těžce. Vlastně se chová jako puberták. „Dobře. Jak si přeješ. Sex je sex, co? Díky za zatraceně skvělé šou...“

„Seane, není to pro mě snadné!“ přerušila ho tichým hlasem.

„Omlouvám se. Možná tě ještě budu muset služebně navštívit ohledně té vraždy. Stopy krve vedly k domu, kde sídlí tvoje firma. Děkuji za příjemnou noc. Mimochodem, kdyby sis náhodou uvědomila, že jsme si ji opravdu báječně užili, zavolej mi. Jestli budu mít čas, zopakujeme si to.“

Obrátil se a rozzlobeně zamířil k domu.

„Seane!“

Čekal, že ho zavolá. Jeho ego však utrpělo pořádnou ránu.

Kráčel dál.

~ ~ ~

1862

Kapitán Sean Canady byl zmatený, rozlícený a zhnusený.

Válka je jedna věc.

Vražda druhá.

Válka je odporná. Krev a kulky, roztrhaná zohavená těla.

Zmařené lidské životy, zneuctění mládí a krásy. Válka je zápach krve, křik umírajících a zraněných. Je hnusná a strašlivá. Přesto nebyla tak děsivá jako to, co se dělo nedávno.

Unie měla v úmyslu získat New Orleans. Po Mississippi se obyvatelům a vojákům dopravovaly potraviny, léky a zbraně. New Orleans byl blízko rozlehlého ústí této mohutné řeky. Dobýt New Orleans a zabrat Jih byl hrozný plán.

Přesto ho Unie uskutečňovala.

Bojovalo se převážně na vodě a rebelové statečně útočili na americké námořnictvo, ale k několika těžkým bitvám došlo i na pevnině.

Sean žil pro ty vzácné chvíle, kdy mohl být pár hodin s ní. Miloval ji a přežíval kvůli ní. Naslouchala, měla porozumění a byla moudrá. Chápala jeho bojovou strategii. Když odcházel, slyšel, jak tiše pláče, avšak nikdy ho neprosila, aby zůstal.

Nic před ní netajil. Svěřil se jí se vším. Dokonce i s těmi... hrůznými vraždami.

V posledních několika měsících pokaždé, když ustaly boje v okolí města a vydali se zachraňovat zraněné, našli je mrtvé. Byli ubodáni. Jejich těla byla děsivě zohavena.

„Snažil jsem se zjistit, co se stalo. Jednou jsem náhodou narazil na jednoho mladíka, který ještě žil...“

Ležel s hlavou na jejím polštáři a upřeně hleděl do stropu. Ona vedle něho, opřená o loket, poslouchala.

„Řekl mi, že přijel plukovník. Nic víc. Doktor Jenkins, chirurg z naší jednotky, mi pověděl, že něco podobného se přihodilo na západním okraji bojové fronty. Myslí si, že máme mezi sebou nějakého fanatického zrádce..., vysoce postaveného důstojníka, který ve skutečnosti podporuje Sever. Starý přítel mého otce, Eliáš Wynn, jenž velí rotě B, prý slyšel, že k něčemu podobnému dochází i na jiných bojištích. Ježíši Kriste. Na naší straně bojuje nějaký šílenec a zabíjí naše chlapce. Bože, má lásko, kdybys viděla, co s nimi dělá...“

„Seane, proboha, už mlč!“ přerušila ho. Objala ho a tváří se dotýkala jeho hrudi. „Můj drahý, musíš být opatrný...“

„Musím zjistit, co se děje. Moji muži jsou ochotni zemřít pro dobrou věc, ale nechci, aby je někdo nesmyslně vraždil.“

„Přesto bud' obezřetný. Tvoji muži tě nedokážou nahradit.“
„Nezemřu,“ ujistil ji s úsměvem. „Musím žít. Kvůli tobě. Kvůli nám.“

Když ji políbil na rozloučenou, najednou dostal strach. O ni. Vypadala až příliš odhodlaně.

„Měla bys jet do města,“ pravil.

„Bojím se, že tam Američané už brzo proniknou,“ podotkla a nakrčila nos.

Sean se zasmál. „Jsou mezi nimi i dobří.“

Pokrčila rameny. „Možná.“

„Jsou. Oba dva to moc dobře víme.“

„Ano. Ale jsem jižanská dívka, zamilovaná do jižanského muže.“

„Slib mi, že budeš opatrná a nenecháš se zaskočit, až se boje přesunou blíž!“

„Máš mé slovo, lásko.“

Opět ji políbil.

„Budu na tebe dohlížet!“ zašeptala.

Odtáhl se a přimhouřil oči. „Prosím?“

Zavrtěla hlavou.

„Vždy zůstaneš v mém srdci,“ pronesla.

~ ~ ~

Soumrak.

Bledé světlo zapadalo za horizont. Tma přicházela pomalu a zaháněla podivné odstíny pastelově růžové, žluté a karmínové, která dodávala řece krvavě červený nádech.

Těžká bitva skončila. Američané se stáhli a Sean se vydal zachraňovat své zraněné muže.

Jel jako první, následován povozem, na němž se zranění odváželi do kostela, který sloužil jako nemocnice. Zastavil u několika těl. Seskočil z koně, a když se na ně podíval, zmocnil se ho vztek.

Všichni byli mrtví. Zavraždění.

Vyhoupł se do sedla a pobídl koně. Vtom před sebou zahlédl pohyb. Nějakou siluetu.

Vzápětí se ozval výkřik.

Vrah procházel mezi zraněnými.

„Ne, ty mizero!“ zařval. Vytáhl meč a vyrazil k muži, který se právě chystal zasadit dýkou ránu vojákovi, ležícímu na zemi.

Když se k tomu šílenci přiblížil, ten se otočil a zaútočil na něho. Sean málem spadl z koně.

Popojel stranou a znovu proti němu vyrazil.

Vtom poznal vrahovu tvář. Zaváhal.

Plukovník Eliáš Wynn. Starý přítel jeho otce. Muž, jehož Sean občas navštěvoval.

„No tak pojd', Seane! Zabij mě,“ vyzval ho hlasitě Eliáš.

„Eliáši,“ hlesl Sean a hleděl na něho. Vřel v něm vztek smíšený s bolestí a pocitem zrady. Stál zde s mužem, který s ním vždy soucítil a dělal si starosti kvůli zraněným. „Co to má znamenat? Pane, vy jste vůdce, ne vrah! Proboha, ukončete tohle šílenství!“ pokračoval. „Pro lásku Boží, pane, proč jste to dělal? Co vás přimělo páchat to neuvěřitelné zvěrstvo?“

„Jsou to satani, chlapče. Zrůdy.“

„Jsou to vojáci, pane. Mají důvod bojovat a vy je vraždíte. Proboha, jste blázen, pane.“

„Není to vražda. Díky tomu přežijeme. A také lidstvo! Nejsou to slušní mladí muži, nýbrž démoni temnoty, z pekla New Orleans! Možná nemanželští synové prostitutek. Musí zemřít. Jsou mravně zkažení! Jeden svedl moji drahou Lilly. Zneužil ji zplozenec Satana. Nakazil ji a ona zemřela. Teď je řada na něm.“

Sean zavrtěl hlavou. K těmto hrůzám tedy dochází kvůli chudince Lilly! Eliáš Wynn hovořil o své dceři, která zemřela krátce po Vánocích na souchotiny. Smrt dcery ho očividně připravila o rozum. „Eliáši! Muže, který svedl vaši dceru, nedokážete najít. Nevinní mladí vojáci nemůžou pykat za její smrt. Nejsou to žádní netvoři. Jsme ve válce, Eliáši. Bojujeme, abychom vytvořili nový národ...“

Eliáš smutně zavrtěl hlavou. Otočil se ke zraněnému muži. „Jeden z nich je zrůda. A musím ho zničit. Seane, setkal jsem se s ním. Neviděl jsem sice jeho obličej, ale cítil jsem jeho dotek. Dodal mi sílu, kterou musím využít a zlikvidovat ho dřív, než on skoncuje se mnou!“ řekl a zvedl ruku, v níž svíral šavli.

„Eliáši, ne!“ zařval Sean a vrhl se k němu.

Zúčastnil se desítek bitev a šarvátek. Obratně uhýbal před

kulkami a šermoval s nepřáteli. Byl dobře trénovaný, i pokud šlo o pěstní souboje.

Nyní byl jeho protivníkem o dvacet let starší šílený muž. Sean předpokládal, že ho lehce porazí, avšak Eliáš oplýval neskutečnou silou.

„Eliáši, sakra...“

Naskytla se mu šance probodnout Eliášovi srdce, ale nevyužil ji.

Možná nevěřil, že by ho plukovník zabil. Znal Eliáše příliš dlouho. Žal ze ztráty dcery byl tak silný, že se zbláznil. Sean po něm skočil a pokusil se ho přemoci. Plukovník určitě skončí na šibenici, ale Sean ho chtěl dostat živého.

Eliáš byl chytrý – a měl neuvěřitelnou sílu, jako deset mužů dohromady. Prudce ho odstrčil. Pak odhodil meč a vytáhl pistoli. Vzápětí vyšel výstřel. Sean ucítil ostrou bolest v útrokách. Přemýšlel, zda je zásah smrtelný, nebo jestli byl průstřel čistý a kulka nezasáhla životně důležité orgány. Snažil se udržet na nohách.

Nemůže zemřít. Slíbil, že přežije.

Hleděl Eliášovi do tváře. Starý muž zvedal ruku se šavlí, aby dokončil dílo.

Seanovi se začala podlamovat kolena. Jak padal, pocítil zvláštní chlad. Vzduch vířil a ozvalo se kvílení věštící smrt. Neznámá síla odhodila Eliáše, který se ho chystal napadnout. Starý muž vykřikl.

Někdo se s plukovníkem začal prát. Ach, Bože. Svět zahalovala podivná šedá mlha. Sean slábl. Nedokázal zaostřit zrak, bránit se. Měl pocit, že se vzdaluje. Se smrtí se dokázal smířit, ale s bezmocí ne. Velice se bál. O ni. Meg! Ach, Bože, určitě blouzní a má vidiny. S Wynnem bojuje Meg!

Sean silou vůle vstal. Láska, zlost a zoufalství mu dodaly potřebnou energii. Sevřel Eliášovi hrdlo a odtrhl ho od Meg.

Vzápětí ho někdo zezadu chytil a odhodil.

Objevil se další muž, který se snažil srazit Meg na zem...

Eliáš se zase zvedal. Nebyl mrtvý, nýbrž opět plný síly...

Sean se vrhl neznámému muži, který svíral Meg, na záda.

Ten se obrátil a vší silou ho pěstí uhodil do tváře. Sean dopadl na zem. Hlavou se udeřil o kámen a před očima se mu dělaly černé

mžitky.

Nic neviděl, ale slyšel křik a rány. Ozvalo se zasténání a pak bublavý zvuk...

Jako když se někdo zalyká vlastní krví.

Sean opět začínal vidět ostře. Někdo stál vedle něho. Meg.

Ne.

Vzhlédl do tmavých očí. Patřily tomu cizímu muži, který se dotkl Meg. Jeho tvář mu byla povědomá. Nedokázal si však vzpomenout, kde ho viděl. Zmateně na něho zíral. Muž se usmál.

„Vás je těžké zabít, Canady! Přestože jste polomrtvý, snažíte se se mnou bojovat,“ řekl. „Ale stejně zemřete!“ dodal a z pouzdra na boku vytáhl nůž.

Seanovi se podařilo vyndat svoji zbraň. Zaútočil na něho, ale čepel jeho protivníka se mu zabodla do hrudi.

Nepřítel se s výkřikem zhroutil.

Příliš pozdě. Meg. Kde je Meg?

Ochromila ho bolest... Začínal být otupělý. Meg, bože, Meg...

Ozval se zlostný křik. Muž, který ho bodl, zmizel ve vzdušném víru. Byl pryč. Je mrtvý? Na tom vlastně nezáleží. Hlavně že už neublíží Meg.

Srdce mu svíraly ledové prsty. Propadal se světlem a stínem neznámo kam. Smrt si pro něho přichází. Viděl ji, cítil ji a ochutnal ji. Zvláštní, že umírání trvá tak dlouho.

Pak ho někdo objal. Když vzhlédl, myslel si, že je už mrtvý. Byla s ním. Jeho drahá Meg. V očích jí sálaly podivné plamínky. Plakala a v jejím výrazu bylo čitelné utrpení. Dotýkala se ho velice něžně.

„Má lásko. Ach, Bože, Seane. Musím sehnat lékaře...“

„Na to je příliš pozdě, miláčku. Meg, musíš utéct. Já tě chránit nemůžu...“

„Jsem v bezpečí...“

„Ne. Je tady další zabiják...“

„Seane, jsem v bezpečí. Musím sehnat lékaře...“

„Ne. Objímej mě, aby mi nebyla zima. Řekni, že mě miluješ. Že by ses za mě provdala. A že mě budeš navždy milovat.“

„Miluji tě a navždy budu. Nemůžeš zemřít. Já...“

„Miluji tě,“ přerušil ji. „Z celého srdce. Miluji tě. Zemřel bych pro tebe. Znovu a znovu.“

„Seane, ne... Polibkem ti vrátím život. Zahřeji tvé rty...“
 Políbila ho.
 Pozdě. Život z něho vyprchal.
 Žalostně vykřikla. Přišla příliš pozdě.
 Pevně ho objímala a vzlykala. Obklopovala ji smrt. V dálce se ozývaly hlasy. Muži ze Seanovy jednotky hledali zraněné. Bylo jich tolik, že jim to bude trvat věčnost.
 Byla vyčerpaná. Podívala se k místu, kde v kaluži krve ležel Wynn. Zachvěla se. Když zvedla zrak, spatřila ho. Přestože ho Sean mečem zasáhl, stál tam a vítězoslavně na ni hleděl.
 Aaron Carter.
 Kráčel k ní.
 „Vy mizero!“ vykřikla. Opatrně položila Seana na zem a vstala.
 „Říkal jsem vám, že budete moje. Jsme stejní. Pochopíte...“
 „Opovrhuji vámi a nenávidím vás. Najdu způsob, jak vás rozervat na kusy! Nařídila jsem vám, abyste odjel, a vy jste zabil nevinnou dívku. Když její otec truchlil, upil jste mu trochu krve, takže zešlel. Dodal jste mu sílu a on se začal mstít na mužích, kteří s tou vraždou neměli nic společného.“
 „Svedl jsem nevinnou! Bože! Ano, má milá, bestie má takovou povahu!“
 Tvářil se samolibě, pobaveně.
 „Zabiju vás!“ zasyčela a vrhla se na něho. Zvedl paže, aby se bránil. Její síla ho vyděsila. Cítila zármutek a nenávist. Začala mu rvát maso z těla, drápala ho do obličeje a krku.
 „Mrcho!“ zařval.
 Vtom se mezi nimi vytvořil vzdušný vír. Ustoupila, vědoma si, že mezi ně vstupuje vyšší síla. Opět poklekla vedle svého milence.
 Ach, Bože... Chtěla na něho dohlížet! Příliš se však vzdálila a neviděla, co se děje. Neuvědomila si, že...
 Aaron Carter. Domnívala se, že odjel. On zatím nenápadně hrál svoji hru. A pomstil se.
 Opřela se o starý dub, jehož kmen byl poškozený kulkami. Utrápeně zavřela oči. Nejraději by Carterovi utrhla všechny končetiny. Byla vyděšená a přála si, aby vše kolem ní zmizelo. Kéž by dokázala zařídit, aby smrt přestala existovat.
 Buď to...

Nebo by chtěla poznat její objetí.

Nejednou opět ucítla závan větru. Ve větvích stromů to zašustilo. Jako by měla bouři v duši.

Přichází soud.

Otevřela oči. Uprostřed bojiště plného mrtvých těl stál Lucian. Hleděl na plukovníka Eliáše Wynna. Pak se podíval na ni – a na Aarona Cartera.

„Copak to tady máme?“ zeptal se Lucian.

„Je mezi námi zrádce! Napadla mě! Musí za to zaplatit. Nechápe, že existují pravidla, která je nutné dodržovat. Je nebezpečná, potřebuje lekci. Kvůli ní budou náš druh stále zabíjet,“ vyhrkl Carter.

„Hmm,“ zamumlal Lucian. Prohlížel si zranění, která Meg Aaronovi způsobila.

„Vy jste vládce, dlužíte mi spravedlnost. Přenechejte ji mně. Udělím jí trest, který si zaslouží.“

Lucian upřel zrak na Meg. Zvedl obočí a vypadal pobaveně. „Dobře, dobře,“ řekl. V očích mu zablýsklo. Rty mu zvlínil úsměv. „Vskutku zajímavé. Co se tady stalo?“

Sklonil se a bez sebemenší námahy zvedl mrtvého Wynna. Rozhlédl se po ostatních tělech. Pak si všiml, že Meg klečí u Seana Canadyho. Zvážněl a přísně na ni hleděl. Jí to však bylo jedno.

„Dobro a zlo mají svoji cenu, že? Stejně jako všechno v životě – i smrt. Meg. Moje ubohá Meg. Zřejmě se budete muset odnaučit zamilovávat se do smrtelníků. Zapomínáte, kdo jste, Meg Montgomeryová! Jste dítě temných sil, dcera hříchu.“ Rysy ve tváři mu ztwardly. Byla si jistá, že se záměrně chová krutě, aby uvěřila, že si bolest způsobila sama. „Pro smilování boží, musíte se naučit svou práci dokončit!“ vykřikl.

Zkroutil Eliáš Wynnovi paži a jedním plynulým pohybem mu utrl hlavu. Pak ho odhodil na zem.

„To nebyla moje práce!“ opáčila. „Hrál si s ním Aaron Carter. Byl to jeho zruďný experiment. Zabil dceru tohoto muže a potom mu vysál krev. Zmařil lidské životy jen tak pro zábavu. On je nebezpečný a svojí lehkomyšlností a surovostí nás všechny ohrožuje. Nedohnala ho k tomu touha! Tohle,“ ukázala rozhořčeně

na Aarona, „je skutečná stvůra mezi námi!“

Lucian zavrtěl hlavou. Přimhouřil oči. „Tato stvůra – jak pana Cartera nazýváte – není můj výtvar, má drahá, je jedním z nás. Znáte pravidla. Nikoho svého druhu nesmíte zabít.“

„Nepokusila jsem se ho zabít. Ten lotr...“

„Statečný starý plukovník prý měl velice krásnou a svůdnou dceru.“

„Hodně svůdnou,“ usmál se chlípně Aaron.

„Myslím, že se teď pohybuje mezi námi,“ řekl Lucian.

„A vy jste to dovolil...,“ opáčila Meg.

„Má drahá, chováte se nepřístojně! Stejně jako vy i on má právo vybrat si, komu věnuje dar tohoto života.“

„Svedl jediné dítě toho muže. Z něho udělal šílence, který zběsile vraždil zraněné vojáky na bojišti.“

„A zabil také vašeho drahého smrtelníka. Nedopustil se zločinu proti našemu druhu. Dodržujeme pravidla, abychom přežili my, ne smrtelníci. Musíme přežít, má lásko. Je nutné, abyste to pochopila. Náš svět je krutý. Musíme se snažit. Všichni jsme stejní. Domníváte se, že se můžete změnit tím, že budete ničit jenom zlé lidi? Díkybohu, že je svět plný mravně zkažených smrtelníků – díky nim můžete přežít! Popíráte svoji podstatu a nechcete přijmout přátelství, které je vám nabízeno. Má drahá morální krasavice, přemýšlejte o tom. Zde leží mrtvý váš hodný kapitán Canady – muž, kterého byste nenakazila. Měla jste sílu ho zachránit.“

„Možná nevěřím, že být obdarován tímto životem znamená být zachráněn!“ opáčila.

Lucian si dřepel vedle ní a smutně zavrtěl hlavou. „Byl by z vás legrační pár. Vy, která tak hluboce věříte v duši! Vy a váš slušný mladý muž! Prý navštěvujete bohoslužby!“ Při pouhém pomyslení na to se zachvěl. Koutky úst se mu zvedly. „Představte si obrázek vás dvou v novinách a nad ním titulek: Vítáme nejnovější členy Armády spásy!“

Lucian zvažněl a podal jí ruku. „Pojďte se mnou, Meg.“

Aaron zuřil. „Ne! Neodpustíte jí a nebudete ji utěšovat. Přenechejte ji mně! Zranila mě, musí se o mě postarat. Chci ji. Dluží mi...“

„Ne! Neměl žádné právo! Věděl, že...,“ vyhrkla Meg.

„Jste svého smrtelníka milovala?“ dokončil za ni Lucian.

„Dejte mi ji! Je to tak spravedlivé. Žádám vás o to!“ trval na svém Aaron.

„Ne,“ řekl Lucian tiše. Vstal a stále hleděl na Meg. „Tohle je její místo, Cartere. Neměl jste sem jezdit.“

„Zohavila mě. Zastáváte se jí, protože... vás umí pobavit!“

„Napadla vás, protože jste po ní sám dychtil. Odejděte. Čas vaše rány zahojí.“

„Nepůjdu!“

„Půjdete.“

„Myslíte si, že si na ni můžete dělat nárok, protože jste král. Můžete si dělat, co...“

„Ano,“ přerušil ho Lucian netrpělivě. „Můžu si dělat, co se mi zlíbí, protože jsem král. Oplývám mocí a silou. Jestli usoudím, že pácháte špatnosti, jsem schopen vás zničit. Pokud mě nedokážete porazit, což je nepravděpodobné. Takže zmizte. Nařizuji vám to.“

Aaron se upřeně díval na Meg. „Lucian s vámi pořád nebude. Jsem mocný a budu silnější. Ještě o mně uslyšíte. Mám svá práva, což musí uznat i náš mocný vůdce. Má krasavice, časem za to zaplatíte!“

„Aarone, odcestujte do Evropy,“ řekl Lucian. „Slyšel jsem, že na Azurovém pobřeží je sezóna nevázaného hýření. Odjed'te dříve, než zapomenou, že nás všechny musím chránit, a zmrzačím vás.“

Carter zlostně sykl. Vzápětí byl pryč.

Lucian si opět dřepel vedle Meg a natáhl k ní ruku. „Omlouvám se, Meg. Nařizuji vám, abyste šla se mnou.“

„Ne.“

Zvedl obočí. Přemýšlela, proč mu tak tvrdohlavě odporuje. Pociťovala hroznou bolest. Žila ve smutném přeludu. Když Aaronovi nařídila, aby odjel, domnívala se, že ji poslechl. Jak mohla být tak hloupá a věřit ve vlastní sílu?

Lucian je král. S Aaronem mohla bojovat a zvítězit. Od Luciana se naučila používat sílu. Ale je starší, mocnější, vyrovnanější.

„Má drahá...“

Dotkl se jí. Kupodivu mu dovolila, aby ji utěšoval. Lucian má charisma. Kromě síly a moci má smysl pro spravedlnost. Je jiný než Aaron. Přitiskla se k němu. Tělo se jí otřásalo vzlyky.

Po chvíli se odtáhla.

Lucian si ji mohl kdykoliv podmanit. Nepociťovala k němu odpor. Neočekával, že jejich druh bude morální, stejně jako nepředpokládal, že tygr odmítne maso. Nebyl jako Carter. Byl moudrý. Věděl, že musí existovat pravidla. Věděl o Seanovi a nechal ji milovat muže, z něhož odmítla udělat jednoho z nich. Nenáviděla pouze Aarona.

Přesto Lucianovi stále vzdorovala. Při pohledu na Seanovo tělo se jí chtělo plakat. Toužila ho obejmout a snít o tom, jaký mohl být jejich život.

„Pojďte,“ vyzval ji Lucian.

„Ne. Teď ho neopustím...“

„Je mrtvý.“

„Neopustím ho.“

„Dobře, hlupačko. Truchlete nad jeho ostatky. Ale vrátíte se ke mně,“ pravil Lucian. Zvedl jí bradu, jejich pohledy se střetly. V očích jí zajiskřilo. „Vrátíte se ke mně, protože mám moc. Jsem bůh ve vašem světě. Vrátíte se, ať už to přiznáte nebo ne, protože jste smyslná malá potvora a potřebujete mě.“

Jeho slova ji rozzlobila. Když se jí chtěl dotknout, ucukla. „Nechápete, co je láska!“

Lucian zvedl obočí. „Mluvíte o lásce, ale zahráváte si s ohněm,“ varoval ji. „Opakuji, ma chérie, jsem bůh, král v našem světě. Znam pravidla a dohlížím na to, aby se dodržovala. Právem jste napadla jednoho z nás. Měl jsem vás asi předat Carterovi. Nezapomínejte na naše pravidla. Jestli je budete porušovat, ponesete následky.“

„Protože vás odmítám, když chci zemřít!“ zašeptala.

Uvědomila si, že Lucian je nejen rozzlobený, nýbrž také dotčený. „Možná,“ řekl tiše. „Buďte opatrná, má lásko. Příliš to nepřehánějte. Jinak vás prokleju a zařídím, abyste měla tak dlouhý život, že mě budete prosit o odpuštění.“

Opřela se o strom. Po tvářích jí stékaly slzy.

Vzduchem se nesl šepot.

Ozvalo se zašustění.

Ucítila zápach krve. Byla sama se svým mrtvým milencem.

Aaron Carter byl pryč. Nebude ji mít.

*Lucian také zmizel. Obhajoval ji, ale teď jí nejspíš neodpustí.
Ne záleželo jí na tom. Všechno jí bylo jedno.
Protože Sean zemřel.*

7

Třetí tělo se našlo ve čtvrtek.

Pierre odhadl, že oběť zemřela asi před týdnem. Což znamenalo, že vrah minulou středu, čtvrtek a pátek někde hýřil.

„Noci těsně před úplňkem a za úplňku,“ poznamenal zachmuřeně Pierre. Sean zadumaně přikývl. Noci, kdy měsíc vrhal podivně červený odstín na řeku.

Tentokrát mrtvola ležela v bažinatém ramenu. Voda a zvířata změnily tělo k nepoznání.

Trup byl objeven ráno.

Hlava odpoledne.

Nejspíš by ji sežrala divoká zvěř a pohltil močál. Vrah zohavoval těla tak surově, že čím dál víc připomínala oběti Jacka Rozparovače.

Obličej mrtvé byl tak opuchlý a ohlodaný, že téměř nevypadal jako lidská tvář.

Chudák Jack. Sebral odvahu a šel se Seanem do márnice. Vydržel zde deset minut. Pak utekl na toaletu. Když Pierre vysvětloval, že hlava byla oddělena stejným způsobem jako u předchozích dvou vražd, Jack se vrátil. Byl skoro stejně bledý jako mrtvola. Postavil se vedle Seana a poslouchal Pierra.

„Rozhodně máme co do činění se šilencem,“ poznamenal Jack.

„Ano. Určitě nemá záznam.“

Sean přikývl. Také se mu udělalo špatně. V pondělí se jejich vyšetřovací skupina rozrostla o další dva členy, muže z FBI.

Odborníka na profil vraha a na fyzické důkazy. Ale ani ti jim nepomohli. Nezískali žádnou novou stopu.

Muži z FBI vyslechli Maggii Montgomeryovou a všechny její zaměstnance. Dokonce podstoupili zkoušku na detektoru lži. Nikdo nic nevěděl.

U poslední vraždy mohli vyloučit spojitost s Montgomery Enterprises. Neměli žádné svědky. Totožnost oběti už znali, i když ještě nedostali výsledky daktyloskopické expertizy a zubních otisků. Byla to prostitutka, která měla dítě. Sousedka nahlásila její zmizení, když si u ní minulý pátek večer nevyzvedla svého čtyřletého syna.

Chudinka Bessie. Určitě to byla atraktivní žena se spoustou snů. Jejími zákazníky byli pouze muži s vyšším postavením. Chtěla si vydělat hodně peněz, aby se mohla odstěhovat a vychovávat syna někde jinde. Pro někoho pracovala, ale sousedka nevěděla, kdo to je. Bessie nebyla žádná pouliční šlapka.

„Co jiného vám ještě můžu říct?“ prohodil soudní lékař.

„Už nic. Zakryj ji,“ odpověděl Sean. Pierre ho poslechl. Opět budou provádět rozbor vzorků tkání a sekretů. Při troše štěstí by se alespoň mohly shodovat vzorky spermatu z těl dvou zavražděných žen.

Sean se otočil k Jackovi. „Svolej kluky a pošli je do ulic. Vše budeme mít pod kontrolou, ale před tiskem se nám to nepodaří utajit. Všichni si musí dávat pozor na jazyk. Chci se sejít s chlápky, kteří pracují v utajení ve Francouzské čtvrti. Potřebuji jména všech pasáků a bordelmamám v oblasti a všech lidí, kteří jsou podezřelí, že poskytují sexuální služby.“

„Jasně,“ přitakal Jack. Byl šťastný, že konečně vypadne z márnice.

„Co teď budeš dělat?“

„Půjdu se poptat po okolí,“ odpověděl Sean. „Třeba objevím nějakou chybějící informaci. Potom vyhledám všechny možné přestupky a začnu pátrat po těch, kteří obchodují s lidským masem.“

„Dobře se bav,“ popřál mu Pierre.

„Díky.“

~ ~ ~

Sousedka mrtvé dívky byla hezká drobná brunetka, která se přiznala, že také „fušuje do řemesla“. Její pláč je upřímný, pomyslel si Sean. Setkání s Bessiiným synkem pro něho bylo utrpením. Stydlivému plavovlasému chlapci tetička Jeanne pověděla, že s ním maminka už nemůže být. Je v nebi, kde šťastně

žije. S Bohem. Potom ho Jeanne poslala do vedlejšího pokoje, aby se díval na pohádky. Posadila se ke stolu a nabídla Seanovi kávu.

Pak si zapálila cigaretu a nervózně potahovala. „Kéž bych vám mohla pomoci! Jak může někdo udělat jinému člověku něco tak strašného? Chudák Isaac! Hodně lidí si bude myslet, že si to Bessie zasloužila, protože byla prostitutka, ale... většinu vydělaných peněz si šetřila. Snila o tom, jak se jednou odsud odstěhuje. Vybíraly jsme nejvzdálenější místo, kde by mohla začít nový život – město, které by bylo dost velké, aby se člověk vmísil mezi ostatní, a zároveň takové venkovské. Možná to byla žena, o níž by někteří lidé tvrdili, že je nemravná, ale nikdy jsem snad neviděla žádného člověka tolik někoho milovat, jako Bessie milovala svého chlapečka.“

„Slečno Montaineová, Bessii jsem neznal a určitě bych si nedovolil ji soudit. Každý většinou dělá to, co musí.“

Jeannina tvář se rozzářila. S povzdechem se na něho podívala.

„Jo, to je pravda.“

„Kdybych vám mohl nějak pomoci, dejte mi vědět.“

„Asi to budu potřebovat,“ řekla.

Sean si založil ruce na hrudi. Naklonil se k ní a s vážnou tváří pravil: „Jeanne, neodsuzuji Bessii. Jestli můžu pomoci jejímu synovi, udělám to. Ale teď jsem zoufalý, protože se nemám čeho držet. Nenapadá vás něco?“

Jeanne se zamyslela. Po chvílce zavrtěla hlavou. „Měla pasáka... Neřekla mi, kde se ten večer měla se zákazníkem sejít. Jenom mi zavolala, že se zdrží o něco déle. Ujistila jsem ji, že je to v pořádku. Nikdy mi nevadilo Isaaca hlídat. Když nepřišla domů, bylo mi jasné, že se něco stalo. Své dítě by neopustila.“

„Netelefonoval vám někdo kvůli Bessii nebo jejímu synovi?“

„Ne.“

Podal jí navštívenku. „Kdyby vás cokoliv napadlo, prosím zavolejte mi. Tohle je přímá linka do mé kanceláře a druhé číslo je domů – a tohle je pager. Jestli mě ani na jednom nezastihnete, nechte mi vzkaz a já se vám ozvu.“

Jeanne přikývla. „Samozřejmě. Budu se snažit ze všech sil.“

„Díky,“ řekl Sean. Když vstal, dívka vyhrkla: „Počkejte!“

„Vzpomněla jste si na něco?“

„Není to nic důležitého.“
 „Ať už je to cokoliv...“
 „Chlapy jí asi dohazovala nějaká žena, která vlastní restauraci.“
 Seanovi se rozbušilo srdce. *Panebože, aspoň něco! Konečně!*
 „Proč si to myslíte?“
 „Když mi volala, abych jí pohlídala Isaaca, řekla ‚dohodila mi kšeft‘. Taky říkala, že by měla být doma do půlnoci. Ale nevěděla přesně, jak dlouho se zdrží. Když si to po telefonu domlouvala, prý bylo špatně slyšet, protože se tam ozývalo řinčení nádobí.“
 Sean přikývl. „To je skvělé. Slečno Montaineová, mohl bych vás políbit? Vlastně vás políbím.“
 Vzápětí jí vtiskl polibek na čelo. Jeanne se začervenala a zářila radostí.
 „Díky,“ řekl.
 „Je to dobrá stopa?“
 „Vynikající. O průběhu vyšetřování vás budu informovat.“
 Sean spěchal k autu a vysílačkou se spojil s Jackem.
 Hlas mladého kolegy zněl rozmrzele. Objevil až příliš mnoho pasáků. „Je to jako hledat jehlu v kupce sena,“ prohodil.
 „Zajed’ do Le Bon Marché na Prince Street a zatkní Mamii Johnsonovou.“
 „Dobře,“ přitakal Jack. „Víš ale, že musím mít k zatčení důvod.“
 Sean zaváhal. „Je to za spoluúčast na vraždě. To by jí mělo rozvázat jazyk.“
 „Určitě.“
 O půl hodiny později seděla Mamie Johnsonová v kanceláři se Seanem, Jackem a Gyn Elfinovou, jednou ze dvou žen z operační skupiny. Gyn jí připomněla její práva. Elegantní a sebejistá Mamie byla očividně připravená mluvit. Věděla, že policisté jí nezlámou žebra kvůli její vedlejší nezákonné činnosti. V New Orleans se dějí mnohem horší věci, které je zajímají víc než nějaké kuplířství.
 „Bessie Girouová byla moje přítelkyně,“ pravila Mamie. „Když chtěla jít s někým na rande, snažila jsem se ji nasměrovat k mužům, kteří měli určitou úroveň. Mohla bych dostat cigaretu?“
 „V této budově je kouření za...,“ promluvila Gyn. Zmlkla, když se na ni Sean podíval. Ušklíbla se a pokračovala: „Jistě. Jakou

chcete?“

„Mentolovou. A taky kávu. V poslední době jsem se moc nevyspala.“

Gyn odběhla.

„Mamie, na pátek jste Bessii domluvila schůzku s nějakým mužem,“ řekl Sean.

„Ano.“

„Kdo to byl?“

„Vysoký, pohledný muž. Nikdy předtím jsem ho neviděla. Přišel do mé restaurace v elegantním obleku. Voněl drahou kolínskou. Objednal si nejdražší jídlo, steak au poivre a gratinovaného humra. A láhev značkového vína. Povídali jsme si a pak se mě zeptal, jestli bych mu nechtěla dělat společnost. Věděla jsem, o co mu jde. Byl tak milý a hezký, že jsem málem souhlasila. Ale byl pátek večer, kdy mám největší výdělek. Když jsem mu řekla, že znám několik půvabných dam, které by s ním jistě rády strávily klidný večer, nebyl proti.“

Sean přikývl. Mezitím se Gyn vrátila s kávou a cigaretami. „Kde se sešli?“ zeptal se.

„V hotelu Blue Pontchartrain. Pokoj číslo třináct. Jenom dva bloky od mé restaurace,“ odpověděla Mamie a dlouze se napila. „Nadporučíku, musíte své kolegyni domluvit. V téhle kávě by mělo být něco ostřejšího.“

„To snad ne!“ vyhrkla Gyn.

Sean měl co dělat, aby se neusmál. Pohledem ji ujistil, že je to v pořádku. Gyn se nakonec naučí, jak má s kým jednat.

„Zavolám kolegu. Chci, abyste mu toho muže co možná nejpřesněji popsala. Až budeme mít jeho portrét, vezmu vás na drink.“

„To by bylo fajn, nadporučíku.“

„Jacku, pošli lidi do hotelu. Mamie, vy zůstanete tady.“

„Jistě, zlato,“ řekla Mamie a upřela na něho hnědé oči.

„Gyn!“

„Ano, pane!“

„Půjdete s námi. Drink nám všem přijde vhod.“

~ ~ ~

Na začátku se dozvěděla vše potřebné o sobě a ostatních.

Existovalo dobro a zlo, ale svět nebyl pouze černobílý. Byl plný různých odstínů. Ten její nebyl temný, nýbrž šedý.

Probudila se hladý. Měla tak velký hlad, že cítila, jako by se jí do žaludku zarývaly dlouhé drápy.

Noc. Pochopitelně nemohla spát.

Ze všech sil se tomu snažila vyhýbat. Namlouvala si, že to není pravda. Už několik týdnů nesnědla nic než občas s velkým odporem krysu.

Samozřejmě je tady márnice. Té se však zatím vyhýbala.

A teď...

Trpí bolestí.

Byl úplněk. Noc. Doba lovu.

Potulovala se po městě. Stejně jako ona i Paříž zřejmě jen zřídka spí. Podél Seiny korzovaly prostitutky a nabízely svá těla. Míjeli ji přístavní dělníci, opilci a občas také univerzitní student.

Slyšela tlukot mnoha srdcí! Mladých, divokých srdcí. Muži ji zastavovali v domnění, že když je sama, také pracuje.

Žily...

Zdálo se jí, že vidí cévy lidí kolem sebe. Velké, pulzující jim na krku.

Ne, nemůže zabít...

Zavítala tedy do pařížské márnice, ale žádnou čerstvou mrtvolu tam nenašla. V tak velkém městě jí to připadalo zvláštní. Od otce se dozvěděla, že neonemocní ani nezemře, pokud se napije krve z mrtvého těla. Její drahý otec! Prostudoval hodně knih a tolik toho udělal, aby zůstala naživu. Nedbal na své přátele, kteří tvrdili, že jí bude lépe, když zemře. Ona sama si smrt přála. Otec jí řekl, že by to byla sebevražda – což je pro věřícího hřích. Namítla, že už mrtvá je. Co záleží na nějaké církvi, když patří mezi odsouzence k věčnému zatracení? Ale otec jí nevěřil. Zatracena je pouze duše. Zhřešila jen tím, že důvěřovala a milovala. Tyto hříchy Bůh odpouští.

Otec ji však nikdy nepřipravil na takový hlad...

„Ma belle!“ zavolala na ni nějaká kněžka lásky. „Pojďte s námi, ukážeme vám jiné potěšení.“

Usmála se. „Ne, m’amie! To já bych vám ukázala jiné potěšení.“

Spěchala dál. Tam... na zemi ležel starý opilec. Ale jeho pulz, ach, jeho pulz!

Ne, je opilý, je žalostný...

„Hele, tady je jedna šřabajzna!“ křikl a chytil ji za sukni.
„Pojď, ma belle, pobavit starého Francoise!“

„Pusťte mě!“

„Budu mít vaši kabelku a lásku, mademoiselle!“

„A co budu mít já?“

„Život!“ vyštěkl.

Zavrtěla hlavou. Natáhl k ní ruku. Ach Bože, na krku mu pulzovala žíla! Ten mizera vyhrožoval, že ji zabije... Mohla by ochutnat životadárnou krev.

Zaskuhral, když vycenila zuby. Náhle jí ho bylo líto, ale ani to by jí nezabránilo, nebýt...

Z jeho dechu byl cítit česnek. Zvedl se jí žaludek. Odstrčila ho a utíkala pryč...

Krávy...

Ocitla se mezi stádem. Měly velké důvěřivé hnědé oči... Uvědomila si, že je na poli vedle velkých jatek, jednu si vybrala. Kráva na ni zírala. Ach, ty oči! Zvíře je zavřelo a klopýtlo. Pohládila ho a pak se zakousla...

Nenasytně hltala. Když skončila, sklopila zrak. Byla celá od krve.

„Opravdu nádherné.“

Vylekaně vzhlédla. Nad ní se tyčil Lucian v dlouhém černém plášti s kapucí a v klobouku. Vypadal pobaveně. „Márnice byla prázdná, že?“ prohodil.

Vstala, celá rozechvělá. Odhrnula si vlasy z tváře. Už jí bylo trochu lépe.

„Ano,“ přitakala rozpačitě.

„Stále vás hlady bolí žaludek,“ řekl tlumeným hlasem.

„Ne,“ zalhala.

„Pojďte se mnou.“

„Ne.“

Zavedl ji k rybníku. Přehodil jí přes ramena svůj plášť. „Dnes večer jsem málem zabila opilce,“ pravila monotónně.

„Ale neudělala jste to. Za nocí, jako je tato, si vzpomeňte, že

krávy jsou všude. Když nebudete moci déle snášet to utrpení...“

Zmlkl a vzal ji za ruku. Záhy nato se vznášela v mlhavém víru, který ji už onehdy přenesl jinam. Ocítla se na jakémsi odporném místě, kde byl horší zápach než na jatkách. Na podlaze byla poházená sláma. Za mřížemi netečně leželi špinaví muži a ženy. „Vězení,“ řekl tiše Lucian. „Támhle je Jean LeBeau, zavraždil třináct žen. Zítra za úsvitu jde pod gilotinu. A tohle je Hector Roderigo, Španěl, který ve vzteku zabil svoji mladou ženu. Svého činu lituje, ale už je příliš pozdě. Pořád brečí... Je jich tady víc. Jestli chcete být moralistka, vyberte si oběť, která si to nejvíce zaslouží.“

„Jak bych je já mohla soudit?“

„Má drahá, už jsou odsouzeni. Dostali trest smrti. LeBeau si zaslouží nejhorší smrt. Gilotina je pro něho málo. Roderigo je tak vyděšený. Z tohoto světa by mohl odejít mírnějším způsobem!“

Lucian ji pozoroval.

„Vezmu si Roderiga,“ pravila po chvíli. „Budu jemná,“ dodala tiše.

„Váš polibek bude určitě něžnější než ten od madam gilotiny,“ ujistil ji.

Vzápětí odešel.

Slyšela Roderiga, jak oplakává svoji manželku, opovrhne sám sebou a modlí se, aby nedal před davy zvědavců najevo strach, až ho povedou.

Zamířila k němu. Utěšovala ho a hladila po hlavě. Ujišťovala ho, že existuje Bůh, který mu odpustí.

Potom hltavě pila...

~ ~ ~

Týden byl velice dlouhý.

A náročný.

Maggie si uvědomila, že po většinu dní chodí jako tělo bez duše, teprve až Cissy a později Angie poznamenaly, že je nezvykle zamlklá.

„Hej! Žije tam ještě někdo?“ prohodila Cissy a rošťácky Maggii zatřukala na hlavu, když se v pátek blížil konec pracovní doby.

„Jo.“

„Ani jsme nemluvily o večeri,“ řekla Angie. Sedla si na roh

Maggiina psacího stolu.

„Chtěla ses jít někam najíst?“ zeptala se Maggie.

„Ne. Mám rande,“ odpověděla Angie a založila si ruce na hrudi.

„To je dobře. S tím policistou?“

Angie přikývla.

„Šéfová, ráda bych s tebou někam vyrazila, aby se ti zlepšila nálada, ale taky mám rande.“

„Taky s policistou?“

„Jo. S Adonisem.“

„Jestli už máte na večer plán, proč chodíte za mnou?“ otázala se Maggie.

„Protože, vy, slečno Montgomeryová, byste si měla více všímat nadporučíka,“ odvětila káravým tónem Angie.

„Opravdu?“ Maggie ťukala tužkou do stolu. Panovačně zvedla obočí. Kéž by to udělala. Příliš se však bála, aby se s Canadym nezapletla.

Bože, bylo to s ním báječné. Když v noci sama ležela v posteli, téměř cítila jeho doteky. Tiše si nadávala, že nemůže být taková hlupačka, pokud jde o *tělesný* vztah. Až na to, že v tomto je něco víc.

Poslala ho pryč. A teď se trápí. Udělala správně. Nechtěla se s ním zaplést. Ale došlo k tomu už v okamžiku, kdy se jejich pohledy střetly.

„Zpět k večeři, zlato! Můžeš se k nám přidat,“ pokračovala Cissy.

„Ne... Děkuji. Raději se už běžte chystat.“

„Předtím jsem tě jenom škádlila – měla bys jít s námi,“ pravila Angie.

„Angie, opravdu vím, co dělám,“ ujistila ji Maggie.

„Nevíš,“ opáčila Angie tvrdohlavě.

„Budu se tedy muset smířit s vlastní hloupostí,“ řekla Maggie. Vstala a vyšla na chodbu. Po točitém schodišti seběhla do obchodu v přízemí. Hodiny ukazovaly půl šesté. Žádný zákazník tam už nebyl. Prodavačky ještě nezamkly. Allie stála u pokladny a počítala tržbu.

„Jak se máš?“ zeptala se jí Maggie.

Allie se srdečně usmála. „Je mi fajn.“

„Určitě se cítíš dobře?“

„Skvěle. Jsem ráda, že jsem poslední dva dny mohla pracovat. Cítím se... naprosto v pohodě jako dřív, což je nejdůležitější.“

„Ano. Mám radost, že jsi zpátky. Už jdi domů. Já to za tebe dodělám.“

„Díky. Hodí se mi to. Jdu s přítelkyní na večeři. Ale Gema mě měla odvézt...“

„Taky může skončit. Dnes večer nemám nic v plánu a jsem trochu neklidná.“

Gema, která upravovala plesové šaty na figuríně, vzhlédla. „Jsi si jistá, Maggie?“

„Naprosto.“

Gema pokrčila rameny. „Dobře. Allie, přines kabelky. Díky, Maggie.“

„Vždyť jste tady každou chvíli přesčas.“

Gema se zasmála. „Máš pravdu. Ale vůbec nám to nevadí.“

„Tak už běžte.“

Kolegyně jí zamávaly na rozloučenou. Maggie se zamračeně soustředila na jeden z paragonů, který byl špatně čitelný. Vtom zacinkal zvonek. Trhla sebou. Uvědomila si, že zapomněla zamknout.

„Omlouvám se, ale už máme zavřeno,“ křikla a vzhlédla. Ve dveřích stál vysoký, štíhlý muž.

Měl na sobě černé kalhoty a hedvábnou košili. V hezké tváři s klasickými rysy vynikaly zvědavé zlatohnědé oči. Byl okouzlující a vyzařovala z něho smyslnost.

„Ahoj, Maggie,“ pozdravil.

„Proboha!“ hlesla a odložila paragony.

„Nemáte radost, že vidíte starého přítele? Snažil jsem se vám dát vědět, že jsem ve městě. Onehdy jsem se tady zastavil. Byla tu ta půvabná starší žena. Neřekla vám to?“

Maggii vyschlo v ústech. „Ne. Utrpěla přechodnou ztrátu paměti. Zůstala přes noc v nemocnici.“

„To mě mrzí. Byla okouzlující.“

„Ne... Neublížil jste jí...“

„Ale no tak, Maggie! Takovému drahouškovi bych neublížil za nic na světě. Vzal jsem ji na kávu. Prošli jsme se a pak jsem ji

doprovodil zpátky.“

Maggie se snažila potlačit narůstající strach a vztek. „Děkuji.“

„Bylo mi potěšením.“

„Co pořád děláte?“ zeptala se nervózně. Srdce se jí sevřelo. „Jistě jste nepřišel do New Orleans, abyste byl milý na staré dámy.“

Prohlížel si své dlouhé pěstěné nehty.

„Ne. V tuto roční dobu je nádherně v lyžařských střediscích ve Švýcarsku.“

S hrůzou se přiměla vyslovit další otázku.

„Proč... proč jste tady?“

Opřel se o psací stůl a usmál se. „Kvůli starým časům!“ odpověděl tiše. Dotkl se její tváře. „Mám vás rád, Maggie. Nejste mi lhostejná. Nechci, aby se vám něco stalo.“

„Mezi námi to už dávno skončilo!“ připomněla mu.

„Hmm. Možná. Tomu věříte vy. Nicméně vždy existuje budoucnost, že?“

„Ne.“

„Samozřejmě můžu odejít...“

„Počkejte!“

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se a zvedl obočí.

Maggie zaťala zuby. „*Prosím*, počkejte.“

„Pročpak?“

Posadil se na stůl a založil si ruce na hrudi. Usmíval se jako dobře krmená kočka.

„Prosím, řekněte mi, proč jste zde,“ požádala ho. „Proboha, nebyl jste...“

„Promiňte?“

„Luciane, já...“

„Ne. Nebyl jsem.“

„Proč tedy?“

Jeho tvář ztvárněla. Zadíval se jí do očí. Jeho pohled ji rozechvěl. Měl ji rád. Svým způsobem.

„Přišel jsem vás varovat,“ odpověděl tiše.

~ ~ ~

Když se Angie a Cissy osprchovaly a přišly dolů, Maggie už zase byla sama. Upřeně hleděla na vchodové dveře.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se Angie.

Maggie přikývla, aniž se na ně podívala.

„Hej, děvče! Pryč s tou špatnou náladou!“ prohodila Cissy a postavila se před ni. „Jsi sama? Zdálo se mi, že slyším nějaké hlasy.“

„Jsem... jsem sama,“ vypravila ze sebe Maggie. Pokrčila rameny. „Přišel ještě zákazník.“

Angie kráčela ke dveřím. „Moc hezký mladík. Zajímal by mě, komu chtěl něco koupit.“

„Nejspíš své nové přítelkyni,“ zamumlala Maggie.

„Komu?“

„Komu asi muž kupuje hezké oblečení?“ opáčila Maggie. Snažila se, aby její hlas zněl nenuceně. „Lásce svého života. Ale nic si nevybral.“

„Určitě s námi nepůjdeš?“ změnila Angie téma.

Maggie přimhouřila oči. „Bude Sean těm dvěma dělat doprovod?“

„Ne, zlato,“ odpověděla Cissy.

„Tak dobře,“ řekl Maggie. „Nezdržím se tam dlouho. Jenom s vámi povečeřím.“

„Jsem ráda, že nám budeš dělat společnost,“ pronesla Angie. „Dnes večer nebudou kluci moc veselí.“

„Jak to?“

Cissy se podívala na Angii. Ta pohled opětovala a pak upřela zrak na Maggie.

„Ještě jsi neslyšela zprávy, že?“ zeptala se Cissy. „Když jsme byly nahoře, hlásili, že se našlo další tělo.“

Maggie měla pocit, že se dusí.

„Opravdu?“ hlesla.

„Obětí je zase prostitutka. Prý hezká dívka. Měla malého syna. Je to hrozné. Nemůžeme tě nechat potulovat po městě samotnou.“

„Byla... zohavena?“ zeptala se Maggie.

„Moc toho neřekli. Varovali ženy, ať jsou velice opatrné a nikam nechodí samy.“

„Jestli mě nenecháte po večeři odejít, nikam s vámi nejdu.“

„Budou s námi dva policisté,“ podotkla Cissy. „Po večeři tě odvezeme domů.“

„Dnes večer zůstanu ve městě, takže mě doprovodíte sem.“

Cissy a Angie se na sebe podívaly. Pokrčily rameny.
„Jistě,“ přitakala Angie.

~ ~ ~

Třebaže se Mike a Jack snažili být příjemní společníci, měli špatnou náladu. Tělo bylo objeveno včera, ale první zmínka o jeho nálezů byla až v dnešních večerních zprávách. Policie chtěla zjistit totožnost oběti ještě předtím, než je novináři začnou bombardovat dotazy.

Angie jim připomněla, že je přece nemožné, aby zbavili svět všeho zla, i když jsou policisté. Mike souhlasil, ale dodal: „Jde jenom o tenhle případ. Je strašlivý.“

„To jsou všechny vraždy,“ podotkla Maggie.

„Máte pravdu. Ale konkrétně tahle dohání Seana k zuřivosti. A ničí ho. Naštěstí konečně nastal ve vyšetřování zlom.“

„Skutečně?“ řekla Maggie.

„Neměli bychom to příliš rozebírat, ale máme popis vraha, což nám hodně pomůže.“

„Popis?“ zopakovala Maggie.

„Promiňte, víc nemůžeme prozradit,“ vmísil se Jack.

„Já vím. To nevadí.“

Po večeři doprovodili Maggii k její firmě.

„Nezapomeňte zamknout,“ připomněl jí Jack.

„Nezapomenu. Děkuji za doprovod. Dobrou noc.“

Vstoupila do domu. Bylo jí jasné, že čekají, až cvakne zámek. Otočila klíčem a opřela se o dveře. Skousla si spodní ret. I když se Seanem strávila pouze jednu noc, moc jí chybí. Měla strach. A byla nervózní.

Vyběhla nahoru, rozhodnutá jednat. Vytáhla telefonní seznam. Jakmile našla název ulice, spěchala dolů a vyšla ven.

Na tmavé obloze ubýval měsíc.

Svižně kráčela po ulici a prohlížela si tváře kolemjdoucích.

8

Věděl, že se mu to zdá, ale sen byl jako živý. Snažil se probudit. Seděl na hezkém šedém valachovi, který ujížděl rychlostí blesku. Provázel ho dusot koňských kopyt. Uvědomoval si, že vše závisí na jeho schopnosti najít a porazit nepřítele. Vnímal horko a pot stékající po krku. Měl na sobě vlněné oblečení a slunce nemilosrdně pálilo.

Vtom se slyšel, jak pronikavě křičí. Ten zvuk ho vyděsil natolik, že...

Probudil se. Zhluboka dýchal, aby se zklidnil. Ve snu jel na koni. Netušil kam, ale hledal nepřítele.

Výtečně. Mohl by třeba tryskem jezdit ulicemi New Orleans a chytit vraha.

Sean se protáhl a zíral na televizní obrazovku. Zdříml si na pohovce. Mělo by se mu zdát spíše o obětech vražd. Naštěstí byly informace o posledním nálezu šetrně sděleny tisku a hlasatelé zpráv se chovali zodpovědně.

Doposud byly zavražděny dvě prostitutky a pasák. Většina slušných lidí žila v domnění, že jim nebezpečí nehrozí. Možná proto ještě nevypukla panika. New Orleans je však město hříchu. Takového, který se odpouští. Bůh ví, že už brzo budou jeho obyvatelé v obětech vidět lidské bytosti, ne hříšníky. A už brzo se všichni pořádně naštvou.

Znovu se protáhl. Připomněl si, že bude mít portrét toho zabijáka a tím pádem i větší šanci ho chytit.

Vstal a šel si do kuchyně pro láhev piva. Rozhlédl se. Oči měl trochu zamlžené.

Žil ve sto padesát let starém domě v centru na Conte Street. Byl v dobrém stavu, ne však proto, že by věnoval čas a úsilí jeho údržbě. Přízemí pronajal přítelkyni své sestry, která si tam otevřela

restauraci, z níž je teď jedna z nejlepších ve městě. Prvních šest měsíců nemusela Danielle Bonetová platit Seanovi nájemné, za což mu byla vděčná. Nechala opravit střechu a ostatní závady a také vymalovat. Dvakrát týdně k němu chodila její uklízečka. Kromě toho mu Danielle posílala lahodné jídlo a dohlížela na to, aby se pravidelně čistily závěsy a čalounění. Díky ní byl jeho domov příjemným útočištěm, kde se mohl skrýt před okolním světem.

Pozvedl láhev piva. „Na tebe, Danielle. Díky.“

Několikrát si dlouze lokl. Byl neklidný. Měl práci. Navštívil hotelový pokoj, v němž byla zavražděna poslední oběť. Přestože to místo zářilo čistotou, specialisté objevili několik otisků prstů.

Rovněž našli pár kapek krve a sperma. Bylo těžké si představit, že zde po tak hrůzném činu někdo dokonale uklidil.

Mohl jít do Mamiiny restaurace a pozorovat dění. Nebo vyslechnout další zaměstnance hotelu. Cítil se však vyčerpaný a potřeboval se pořádně vyspat.

Vtom někdo zazvonil. Trhl sebou. Na společnost neměl zrovna náladu. Šel otevřít bez košile, bosý, s lahví v ruce a dvěma rozepnutými knoflíky u džínů.

Když za dveřmi spatřil Maggie Montgomeryovou, nemohl uvěřit svým očím.

Užasle zvedl obočí.

Maggie se začervenala.

„Já... Jenom jsem ti přišla říct, že je mi to líto.“

„Prosím?“

Ani ji nepozval dál. Byl obezřetný. A stále dotčený.

„Slyšela jsem o třetí vraždě.“

„Udělalas to?“

„Cože?“

„Udělalas to?“

„Ovšemže ne!“

„Proč je ti to tedy líto?“

Bezmocně rozhodila rukama. Vypadala, jako by se chystala odvrátit. „Je mi líto toho člověka. A že ti to ještě víc ztěžuje život.“

Měla na sobě bílé šaty bez rukávů, které zvýrazňovaly hezké opálení a dlouhé nohy. V kontrastu s bílou její vlasy připomínaly tmavě ohnivé plameny. Nádherně voněla. Najednou se začala

otáčet.

Odejde.

„Proč jsi tady?“ zeptal se odměřeně.

„Prosím?“

Prudce se k němu obrátila.

„Proč jsi tady?“

„Jak milé. Co třeba zkusit: ‚Pojď prosím dál, můžu ti nabídnout víno nebo pivo, jak jsi se měla...‘“

„Hlavně žádné zdvořilosti – nechtěl bych se příliš zaplést,“ přerušil ji stroze. „Požádalas mě, abych odešel z tvého domu, vzpomínáš? Co tady děláš?“

„Jestli budeš neslušný a neochotný...“

„Nikdy jsem neřekl, že budu neochotný. Vždy jednám na rovinu. Co tady děláš?“

Krátce zaváhala. Usoudila, že jí nezbývá než být upřímná a neomalená jako on.

„Jsem tady kvůli sexu. S tebou byl opravdu fantastický. Ale jestli máš hodně práce... nebo si užíváš s lahví piva, můžu přijít jindy.“

„Teď to bude nejlepší,“ řekl. Vtáhl ji dovnitř. Odložil pití na stolek a objal ji.

Rozepnula mu kalhoty a rukama obemkla jeho mužství. Klopýtl a vzápětí seděli na podlaze. Nikdy se necítil tak zoufalý. Maggie byla úchvatná. Rukama jí přejížděl po těle. Pak jí vyhrnul sukni.

Neměla spodní prádlo. Jeho vzrušené mužství se dotýkalo její dlaně.

Lehl si na záda a Maggie se na něho obkročmo posadila. Sevřel jí boky, nadvzedl a pronikl do ní.

Zavřel oči a plně se oddal vášnivému milování.

Když ji později objímal, přemýšlel, jak dokázal přežít ty dny bez ní.

~ ~ ~

Londýn podzim 1888

Americká dědička Megan Montgomeryová, která nedávno přijela do Londýna, žila v bytě na St. James's Place. Vedlejší

apartmá obýval mladý lékař Peter Austin se svojí ženou Laurou.

Byli to velice milí lidé. Megan s nimi trávila čím dál víc času. Na konci jara byly s Laurou nejlepší přítelkyně. Megan jí vyprávěla o domově svých předků v New Orleans a o tom, jak všechny dědičky z jejich rodiny studovaly v cizině módní návrhářství a po návratu domů převzaly vedení rodinné firmy. Její matka opustila New Orleans během občanské války, protože jí zemřel blízký přítel, a na dovolené v Yorku potkala Meganina otce. Megan byla v New Yorku, Chicagu a San Francisku, ale do New Orleans ještě nezavítala. Její rodiče už zemřeli, takže se už brzo vrátí do Států natrvalo.

Laura vyprávěla, že se Peter narodil v zámožné aristokratické rodině, která mu nikdy neodpustila, že se oženil s dcerou obyčejného faráře. Laura sice vyrůstala v chudých poměrech, avšak obklopena láskou, zatímco její manžel penězi a dobrými vyhlídkami. S Laurou se seznámil, když se staral o jejího smrtelně nemocného otce. Tehdy se rozhodl pro lásku.

Jejich přítel, který cestuje po Evropě, jim na tři roky pronajal svůj byt. Navzdory zdánlivému bohatství byli chudí jako kostelní myši. „Peter je výborný lékař, ale ještě mnohem lepší muž,“ pravila pyšně Laura. Povzdechla si a pokračovala: „Je odhodlaný pomáhat lidem, kteří jsou na dně a žijí v londýnských chudinských čtvrtích. Myslí si, že pro ně musí něco udělat. Žijí v hrozné chudobě, obzvláště v East Endu.“

Megan si Petera a Lauru hned oblíbila. Viděla toho hodně. Válku, bídu, utrpení..., ale nikde nepoznala takovou sklíčenost jako ve zkostnatělé viktoriánské Anglii.

Laura často svého muže při jeho návštěvách East Endu doprovázela. V létě, kdy už byla těhotná, jí Maggie navrhla, že ji zastoupí.

„Zeptejte se Petera! To místo je špinavé a plné hlodavců. Mohla byste se tam nakazit. Lauro, kvůli svému zdraví a svému dítěti tam musíte přestat jezdit,“ vyzývala ji Megan.

A tak začala pomáhat Peterovi.

V East Endu se setkávala s hrůzami, které v Americe, Francii ani nikde jinde neviděla. Nikdy nebyla k chudobě a utrpení ostatních netečná, ale tady matky s dětmi spaly po deseti až

dvanácti v malé místnosti, kde pobíhaly krysy. Okna byla rozbitá, po ulicích tekly splašky a ženy se prodávaly za pár pencí, aby mohly spát v noclehárně.

Muži i ženy holdovali alkoholu. Utráceli sice peníze potřebné na bydlení, ale džin byl poměrně levný, a díky němu zapomínali na svoji bídu a na to, že nemají žádnou budoucnost.

Megan považovala Petera za světce. Ve dne pracoval v ordinaci v bytě a v noci jezdil za dětmi, opilci a těhotnými ženami do East Endu. Ošetřoval lidi zraněné při rvačkách v barech, zmlácené ženy a šlapky. Nikoho neodsuzoval. Těm, kteří hledali způsob, jak začít nový život, dával adresy přátel, kteří hledali výpomoc do domácnosti. Vozil také oblečení a hračky, které mu nosili pacienti, jež o jeho dobročinnosti věděli.

Laura měla komplikované těhotenství, a tak Peter začal trávit více času doma, z čehož však Laura neměla radost. Trvala na tom, že by měl více pracovat. Megan jí slíbila, že jí bude pomáhat.

Jednou večer, v deštivém chladném létě, seděla Megan s Peterem v hostinci v East Endu. „Mě to sem táhne,“ řekl. „Jsem lékař. Mám dar léčit a potřebu dělat ještě něco víc. Ale vy, Megan, jste bohatá, krásná a mladá! Musíte si najít hodného muže, který vás bude milovat. Zde ho nenajdete.“

Megan se usmála. „Byla jsem zamilovaná.“

„Co se stalo?“

„Zemřel,“ odpověděla tiše.

„Bude jiný...“

„Ne. Takového už nikdy nepotkám.“

„Možná...“

„Netoužím se znovu zamilovat. Věřte mi, jsem starší než vy. Mám rozum a jsem šťastná, že s vámi můžu pracovat a pomáhat Lauře...“

Peter sklonil hlavu. Vzápětí se rozplakal. Velice se o Lauru bál. Megan ho utěšovala. Když se uklidnil, vypil půllitr černého piva. „Popíjíte s mužem v pochybném podniku. Tvrdíte sice, že si nechcete nikoho najít, ale já vám přesto ničím pověst.“

„Moje pověst mi starosti nedělá. Jsem bohatá Američanka,“ opáčila se smíchem. Pak vážným hlasem dodala: „Upřímně, je mi to úplně jedno – nejsem viktoriánská dáma, takže můžu klidně třeba

klít. Situace v této části města je strašlivá a vaše snaha ji napravit mě nadchla. Šlechta pořádá okázalé plesy a odpolední čaje, zatímco zde lidé trpí! Opravdu jsem velice šťastná, že s vámi pracuji a že je Laura moje přítelkyně.“

„Můžeme být nejlepšími přáteli,“ pravil Peter s vážnou tváří.

„Ano.“

Stiskli si ruce a Peter si šel pro další pivo.

Megan náhle pocítila podivnou sílu, která jako by ji přitahovala k sobě. Zamračila se. Pomalu, ne z vlastní vůle, vstala. Kráčela ke dveřím a ven. Zamířila na druhou stranu ulice, kde uviděla nějakého muže. Těsně nad zemí se vznášela mlha. Světlo pouličních lamp bylo tlumené.

Muž byl vysoký a štíhlý. Měl na sobě černý plášť s kapucí a klobouk. Nesl černou doktorskou brašnu. Z dálky připomínal Petera, ale věděla, že on to není. Tvář mu lemovaly hnědé vlasy a velice módní licousy. Když si všiml, jak na něho zírá, zasmál se. Vzápětí stál před ní, jako by se tam přenesl.

„Anděli, milosrdný anděli,“ řekl a dotkl se její tváře. V jeho prstech se skrývala ohromná síla.

Ovanul ji chlad. Mrazivější než smrt. Ona je však také silná. Odtáhla se.

„Pojďte se mnou.“

„Jste hlupák. Pohrdám vámi. Vždy budu. Odjed'te někam jinam.“

„Máte ženatého milence, Megan, že?“

„Je to jenom přítel. Vy o přátelství nic nevíte.“

„A vy zase nechápete, kdo jste.“

Zhluboka se nadechla a pozvolna vydechla. „Mýlíte se. Moc dobře vím, kdo jsem. Zním své silné i slabé stránky. Je úplně jedno, kdo jste vy.“

Zavrtěl hlavou. „Vlci loví a zabíjejí, aby přežili. Lvi v Africe pronásledují svoji kořist. My nejsme jiní.“

„Jsme. Nejsme zvířata.“

„S tím nesouhlasím.“

„Jste krutý a nikdy s vámi nebudu mít nic společného.“

Když se chtěla otočit, sevřel jí paži. „Možná byste mě dokázala změnit. Ztraceně, mohli bychom světu vládnout spolu. A změnit

historii, události...“

„Ne. Mohli bychom přivodit smrt všem našeho druhu. Nechci vládnout světu. Já...“

Odmíchlala se. Ve tváři se jí objevil ztrápený výraz.

„Co jste chtěla říct?“

„Vždy jsem toužila jenom po normálním životě,“ zašeptala. „Rodině, domově.“

Otočila se a kráčela pryč.

„Vraťte se. Hovořím s vámi.“

Ignorovala ho. Najednou se ocitl před ní. Vztekla ji přitlačil ke zdi. Bránila se, ale byl velice silný. Vzápětí jí na krk přiložil ostrý nůž. „Co to má znamenat? Lucian vás znásilnil a zůstali jste přáteli. Neměl bych udělat totéž, abyste pochopila, kdo jste? Že jsme tak potřební jako hyeny, supi, vlci? Rozhlédněte se kolem sebe – svět je žumpa a žije zde hodně lidí, kteří by uvítali polibek smrti!“

„Pusťte mě.“

„Mohl bych vás zabít. Useknout vám hlavu.“

„V tom případě by vás Lucian s ostatními zničili.“

„Lucian je král, ale já jsem čím dál mocnější! On ztratil chuť na krev a myslí si, že z nás může udělat společnost intelektuálů! Ha! Lucian spadne z piedestalu, protože jsme zvířata. Muži nahánějí dobytek, my zase lidi.“

„Pusťte mě!“

Z hospody právě vyšel Peter. „Megan!“ křikl.

Náhle byla opět sama. Spěchala za ním. Řekla mu, že se jí zdálo, že zaslechla na ulici výkřik, a vyběhla ven. Pomalu kráčeli po ulici a hledali drožku. Najednou zaslechli klapot koňských kopyt, ale v husté mlze nic neviděli. „Podívám se za roh,“ řekl Peter.

Když se dlouho nevracel, Megan se zmocnil strach a vydala se za ním.

O tři čtvrtě hodiny později ho našla, jak sedí opřený o zeď domu.

Sklouzla pohledem k jeho krku. Zalila ji úleva. Žádný otisk tam neměl. Když zasténal, chtěla jít pro pomoc. „Megan... Proboha, Megan, nechal jsem vás samotnou na tomhle strašném místě a... ztratil jsem vědomí! Co se to se mnou děje? Příliš pracuji? Ztrácím

rozum?“

„Byla to jenom přechodná slabost. Pojd'te, je skoro ráno. Jestli je Laura vzhůru, bude si dělat starosti.“

Vydali se na zpáteční cestu. Začínalo svítat. Krátce poté, co Megan usnula, sevřela ji dosud nepoznaná síla. Vzápětí stála před Lucianem, který byl vzteky bez sebe. Byl tam rovněž Aaron Carter. Právě na něho se Lucian zlobil. „Svémi hrami pokoušíte osud, Cartere. Stanovili jsme pravidla. První z nich je to, že necháme ostatní žít tak, jak oni sami chtějí – a budeme si od nich dodržovat odstup. Nechte ji na pokoji. Svět je rozlehlé místo, když si uvědomíme, že je nás jen několik tisíc.“

„Mohlo by nás být mnohem víc!“ namítl Aaron.

Lucian zavrtěl hlavou. „Kdyby neexistovala pravidla, nepřežili bychom!“

„Luciane! Jste pošetilý, když se domníváte, že můžete ze lvů udělat beránky!“ opáčil Aaron.

„Lvi zdechnou, jestli sežerou všechna jehňátka! Naše pravidla stanovili naši předkové ještě před mým zrozením! Do mých priorit vám nic není. Jste hlupák, jestli nevidíte, že se svět mění. Každý rok se objevují nové technologie. Pokud se s nimi nenaučíme žít, jsme odsouzeni k záhubě. Varuji vás, nedopusťte, aby tato hádka ovlivnila náš svět. Pamatujte si, jestli jeden z vás bude chtít zničit toho druhého, ostatní vás odsoudí. A bude vás čekat hotové peklo.“

Aaron ho probodl pohledem. „Vy jste si vzal, co jste chtěl, Luciane. Proč nemůžu já?“

„Každá nová bytost musí mít učitele. Já jsem byl Meganiným. Naučila se vše potřebné. Rozhodla se, jak chce žít. Je svéprávné stvoření.“

„Opravdu? Protože jste získal, co jste chtěl, Luciane? Proto se nazýváte králem?“

„Jsem král, protože znám rozdíl mezi touhou a chamtivostí. Přežil jsem, jelikož vím, že zdravý rozum má jisté hranice, a to i v našem světě. Vyzkoušíte mě, Aarone? Zaútočíte na mě? Tak pojd'te – uhoďte mě!“ pravil Lucian tichým hlasem.

Zvedl ruce, sevřel rty a vyzýval Aarona, aby začal rvačku.

„Ten den nastane, Luciane. Přísahám.“

„Nastane, až sám sebe zničíte svými sadistickými výstřelky.“

Aaron hlasitě zaklel. Upřel zrak na Megan a namířil na ni ukazováček. „I na vás jednou dojde!“ řekl a zmizel v mlžném víru.

Lucian pokrčil rameny.

„Je pryč. Prozatím.“

„Děkuji,“ šeptla.

Lucian přikývl. „Víte, že mám pro vás slabost. I když máte radši smrtelníky. Časem pochopíte, že to tak nemá být. Já na vás budu čekat.“

Tiše se zasmála. „Se svým harémem.“

„To není fér.“

„Je.“

„Pořád vás miluji.“

„Luciane, sám jste řekl, že v lásku nevěříte. Toužíte po mně – pouze na chvíli, než si najdete novou zábavu.“

Zasmál se. „Možná. Přesto k vám chovám náklonnost.“

Megan zaváhala. „Luciane...“

„Co je?“

„Alec...“

Zvedl obočí. Je to už dávno, co se zmínila o Alecovi.

„Ano?“

„Alec věřil v lásku. Předtím..., než mě změnil, jsem měla dojem, jako by si myslel, že můžeme vést život...“

„Žijete.“

„Normální život, na jehož konci zemřeme. Řekl mi, že láska má největší sílu a že představuje jedinou skutečnou svobodu na zemi.“

„Byl romantik. Věřil na pohádky. Krásný mladý muž. A je mrtvý. Buďte opatrná, pokud jde o Aarona. Je mocný,“ varoval ji.

„Možná,“ opáčila. „Ale já také.“

~ ~ ~

V sobotu ráno se probudili v Seanově posteli. Maggie uvařila kávu ještě předtím, než se osprchovala. Když Sean vstal, nalil si šálek. Pomalu popíjel a sledoval Maggie, která stála u lednice. Měla na sobě pouze jeho košili, jež jí sahala do půli stehů. Vlasy měla rozčuchané. Vypadala nádherně.

Potěšeně si oddechla a podívala se na něho.

„Nemůžu tomu uvěřit.“

„Čemu?“

„Máš plnou lednici.“

„Hmm,“ zamumlal a pokrčil rameny. „O zásobování se stará Danielle.“

„Danielle,“ zopakovala.

„Kamarádka. Vlastní restauraci v přízemí. Chodila do školy s mojí sestrou.“

„Aha.“ Maggie si ho prohlížela. Nechtěl jí to říct. Ačkoliv je Danielle velice krásná žena, přátelila se s jeho mladší sestrou tolik let, že by mu to připadalo jako incest, kdyby ji někdy objal jinak než bratrsky.

Maggie se otočila k lednici. „Nevadí, když něco uvařím? Omelety, kukuřičnou kaši a anglické muffiny?“

„Už se na to těším,“ odpověděl. Dopil kávu a odložil šálek. „Půjdu se osprchovat. Netuším, co dnešek přinese.“

„Musíš jít do kanceláře – nebo snad do márnice?“

Zavrtěl hlavou. „Myslím, že tento den strávím v baru.“

„Prosím?“

„Vysvětlím ti to u jídla.“

Když se oholil a osprchoval, oblékl si džínsy a denimovou košili. Posadil se ke stolu naproti ní a vyprávěl jí o poslední oběti. „Konečně mám skutečnou stopu. Podobiznu toho muže.“

Maggie na něho hleděla s topinkou v ruce. „Podobiznu?“

„Už jsem ti říkal, že ten chlápek povečeřel v Mamiině restauraci a přál si prostitutku na pokoj. Mamie mu domluvila schůzku. Bessie Girouová byla zřejmě zavražděna v hotelovém pokoji. Vrah její tělo odvezl a hodil do řeky.“

„Jak by se mu podařilo vynést krvácející tělo z hotelu?“ otázala se Maggie.

„To nevím.“

„Třeba ji tenhle muž nezabil. Možná ji po jeho odchodu navštívil někdo další.“

„Možná. O co se snažíš? Chceš zlomit jediné křehké stéblo naděje, které mám?“ zeptal se. Moc dobře věděl, že Maggie může mít pravdu. Mají podezřelého. Musí prohledat celé město a pokusit se ho najít.

Maggie sklopila oči. „Snažím se brát v úvahu všechny možnosti,“ opáčila tiše. „Máte kopie jeho portréty?“

„Ano. Celé město ho uvidí.“

„Jak to?“

„Počkej,“ řekl.

Vstal a kráčet ke vstupním dveřím, za nimiž ležely noviny. Titulky hlásaly: *Velký zlom v případě Rozparovače: Neviděli jste tohoto muže?*

Hodil noviny na stůl před Maggie. Upřela na ně zrak. Nepatrně se zarazila.

„Někdo, koho znáš?“

Zavrtěla hlavou, aniž vzhledla.

„Ne... ne.“

„Napadlo mě, jestli bys nechtěla strávit dnešní den se mnou.“

Konečně se na něho podívala. Z jejího výrazu poznal, že něco tají. „Myslela jsem, že...“

„Můžeme se projít po Vieux Carré. Prohlížet si architekturu, dát si kávu, přivonět ke květinám, sednout si k řece. Odpoledne si můžeme dát drink v Mamiině restauraci, v baru se podívat na fotbalový zápas a pak si dát dobrou večeři. Co ty na to?“

Maggie přikývla. „Budeme vyhlížet našeho podezřelého, že?“

„Ano.“

Ukazováčkem klepla na noviny. „Jakmile spatří svoji podobiznu, práskne do bot.“

„O tom pochybuji.“

„Proč?“

„Zřejmě je to typ, kterého baví dobírat si policii. Částečně ho vzrušuje vědomí, že místo abychom mu byli v patách, bloudíme jako idioti ve tmě. Mohli bychom se také zastavit v tom hotelu, prohlédnout si pokoj a promluvit si s dalšími zaměstnanci. Je to jenom návrh, nemám právo vláčet tě s sebou. Můžeš jet na tvoji plantáž a slunit se tam. Ale potěšilo by mě, kdybys mi dělala společnost.“

„Hmm. Opalování je nudné. A představa, že se někde procházíš beze mě, se mi vůbec nezamlouvá.“

„Opravdu?“

„Mám dojem, že jiné ženy by to nepovažovaly za příliš velkou výzvu... A jak jsem už řekla,“ odmlčela se a přes okraj svého šálku mu pohlédla do očí, „sex s tebou je příliš dobrý, než abych

riskovala.“

„Aha.“

Uchopil její ruku do své.

Vzápětí vstal a přitáhl ji k sobě. Rozepnul jí košili a hladil ji po těle.

Pak ji odvedl do salonu, kde klesli na pohovku. Nedočkavě mu svlékla kalhoty a vášnivě se pomilovali.

Když se k němu později přitulila a opřela si hlavu o jeho hrud', opět přemýšlel, jak bez ní mohl žít.

Teď ji má.

Jak si ji sakra udrží? Dokonce i v objetí mu připadá nepochopitelná. A tajemná.

„Jdu se osprchovat,“ zašeptala. „Hned budu zpátky.“

Ladně se zvedla a šla do koupelny. Zaslechl tekoucí vodu. Za chvíli se vrátila. Měla na sobě bílé šaty. Opálená pokožka jí krásně zářila a zrzavé vlasy splývaly přes ramena.

„Jsi připravený?“

„Dej mi dvě minuty,“ odpověděl.

„Dvě minuty?“ zopakovala udiveně.

„Tak pět.“

Během té krátké doby se stihl umýt a obléknout. Nechtěl ji totiž na delší dobu spustit z očí.

Bál se, že by se rozplynula. V řídkém vzduchu. V mlze.

9

Hodinu se procházeli úzkými uličkami pod vyčnívajícími balkony. V kavárně na Prince Street si dali laté a pak pomalu kráčeli na Jackson Square, kde krmili ptáky.

Povídali si převážně o bohaté historii New Orleans – a vyhýbali se tématu vražd. Sean jí vyprávěl o Andrewu Jacksonovi tak zaujatě, že si všiml sochy jeho předka-hrdiny z občanské války, teprve až zastavili těsně před ní.

Vzhlédl.

Další Sean. Žil v jiné době a úplně jiném světě.

Mramorový kapitán Sean Canady ve vojenské uniformě, klobouku, s mečem po boku a jednou nohou postavenou na kameni, hleděl na město, které tolik miloval. Ve spodní části podstavce bylo uvedeno datum jeho narození a smrti a rovněž jeho hrdinské činy. Padl při obraně New Orleans a v historii bude navždy zapsán jako bojovník za spravedlnost.

„Působivé, co?“ poznamenal Sean.

Maggie se na něho trochu zvláště podívala. Zdál se mu, že nepatrně zbledla. „Vypadáš jako on.“

„Opravdu?“ Sean upřel zrak na sochu – jeho předek měl vousy a vlasy po ramena. „Těžko říct. Musel bych mít na sobě jeho uniformu a zaujmout stejný postoj.“

Maggie se zachvěla. Sean ji objal kolem ramen. „Nevěříš na duchy, že?“

Nepatrně se od něho odtáhla. „Ty na ně nevěříš?“ zeptala se.

Pobaveně sraštil čelo. „Ne. Prý to byl dobrý člověk – kdyby se vrátil mezi nás, byl by hodný duch, ne?“

Megan pokrčila rameny. „Byl by hodný duch,“ řekla.

Její obvyklá věcnost ho mátlá. „A?“

„Nenapadá tě někdy, že...“

„Co?“

„Já...“ Pohlédla na něho a zvlhčila si rty. „Nevím, jak to vyjádřit. Že je někdy ve vzduchu zlo?“

„Na duchy nevěřím.“

„Jak si tedy vysvětluješ ty vraždy?“

„Ti lidé byli chladnokrevně zabiti.“

„Jak?“

Přimhouřil oči a zamračil se. „Co přesně máš na mysli?“

„Jak si vysvětluješ chybějící krev nebo to, že tělo poslední oběti zmizelo z hotelového pokoje, aniž si někdo něčeho všiml?“ Sean si založil paže na hrudi. „Ježíši, Maggie, kéž bych znal odpověď! Na zlé duchy nevěřím. Špatnosti páchají lidé. Krutý člověk vraždí. Najdu ho a předám spravedlnosti.“

Maggie zavrtěla hlavou. „Obávám se, že tak snadné to nebude, Seane. Já...“

Její slova přerušil hrůzostrašný křik.

Sean ustoupil a podíval se na druhý konec ulice. Z jednoho z jazzových klubů vyšla plavovlasá mladá žena. Měla na sobě tílko, minisukni a sandály. Z ruky jí tekla krev. Vyděšeně se otočila k statnému vousatému tmavovlasému muži, který ji následoval. Zaklonil hlavu a rozesmál se. Jeho smích zněl ďábelsky. Utíkal za ní a mával kolem sebe rozbitou lahví.

„Sakra!“ zavrčel Sean. „Maggie, prosím tě, počkej tady na mě.“

„Seane...“

Rozběhl se ke dvojici a vytáhl služební osmatřicítku.

Muž byl ječící dívce v patách. A za ním klopýtal další chlap s láhví whisky v ruce.

„Řízní ji. Řízní tu mrchu!“ řval. Byl vyzáblý a měl zkažené zuby. „Pořež ji, Rayi. Řekla, že sme zkurvený násosky. Hej, Rayi no tak, chyt’ ji!“

Kolemjdoucí s hrůzou v očích zastavovali a sledovali, jak se gay se smíchem blíží k vyděšené dívce jako dravec chystající se vrhnout na myš.

„Stůjte!“ křikl Sean.

Muž ho ignoroval.

„Nestrkej nos do cizích věcí!“ zařval ten vychrtlý. „Je to moje ženská. Dělá hlouposti. Tady Ray jí trochu pořeže ksicht.“

Dívce stékaly po tváři slzy. Kdysi byla hezká. Ted' je příliš hubená a ztrhaná. Všiml si žil na jejích pažích. Bere drogy. A ty nejsou zadarmo. Možná patří tomu hubeňourovi, ale na drogy si nejspíš vydělává na ulici.

Upřeně hleděla na Seana. Ve velkých modrých očích se zračil strach. Nikomu nedůvěřuje.

„Pojďte,“ vyzval ji tiše.

Byla tak vystrašená, že ho zřejmě nevnímala.

Ray byl nebezpečně blízko.

Sean ji chytil za ruku. Přitáhl ji k sobě tak, aby byla částečně schovaná za ním. Díval se na Raye, který se stále drsně chechtal.

„Zastřel mě – zastřelíš mě? Já tě zabiju dřív, fízle!“ zařval.

„Fízl, je to idiotský fízl!“ vykřikoval ten druhý.

„Drž hubu, Rutgere!“ vyštěkl Ray. „Máme tady fízla!“ pokračoval s pohledem upřeným na Seana.

„Ještě krok a zastřelím tě – hajzle!“ varoval ho Sean s úsměvem. Zbraní mu mířil přímo na srdce.

Ray ho neposlechl. Sean varovně vystřelil do vzduchu.

„Stůj! Odhod' láhev!“

„Jdi mi z cesty, poldo!“ zařval Ray a zaklonil hlavu.

„Řekni mu, kdo jsi, Rayi. Pověz mu, cos řekl mně – a pak podfízni tu kurvu!“ zakřičel Rutger.

Ray se ušklíbl.

Vypadal jako ďábel.

„Rayi, řekni mi, kdo jsi,“ pobídl ho Sean.

„Neznáš mě? Jsem Bůh, jsem satan, jsem neporazitelný.“

„Dobrá. Já jsem nadporučík Canady. Jestli neuděláš, co ti nařizuji, budeš mrtvý!“

„Seš drsňák,“ prohodil Ray hlubokým chraptivým hlasem. „Chci tu holku, fízle. Běž mi z cesty. Chci tu holubičku, chci ji...“

Jazykem udělal obscénní gesto. „Chci ji celou vypít.“ Olízl si rty „Rozřezat ji... jako opečené selátko.“

Dívka se pořád krčila za Seanem. Svírala mu paži a chvěla se. „Mám to pod kontrolou,“ ujistil ji tiše.

„Ale...“

„Chci tu holku!“ zařval Ray a vyrazil vpřed.

„Chyt' ji, Rayi,“ povzbuzoval ho Rutger.

Sean bez varování zamířil na jeho nohu. Zasáhl ho do kolene. Místo aby muž spadl a svíjel se bolestí, trhl sebou a stále postupoval k nim.

„Zatraceně, stůj!“ vykřikl Sean.

Ray se rozesmál. Sean neměl na vybranou. Další kulka zasáhla muže do hrudi.

Jak padal dopředu, snažil se chytit dívku, která začala ječet hrůzou. Seana překvapilo, jakou má Ray sílu. Vzápětí leželi na chodníku. Ray se pokusil rozbitou láhví říznout Seana do krku. Ten se hbitě odkulil a přitlačil ho k zemi.

Ray k němu vzhlédl. Pak mu klesla víčka.

Sean mu položil dva prsty na hrdlo. Žádný pulz. Byl studený jako led.

Vtom zaslechl policejní sirény. Narovnal se. Byl vyčerpaný. Kde se v tom chlapovi vzala taková síla?

Vstal. Sotva se držel na nohou. Dívka tiše vzlykala. „Ray je mrtvý, ale teď po mně půjde Rutger. Ach bože, nemám šanci mu uniknout. Asi si myslíte, že mi nemůže ublížit, protože je kost a kůže..., ale už jednou mě málem uškrtil!“ vypravila ze sebe.

Sean se k ní otočil. Byla to smutná lidská troska vzbuzující soucit.

„Musíte přestat brát to svinstvo,“ řekl tlumeným hlasem. „Jinak pro vás bude milosrdným vysvobozením, když vás uškrtní.“

V jejích velkých očích se leskly slzy. „Chci... Ale on mi to nedovolí. Proboha, už jde pro mě.“

Schovala se za Seana a sevřela mu paži. Rutger stál asi tři metry od nich, na okraji davu. Těkal pohledem z Raye na dívku. Vypadal, jako by už plánoval její vraždu. Na okamžik zaťal pěsti. Sean instinktivně udělal krok vpřed.

Rutger se ani nepohnul. Sean si všiml, jak mu na krku vystoupily žíly. Pak Rutger ustoupil, zvedl palec a posměšně se usmál.

Mezitím k nim přiběhlo několik uniformovaných policistů. „S tím na zemi nebude problém – ale támhle toho gaunera chyt’te!“ ukázal na Rutgera, který hledal únikovou cestu.

„Chcete mě zatknout za to, že se svobodně vyjadřuju?“ prohodil Rutger.

„Za podněcování výtržnictví,“ vyštěkl Sean. „Přečtěte mu jeho práva a zatkněte ho!“

Vzápětí stáli dva z urostlých policistů vedle Rutgera, který posílal Seana k čertu. Ten ho ignoroval. Byl rád, že přijela také Heidi Bransonová, schopná mladá policistka, která se postará o tu mladou ženu.

Z ruky jí stále tekla krev. Heidi se jí zeptala, kdo ji zranil. Ujistila ji, že lékař tady bude každým okamžikem. Dívka tiše namítla, že to není nic vážného. Vzápětí se ale rozplakala.

Někdo Seanovi položil ruce na ramena. Prudce se otočil. Maggie. V tmavých očích měla znepokojený pohled a byla bledá.

Vyděšeně upírala zrak na mrtvé tělo. Po chvilce se konečně podívala na Seana.

„Jsi v pořádku?“

„Ano. Musím jít na chvíli do kanceláře.“

„Doprovodím tě.“

„Díky. Jsi hodná.“

Usmála se a opět pohledem spočinula na Rayovi.

„A co on?“

„Je mrtvý.“

„Jsi si jistý?“

„Ovšemže ano.“

„Kam ho odvezou?“

Sean se zamračil. „Samozřejmě do márnice.“

„Ach,“ hlesla. Krátce zaváhala. „Udělají pitvu?“

„Ano. Nezemřel přirozenou smrtí.“

„Ale všichni na ulici viděli...“

„Maggie, miláčku, víš přece, že pitva se provádí pokaždé.“

Přikývla.

Chytil ji za ruku, aby ji odvedl dál od muže, kterého musel zabít. Maggie zůstala stát. Podívala se na dívku. „Bude v pořádku?“

„Heidi to s týranými ženami umí.“

„Je ta dívka narkomanka?“

„Ano.“

„Dej mi minutu.“

Maggie se vymanila a přistoupila k dívce. Lehce se dotkla její

tváře. „Nebojte se,“ řekla jí. „Naskytla se vám šance utéct.“

Dívka na ni hleděla. V očích se jí opět leskly slzy. „Jsem vyděšená k smrti.“

Maggie se usmála. „Policisté zařídí, aby se k vám ten mizera už nikdy nepřiblížil. Máte příležitost zbavit se závislosti. Odjet do jiného města. Riskněte to a využijte ji.“

Dívčiny rty zvlínil nepatrný úsměv. Přerývaně se nadýchl. „Dobře.“

„Zvládnete to.“

„Vždycky jsem věřila, že existují andělé, kteří nás ochraňují. Možná teď na mě bude ten můj dohlížet.“

„Důležitější je věřit sama sobě.“

„Jste policistka? Uvidíme se ještě?“ zeptala se dívka.

Maggie zavrtěla hlavou. „Nejsem, ale přátelím se s několika skvělými policisty. Určitě se opět sejdem,“ ujistila ji. Pak se vrátila k Seanovi.

„Půjdeme pro mé auto,“ řekl jí. „Budu muset sepsat hlášení.“

„Jak dlouho můžeš zadržovat Rutgera? Ničeho vážného se nedopustil. Jenom pobízel toho druhého.“

„Ta dívka bude muset vznést obvinění. Každopádně ho můžu zadržovat dost dlouho, aby si od něho odpočinula.“

Maggie se zamračeně podívala na krvavou šmouhu na prstě. „Asi jsem se o něco píchla,“ zamumlala. Najednou se zachvěla a už zvedala ruku k ústům.

„Ne!“ vykřikl Sean a pevně ji sevřel.

Vylekaně na něho pohlédla.

„Miláčku, myslím, že to není tvoje krev,“ řekl. „Ta holka je feťáčka.“

„Ach...“

„Pojď.“

Odpoledne se vleklo. Na policejní stanici si Maggie povídala s ostatními policisty, zatímco Sean pracoval. Papírování nesnášel. Chtěl obžalovat Rutgera.

Mladá dívka se jmenovala Callie Sewellová. Bylo jí dvacet. Utekla z domova, kde ji týral otec, k milenci, jenž se k ní choval stejně. Zažité vzory je těžké změnit. Potřebovala pomoc – a sebeúctu. To druhé jí dodala Maggie.

Callie byla v nemocnici. Řezná rána na její ruce byla hluboká a vzhledem k jejímu špatnému fyzickému stavu se rozhodli nechat ji tam do rána.

Prohlédl ji doktor Larson Petrie. Sean ho znal a věděl, že se snaží obcházet nařízení, aby mohl pomáhat lidem. Callii chtěl zřejmě pomoci zvládnout noc, která pro ni bude těžká.

Tělo Raye Sherea leželo v márnici. Pitva měla být provedena druhý den ráno. Sean si byl jistý, že se v jeho krvi zjistí přítomnost drog a alkoholu. Což by vysvětlovalo, že byl schopen ujit pár kroků i poté, co ho střelil do hrudi.

Ve čtyři hodiny Sean dokončil vše potřebné. Přišel také Jack – prý aby ho morálně podpořil. Věnoval se však spíše Maggie, která seděla na kraji Jackova psacího stolu. Po celou dobu se oba dobře bavili. „Kam to bude, šéfe?“ zeptal se Jack.

Sean zvedl obočí.

„Do Mamiina baru?“ navrhl Jack.

„Měli jsme tam jít sami,“ opáčil Sean.

Maggie se usmála. „Zveme vás.“

Sean si třel bradu. Připadal si jako zmlácený. Bolela ho paže a trochu žebra od toho, jak spadl s Rayem na chodník. „Potřebuji drink. Pojd'te,“ řekl.

Maggie stále vypadala svěží. Kdyby s ní byl sám, musel by sledovat všechny hosty v Mamiině restauraci.

Nevadilo by mu to, ale takhle to je lepší. Může si povídat s Maggie a relaxovat, zatímco Jack bude pozorovat dění.

Maggie vstala. Položila Seanovi ruce na ramena a letmo ho políbila na rty. Objal ji kolem pasu.

„Doufám, že později budeme spolu sami.“

Nepatrně se napjala.

„Dnes večer musím jet domů...“

„Ne,“ přerušil ji.

Maggie ztuhla.

„Prosím. Chci, abys dnes večer byla se mnou,“ řekl. Po krátkém zaváhání dodal: „Potřebuji tě.“

Jejich pohledy se střetly. Očividně se rozhodovala.

„Maggie...“

Po chvíli přikývla. „Dobře. Zůstanu s tebou.“

Maggii překvapilo, jak je Mamiin podnik vkusně zařízený. Bylo to příjemné, klidné místo, ani trochu okázalé. V restauraci a baru viselo nad jemně vyřezávanými boxy a stoly tlumené osvětlení. Stěny měly pastelové odstíny a v obou místnostech bylo postaveno několik velkých akvárií. Nábytek v baru byl tmavší a dokonale vyleštěný. Příbory a sklenice zářily čistotou a ubrusy byly sněhově bílé.

Posadili se do boxu v baru. Sean usedl na kraj, aby měl výhled na všechny příchozí – přestože Jackovi nařídil, že hosty bude sledovat on.

Když Maggie spatřila Mamii, která vypadala velmi elegantně, opět žasla. Mamie se zdála být slušná a praktická – takhle si kuplířku nepředstavovala.

Vinný lístek byl obsáhlý. Maggie si objednala burgundské víno Kalifornie, ročník 1976, který byl vynikající. Sean a Jack si dali pivo.

Sean jedním douškem vyprázdnil půl sklenice a pohodlně se opřel. Maggie si prohlížela jeho tvář. Byl unavený a vypadal ztrhaně. Na ulici ani na okamžik nezaváhal. Ihned jednal. Není hloupý. Snažil se ze všech sil, aby nemusel použít zbraň. Když ho ale ten opilec napadl, musel se bránit.

Lehce si skousla spodní ret. Upřeně hleděla do sklenky s vínem.

Ray je mrtvý.

Zachvěla se.

Podívala se na Seana. Se zděšením si uvědomila, že ji v očích tlačí slzy vděčnosti. Jack si odskočil na toaletu.

Sean položil dlaň na její ruku. Smutně se usmál.

„O čem přemýšlíš?“

„Já... Říkala jsem si, jak je zvláštní, že právě Mamie prodává dívky,“ zalhala.

Sean pokrčil rameny. „Mamie není zlá a dělá to dobře,“ řekl tiše. Ukazováčkem přejel po okraji sklenice s pivem. „Mamie domlouvá kšefty pouze těm, kteří vědí, do čeho jdou. Od žen, které by jinak pracovaly na ulici, bere minimální provizi.“

Maggie zvedla obočí. Zatvářila se pobaveně. „Jsi policista, který toleruje prostituci?“

„Jsem policista, který si je vědom toho, že nedokáže prostituci zarazit. Nezapomínej, že hovoříme o nejstarší profesi. Ve městě, jako je New Orleans – kde máme nejhříšnější sexkluby v zemi –, můžu doufat jen v to, že se mi podaří zabránit jejímu rozšiřování.“

„Neměl bys Mamii zatknout?“

„Už se stalo – potřeboval jsem, aby promluvila.“

„Ach – menší ze dvou zel.“

„Mamie je rozhodně to menší – když vezmeme v úvahu toho vraha.“

Maggie přikývla. Ano, to je pravda.

„Mamie má vynikající víno. Objednáš mi další skleničku? Půjdu si přepudrovat nos,“ pravila.

Sean se ušklíbl a bezbranně zvedl ruce. „Tvrdě pracujícího, zmoženého policistu opouští jeho přítelkyně a milenka,“ prohodil.

„Hned se vrátím,“ ujistila ho. Svraštila čelo a dodala: „Jack je pryč nějak dlouho.“

„Nejspíš volá na policejní stanici, aby zjistil, co se děje. Ten vychrtlý Rutger vykřikoval, že chce svého právníka. Potřebuji se ujistit, že aspoň jednu noc zůstane v cele.“

„Ta dívka – Callie – je v nemocnici?“

Sean přikývl. „Zatím nevím, kam ji odvézt, aby byla v bezpečí před Rutgerem.“

„Nemůžeš sehnat soudní zákaz přiblížení k druhé osobě?“

„Šéf na tom pracuje.“

„To ráda slyším. Je mi jí líto.“

„Pokusíme se najít nějaké místo, kde by mohla začít znovu,“ řekl. Smyslně se na ni usmál. „Pospěš si. Co nevidět nám přinesou předkrm.“

Při pohledu na jeho nádherný úsměv se jí tělem šířila vlna horka. Ve tvářích měl dolíčky a z modrých očí mu sálaly plamínky. Tvrdé rysy se zjemnily. Navlhčila si rty. Nejraději by zašeptala ta slova...

Zamilovává se do něho. Nechce, ale...

Je to Sean.

Otočila se a zamířila k toaletě.

Cestou si pozorně prohlížela hosty.

Podívala se na hodinky. Znervózněla a přemýšlela, jak dlouho

zde Sean hodlá zůstat. Zdálo se jí, že večer utíká příliš rychle.
Na obloze zářil měsíc v úplňku.

~ ~ ~

Londýn léto 1888

*Vražda nebyla v East Endu nic neobvyklého.
Rvačky v barech byly na denním pořádku.
Muži mlátili své manželky.
Opilci se napadali noži a rozbitými lahvemi.
V East Endu měla každá vražda motiv.
Loupežné přepadení. Nenávist, žárlivost, vášeň.
Někdy umíraly prostitutky, které týrali jejich zákazníci. V srpnu 1888 však došlo v Londýně k několika podivným trestným činům.
V Temži se našlo několik ženských trupů.
Jednu prostitutku znásilnili a zabili tři muži. Genitálie měla strašlivě znetvořené tupým předmětem.
Muži s noži ohrožovali dvě šlapky.
Šestého srpna 1888 v časných ranních hodinách byla v George Yardu objevena mrtvá žena. Vrah jí zasadil třicet bodných ran.
Zatím nevypukla panika. Vražda plnila stránky novin. Oběť byla ve středních letech, měla černé vlasy a kulatý obličej – zjevně patřila ke společensky nižší třídě. Policie brzo zjistila její totožnost. Jednalo se o Martu Tabramovou. Naposledy byla spatřena na ulici s nějakým vojákem. Svědci jich viděli hodně, ale on mezi nimi nebyl.
Petera tato vražda velice rozrušila. Chtěl, aby ho Megan přestala do East Endu doprovázet. V legraci ho ujišťovala, že se vojákům nebude nabízet. Nakonec ho přesvědčila, ale Peter byl stále znepokojený.
Třicátého prvního srpna se našlo další tělo. Mrtvá byla identifikována během čtyřiaadvaceti hodin jako Mary Ann Nicholsová, mezi přáteli známá jako Polly. Vrah jí téměř sťal hlavu a rozřízl břicho, takže vnitřnosti vyhřezly ven.
Policie a lékaři se dohadovali, zatímco novináři spekulovali. Většina lidí se domnívala, že ji zabil někdo jiný než Martu Tabramovou, i když obě byly nešťastné ženy, které si vydělávaly*

prostitutcí, aby aspoň měly kde přespát. A někdy, jako to Polly udělala tu osudnou noc, utratily všechny peníze za alkohol.

Peterovi se nelíbilo, že s ním Megan jezdí do nebezpečného East Endu. „Dějí se tam takové hrůzy!“ připomínal jí často.

Megan ho ujišťovala, že se jí nemůže nic stát. Pomáhá přece lékaři, neprodává tam své tělo. Laura se sice hádala se svým mužem, ale Megan tvrdila, že Peterovi nehrozí nebezpečí. Laura proti jejím slovům nic nenamítala – zřejmě si uvědomovala, že když pracují spolu, nic se jim nemůže stát.

Peter varoval ženy v noclehárnách, aby přestaly s prostitucí. Megan se od žen na ulicích v East Endu dozvěděla něco více o obětech vražd. Polly kdysi byla slušná vdaná žena. Měla pět dětí, ale manželství se rozpadlo. Někteří z toho vinili ošetřovatelku, která v době Pollyina posledního šestinedělí pobývala v jejich domě. Pollyin manžel to sváděl na její zálibu v alkoholu a tvrdil, že ho několikrát opustila. Polly se začala toulat, bydlela v chudobinci. Na nějaký čas se vrátila domů ke svému otci a potom přespávala v noclehárně. Krátce před svou smrtí začala pracovat jako služka v jedné domácnosti. Napsala otci, že má zaměstnání a vede se jí dobře. V tu noc, kdy zemřela, se radovala z nového černého klobouku. Byla veselá, přestože měla těžký život. Její přátelé z ulice ji měli velice rádi.

Od samého počátku se vedly dohady, zda Martu a Polly zabil stejný vrah. Obě byly ve středních letech, nevydařilo se jim manželství a měly problémy s alkoholem. Byla to nešťastná chudá stvoření.

Po Pollyině smrti začali lidé kritizovat neschopnost policie a také ministerstva vnitra. Úctyhodní občané viktoriánské Anglie vykřikovali, že se musí něco dělat.

Megan dál nadšeně pomáhala Peterovi. V East Endu bylo mnoho dětí, které potřebovaly pomoc, a žen, jež možná stačilo trochu popostrčit, aby mohly vést lepší život. O to víc bylo teď důležité nepřestat tyto lidi podporovat.

V sobotu osmého září se našlo tělo Annie Chapmanové.

Podle toho, co se Megan dozvěděla od jejích přítelkyň, došla k závěru, že případ Annie je z těch všech nejdojímavější. Byla provdaná za kočího Johna Chapmana, s nímž měla tři děti. Její syn

se narodil postižený. Mladší dcera Emily Ruth zemřela ve dvanácti letech na zápal mozkových blan. Ta starší cestovala s cirkusem po Francii. Když se Anniino manželství rozpadlo, manžel jí dal nevelkou finanční sumu a nedlouho poté zemřel. Zpráva o jeho smrti jí otřásla. Zůstala bez prostředků.

Vydělávala si na živobytí v East Endu.

Dokud nepotkala svého vraha.

Novináři psali o muži, jemuž dali přezdívku „Kožená zástěra“. Napadal prostitutky nožem a policie ho nedokázala chytit.

Peter byl čím dál mrzutější. Megan brzo zjistila důvod. „Všimla jste si, že v době, kdy byly spáchány ty vraždy, jste mě neviděla?“ řekl jí.

Megan na něho nevěřícně hleděla. „Co tím naznačujete?“

„Napadlo mě, jestli jsem nepřišel o rozum. Stále mám ty podivné přechodné ztráty vědomí. Ať už jsem na ulici nebo někde uvnitř, najednou něco začne přitahovat moji pozornost. Pak ztratím vědomí a probudím se na jiném místě. Nevím, kde jsem, ani kde jsem byl.“

„Ale...“

„Když došlo k první vraždě, byl jsem tady sám. U druhé jste byla se mnou, ale jestli si vzpomínáte, zůstala jste v domě Remingtonových, zatímco jsem šel navštívit starého pana Throgmortona. V době třetí... jste vzdělávala prostitutky v hostinci.“

„No tak, Petere! Byl byste od krve, kdyby...“

„Oběti neměly ani kapku krve tam, kde by měla být. Všichni lékaři se shodují, že vrah je před smrtí přiškrtil, a proto jim krev nestříkala z těla.“

„Tomu přece nevěříte! Proč byste najednou začal zabíjet prostitutky?“

„Nevím. Opravdu nevím!“ zasténal. Náhle se zastavil. Opřel se o zeď domu, kolem něhož procházeli. Pomalu se svezl na zem a přitiskl si dlaně na hlavu. „Megan, když jsem se naposledy probral, ležel vedle mě zakrvácený nůž. A plášť jsem měl od krve. Zpanikařil jsem. Umyl jsem se na dvorku u nějakého řezníka a nůž jsem odhodil na jeho pracovní zástěry. Kdyby se ten muž stal podezřelým...“

„Nic jsem neslyšela, Petere. Ale vy určitě nejste vrah.“

Peter zavrtěl hlavou. „Co když ztrácím rozum? Co když už nedokážu snášet pohled na ty chudé bezzubé, opilé staré ženské a usoudil jsem, že jim v hrobě bude lépe?“

„Ach, Petere! Kdybyste si to myslel, střílil byste je do srdce a nezohavil je. Jste příliš morální, abyste posuzoval, kdo by měl žít a kdo ne. Kdybyste někdy zešílel a začal vraždit prostitutky, neznetvořil byste jejich těla tak hrozným způsobem!“

„Megan, bojím se.“

„Klevety se samozřejmě šíří, ale obviňují se všichni od přistěhovalců přes porodní báby po příslušníky smetánky. Policie nemá příliš mnoho informací, které by poskytla novinářům. Ti se chytají sebemenší stopy a zbytek si domýšlejí z řečí, které vyslechnou v hostincích. Jste dobrý lékař – a dobrý člověk. Nejste vrah!“

Peter přikývl. „Co se to tedy se mnou děje?“

Megan se usmála. „Zřejmě budeme muset navštívit jiného doktora!“ odpověděla. Peter opětoval úsměv.

Pomohla mu vstát. Náhle věděla, že sem nesmí přestat jezdit.

Musí vypátrat vraha. Petera a Lauru má moc ráda. Nedopustí, aby jim někdo ublížil. Uvědomila si, že díky Peterovu zoufalému přiznání je nejspíš jediná žena v East Endu, která je schopná toho zabijáka dopadnout.

10

Mamie postavila na stůl táč s předkrmem. Posadila se vedle Seana a začala jídlo vychvalovat. Sean zvedl obočí.

„Zlato, tady máte ty nejlepší langusty vařené v páře v celé Luisianě a šneky v omáčce z másla a vína. Tyhle malé smažené trojúhelníčky jsou kousky aligátorího ocasu. Nechybí ani krevety, cibulové nudle a cajunské bramborové kroužky. Budete potřebovat další pivo,“ pravila a mrkla na něho.

„Vypadá to úžasně,“ řekl Sean.

„Kde jsou vaši přátelé?“

„Na toaletě. Viděla jste našeho chlápka? Zahlédl jsem zde pár mužů v elegantních oblecích. Štíhlí, tmavovlasí.“

Žena zavrtěla hlavou. „Není tady. Kdyby se tady ukázal, vycítila bych, že mě sleduje, aniž bych ho spatřila, nadporučíku. Chci vám pomoci ho dopadnout.“

„Děkuji, Mamie. Nechali jsme uveřejnit jeho podobiznu v novinách. Snad se mu ženy budou vyhýbat.“

„Myslíte prostitutky.“

„Ženy. A muže. Druhou obětí byl...“

„Pasák.“

„Chtěl jsem říct muž.“

„Byl pasák,“ řekla Mamie stroze.

Sean pokrčil rameny. „Byl to grázl a možná si zasloužil zemřít.“

Mamie se usmála. „Líbíte se mi, nadporučíku.“

„Díky.“

„Vlastně si o vás dělám starosti,“ pokračovala tišším hlasem.

Sean zvedl obočí.

„Tohle je New Orleans,“ podotkla.

Rty mu zvlínil úsměv. Vybavil si rozhovor, který dříve toho dne

vedl s Magií. Všechny začínaly být vystrašené. Připadalo mu přirozenější, že se žena jako Mamie bude zajímat o okultismus více než Maggie.

„Pokračujte.“

„Zlato, ve vzduchu je dobro – a zlo. Svět je plný různých vibrací a je jedno, jestli jste běloch, černoch, Francouz, Angličan nebo někdo jiný. V tomhle městě se dějí ošklivé věci. Mám o vás obavy.“

„Mamie, jsem policista. Nosím u sebe zbraň. Dokážu se o sebe postarat.“

„A nejste hloupý. Ale chci, abyste navštívil Marii Lescarreovou,“ pronesla Mamie velice vážně.

„Proč?“ zeptal se Sean s úsměvem.

„Protože má vize.“

„Praktikuje vúdú a bude ze mě chtít vytáhnout balík peněz.“

Mamie se opřela a zavrtěla hlavou. „Chlapče, potřebujete pomoc, což je nad mé síly. Vezměte si například vaši přítelkyni.“

„Maggii?“ řekl překvapeně. Přimhouřil oči. „Promiňte, ale naznačujete, že na Maggii je něco špatného?“

„Ach ne! Je to krásná sebejistá žena s jemným hlasem, která se chová slušně.“

„Proč tedy...“

„Uklidněte se. Neříkám, že je zlá. Má kolem sebe dobrou auru, ale cítím, že něco není v pořádku.“

„Mamie, vy jste mi poskytla dobrou stopu. Venku běhá nebezpečný muž a právě jeho se snažím chytit.“

„Přesto byste měl za Marii Lescarreovou zajít,“ vyhrkla Mamie. Sean si všiml, že se vrací Jack. Zřejmě si nepřála, aby je slyšel. „Najdete ji na Jackson Square většinou hned při soumraku. Prodává tam „olejíčky“. Má živnostenský list. Opravdu byste ji měl navštívit.“

Mamie se otočila. Usmála se na Jacka. „Sedněte si a pusťte se do jídla. Číšník vám přinese další víno a pivo,“ pravila a vzdálila se.

Jack se posadil a vložil si do úst kousek aligátořího ocasu. „Mám dvě věci,“ zamumlal. Zatvářil se nešťastně.

„Jaké?“

Jack sebou nepatrně trhl. „Rutger je venku.“
 „Cože?“ vyštěkl Sean a naklonil se k němu.
 „Zařídil mu to jeho právník. Ale nechali jsme tu dívku hlídat.“
 Sean se opřel. „Sakra, jak je to možné? Vzhledem k současné situaci ve městě bych čekal, že to šéf neschválí. Kde vezmou peníze na další přesčasy?“
 „Chlapi, co nemají službu, to dělají zadarmo,“ odpověděl Jack s úsměvem. „To jsi nevěděl, co?“
 „Přesto se cestou domů ještě stavím v nemocnici.“
 Jack přikývl. „Dobře.“
 „A dál?“
 „Co?“
 „Říkal jsi, že máš dvě věci.“
 „Jo.“
 „Tak povídej.“
 „Maggie...“
 „Co je s ní?“
 „Asi bys ji měl upozornit, ať je opatrná.“
 „Proč? Co se děje?“ zeptal se zamračeně Sean.
 Jack pokrčil rameny. „Procházela restauraci. Zřejmě hledala našeho podezřelého.“
 „Šla na toaletu.“
 „Kráčela tím směrem, ale nevšimla si mě. Pátravě se rozhlížela. Musíš jí důrazně připomenout, že ten chlap je nebezpečný.“
 Sean se napil piva. „Udělám to.“
 Krátce nato se Maggie vrátila a usedla vedle něho. Podíval se na ni. Andělsky se na něho usmála.
 „Viděla jsi něco?“ zeptal se jí.
 Svraštěla čelo a zvážněla. „Jako...“
 „Měl jsem dojem, že si prohlížíš restauraci,“ řekl. Nechtěl Jacka prozradit.
 „Hledala jsem muže, jehož podobizna byla v novinách.“
 Sean znervózněl.
 Mamie zmínila, že Maggie obklopuje aura.
 Odkdy věří těm nesmyslným vídú rituálům?
 Stopy krve vedly k její firmě...
 „Maggie, nevádí ti, že se cestou domů zastavíme v nemocnici?“

„Stalo se něco Callii?“
„Ne, ale Rutger je venku,“ odpověděl Sean.
„Rutger je *venku*?“ zopakovala.
Jack jí položil dlaň na ruku. „Hlídají ji policisté.“
„Je hrozné, že...“ Odmlčela se a zavrtěla hlavou. „Co to povídám? Riskujete své životy a pak...“
„Přijdou padouchové,“ řekl Sean. „Někdy to vypadá podezřele. Ale pořád věřím, že se zákony dodržují.“ S pohledem upřeným na Maggii si lokl piva. „Ty ne?“
Usmála se. „Většinou ano.“
„Máme tady lahodný předkrm a všichni jsou deprimovaní,“ prohodil Jack. „Aligátoří ocas?“ nabídl Maggii.
„Ano, děkuji,“ řekla.
Smočila kousek v červené omáčce.
Seanovi připomínala krev.

~ ~ ~

Rutger si vykračoval po ulici. Ujistil se, že má v kapse nůž.
Ten polda mu způsobil potíže.
Naštěstí ho právník dostal ven. Starý Iggy by to ale bez Rutgerových peněz nedokázal. Peněz z drog.
Rutgerovi zase bylo do smíchu.
Ta mrcha dostane, co si zaslouží. Prokletá Callie. Přišla za ním a škemrala o další šleh, ale kašlala na to, aby si tělo udržovala ve formě. Kdysi byla krasavice, dobrá v posteli a kvůli dávce drogy udělala cokoliv. Může za to, že ho zatkli – a Raye zabili. Ray sice neuposlechl výzvy ozbrojeného fízla, ale všechno je její vina. Teď za to zaplatí.
Poldové si myslí, že je ta děvka v bezpečí. Vždycky se najde skulinka. Callie je v nemocnici, určitě se celá třese a čekají ji abstinenční příznaky. Chudinka.
Zabočil za roh a vzhlédl k budově nemocnice. Měl číslo pokoje i poschodí a lékařský plášť a roušku. Dřív než fízlové pojmou podezření, že se něco děje, bude mít Callie na zadních půlkách vyřezaná slova „kurva“ a „děvka“.
Možná je dobře, že je Ray mrtvý. Rutger chtěl Callii zpátky. Chtěl ji, když měla náladu udělat cokoliv, vše, co po ní žádal. S ozdobeným zadkem bude ráda, když zase pro něho bude moct

pracovat. Vlastně ji ani moc nepotrestá – ani ne z poloviny, jak by si zasloužila.

Při představě, jak se bude Callie tvářit, až jí oznámí, co jí provede, se usmál.

~ ~ ~

V nemocnicích – ať se je snažili modernizovat sebevíc – stále přetrvával typický zápach. Maggie tam nevadilo chodit, ale vždy se nemohla dočkat, až odejde.

Byla ráda, že se Sean rozhodl navštívit Callii.

Když je dívka spatřila, usmála se. Byla bledá a unavená, ale dostala léky na uklidnění.

„Tak jste přišli.“

„Ano,“ řekl Sean a sedl si vedle postele.

Callie sebou trhla. Bude sebou škubat ještě dlouho, pomyslela si Maggie. Drogy jsou svinstvo.

Callie se na ni podívala. „Vy ani nejste policajtky.“

Maggie zavrtěla hlavou. „Zajímalo nás, jak se vám daří.“

„Ruku mám celou zavinutou,“ řekla dívka. Trhla sebou, zavřela oči a zasténala. „Ach bože, nevím...“

Maggie jí stiskla ruku. „Bojujte. Myslete na to, že budete čistá a budete moci začít znovu. Sakra, představte si ty jeho zuby! Pak už se budete ulicím vyhýbat.“

Z Calliiny popelavě bledé tváře bylo jasné, že trpí silnými bolestmi. Přesto se usmála. „Naštěstí je Rutger ve vězení. Doufám, že vyhodí klíč od jeho cely.“

Sean letmo pohlédl na Maggie. Pak upřel zrak na Callii. „Pustili ho.“

„Proboha, tak to jsem mrtvá žena!“ hlesla.

„Nejste,“ opáčila Maggie.

„Před pokojem hlídkují dva policisté. Jsou to moji přátelé. Další dva je za chvíli vystřídají. Nemusíte se bát.“

V Calliiných očích se leskly slzy. V seprané noční košili vypadala křehce. Ve velké posteli připomínala malou holčičku. „Kéž bych vám mohla věřit.“

„Ráno mi uvěříte. Přijdu sem v deset.“

„V devět,“ opravila ho Maggie.

Sean se na ni podíval.

„V deset už musím být v práci. Je pondělí ráno,“ vysvětlila Maggie.

Sean se usmál a pohladil Callii po tváři. „Snažte se odpočívat. Dostanete ještě jednu injekci. Trochu vám pomůže, ne?“

Callie se přiměla k úsměvu.

„Budete v pořádku,“ ujistil ji tiše.

Vstal a vzal Maggie za ruku. Vyšli na chodbu, kde ji Sean představil dvěma policistům.

„Maggie, to je Jimmy Cross a Angus Canham. Chlapci, tohle je Maggie Montgomeryová.“ Jimmymu bylo kolem třiceti, měl vlnité hnědé vlasy a světle hnědé oči. Angus byl starší, prošedivělý a měl světle modré oči. Potrásli si s ní rukou. Sean ignoroval zkoumavý pohled, který na ni vrhli.

„Velice si cením toho, že jste zde ve svém volném čase,“ pravil Sean.

„Tohle období je těžké pro nás všechny,“ podotkl Jimmy. „Poslední týdny byly kruté. Jestli dokážeme té chudince pomoci, jediné dobře.“

Angus přikývl. „Seane, ty taky děláš přesčasy. Prý sis o to děvče dělal starosti,“ řekl se skotským přízvukem. Usmál se na Maggie. „Je to správný chlap, že, slečno Montgomeryová. Pro takové jako on bychom udělali cokoli.“

„To ráda slyším,“ pronesla a vtiskla mu polibek na tvář. „Díky.“

„Hej!“ zasmál se Sean. „Angusi, přebíráš mi moji holku. Určitě za to může ten tvůj přízvuk. Ženské na něj letí!“

„Angusi, nechceš mě ho naučit?“ prohodil Jimmy.

„Je to moje kouzlo, ne přízvuk, ty ucho!“ reagoval Angus.

Všichni se rozesmáli a pak se rozloučili. Maggie odjela se Seanem k němu domů. Sotva se za nimi zavřely dveře, objala ho a vášnivě políbila.

„Za co jsem si to zasloužil?“ zamumlal a rozepnul jí zip u kalhot.

„Za to, že jsi,“ odpověděla tiše a opět ho políbila.

Začal ji líbat. Během chvilky byli nazí. Sean ji odnesl do postele. Sklonil se nad ni a zapletl jí prsty do vlasů. Maggie si prohlížela jeho obličej. Miluje jeho oči. Vystouplé lícni kosti. Dolíčky ve tvářích. Úsměv. Jeho duši.

„Seane...“, špitla.

„Co je?“

„Já...“

„Ano?“ Lehce jí skousl spodní ret a vtiskl jí polibek mezi ňadra.

„Zamilovávám se do tebe,“ zašeptala.

Sean nepatrně ztuhl. Upřeně na ni hleděl. Pomalu se usmál, ale vzápětí zvažněl. „Já jsem se do tebe zamiloval v okamžiku, kdy jsem tě poprvé spatřil.“

Potom se s ní pomiloval s hříšnou vášní, která předčila veškerá její očekávání.

~ ~ ~

Obklopovala ho tma.

Uslyšel nějaký hluk a pohyb.

Měl pocit, jako by se velice pozvolna probouzel z dlouhého hlubokého spánku.

Byla mu zima. Zachvěl se.

Ležel na něčem velice tvrdém a studeném. Prudce se nadechl, ale něco mu ucpalo ústa. V panice to vytrhl. Prostěradlo. Měl ho přetažené přes hlavu.

Vtom místnost rozzářilo světlo.

Z kohoutku kapala voda.

Musí vstát. Připadalo mu to velice obtížné. Byl zvyklý dělat, co se mu zlíbí. Byl silný. Když chtěl, dokázal někomu rozmáchnout hlavu.

Popral se s tím poldou. A ten kretén ho zastřelil, takže teď je v nemocnici. A má...

Hlad.

Takový ještě nikdy nepoznal. Zoufale lačnil po mase. Červeném. Syrovém. Ne, ne, ne...

Měl strašnou chuť na něco červeného, ale...

Opravdu čerstvého.

Krev.

Posadil se a rozhlédl se. Nemocniční pokoj, obložený sterilními kachličkami. Nad lůžkem oslnivé světlo. Přimhouřil oči. Bylo tam ještě něco. Mikrofon?

A noční stolek...

Poškrabal se na chlupatém břiše. Sklopil zrak. Sakra. Jak to, že

je nahý?

Ušklíbl se. Možná je v katolické nemocnici. Než se objeví nějaká jeptiška, mohl by vyzkoušet erekci.

Najednou se začal cítit skvěle. Silný jako býk. Pořád měl... žízeň.

Zoufale toužil po něčem...

Červeném.

Všechno mu připadalo zvláštní. Podíval se na noční stolek. Ležely na něm chirurgické nástroje. Jeden vypadal jako pilka. Skalpely, věci připomínající kleště...

Vtom se otevřely dveře. Dovnitř vstoupila žena v bílém plášti. Půvabná, mladá. Měla krátké tmavé vlasy a hezkou čistou pleť. Možná studentka medicíny. Zíral na její krk. Slyšel tlukot jejího srdce. Viděl pulzující žíly na jejím hrdle. Toužil se jí dotknout. Políbit ji. Zakousnout se do ní.

A pít.

Ucítil vířivý pohyb. Otočil se a udiveně zamrkal. Přemýšlel, jestli už není mrtvý – a neocítl se v nebi. Blížil se k němu anděl zahalený kouřem nebo mlhou. Byl nahý.

Z jeho očí však sršela zloba. Anděl mu určitě četl myšlenky. Ale on je mocný. Takhle silný se necítil ani předtím, než...

Napadl toho poldu.

„Kotě, pojď ke mně!“ řekl chraptivým hlasem. „Ta druhá byla roztomilá, ale ty...“ Zasténal a zíral na její štíhlý krk. „Chystám se povečeřet.“

„To si nemyslím – ty zvrhlé zvíře.“

Připadal si neuvěřitelně silný a mocný.

Ale ona byla také silná.

A hbitější.

Než se mohl pohnout, popadla pilku.

Byla tak rychlá, že se propadl do temnoty pekelného ohně a zatracení, jakmile si uvědomil, co má v úmyslu...

~ ~ ~

Rutger nespěchal.

O půlnoci vešel do nemocnice a zamířil na porodnické oddělení.

Nervózního muže v čekárně si nikdo nevšiml.

Vypil kávu a sledoval zprávy. Přál si, aby znal vraha, o němž tam mluvili.

V časných ranních hodinách vklouzl do místnosti údržby. Nasadil si zelenou lékařskou čapku a roušku. Jak procházel chodbami, pokývl několika zdravotním sestrám a sanitářkám, které ho zdravily.

Na jedné ze sesteren naplnil injekční stříkačku sedativem a pokračoval dál.

Přesně jak předpokládal, pokoj, kde ležela Callie, hlídal jenom jeden policista. Vysoký, štíhlý, pohledný tmavovlasý týpek. Mohlo mu být mezi třiceti a pětatřiceti. Podřimoval s hlavou opřenou o zed'.

Rutger svižným krokem kráčel ke dveřím – číslo pokoje a poschodí zjistil na jedné ze sesteren.

„Dobré ráno, doktore,“ pozdravil ho policista a vstal.

„Dobré ráno. Jak se vede mojí pacientce?“ zeptal se Rutger vesele. S rukou v kapse k němu přistoupil. Nenápadně vytáhl stříkačku.

„Zdá se, že lépe, doktore.“

„To rád slyším. Je dobře, že jste tady!“ řekl Rutger.

Vzápětí bleskově zvedl ruku a zabodl mu do paže jehlu.

Policista se zhroutil na zem.

Rutger ho překročil.

Je nutné jednat rychle. Nevěděl, kdy sem přijde někdo ze zaměstnanců. Musí jí zalepit ústa. Její křik by mohl někoho přivolat...

Callie neklidně spala. Opatrně jí chirurgickou páskou, kterou vzal na sesterně, připevnil obě zápěstí k posteli. Callie byla tak utlumená léky, že se zatím neprobudila. Z kapsy vytáhl ponožku a nacpal jí ji do úst. Pak ji pleskl po tvářích.

Je na čase, aby se vzbudila.

Jakmile otevřela oči, marně se pokusila vykřiknout. Vypadala bezmocně a vyděšeně. Vzal nůž. Usmál se. „Ahoj, kotě. Tak jsem tady. A hádej co? Nezabiju tě. Jenom si budeš přát, abys byla mrtvá.“

Zavřela oči. K jeho zděšení omdlela.

„Zatraceně!“ zavrčel vztekle. Udělal krok vpřed. Uvidíme, jak

bude spát, až ji řízne do obličeje.

Najednou pocítil chlad. Ztuhl. Někdo byl za ním. Otočil se.

Stál tam ten polda.

To nemůže být pravda. Vždyť ho omámil. Ale je tady a usmívá se.

„Doktore, takhle ošetřujete pacienta?“ zeptal se policista.

„Měls ležet na chodbě,“ zamumlal Rutger. „Teď tě budu muset zapíchnout, fízle.“

Muž zavrtěl hlavou. „Špatně jsi to pochopil, Rutgere. Já budu muset zapíchnout tebe.“

Položil Rutgerovi ruce na ramena a bez sebemenší námahy ho zvedl.

Proboha, ten polda otevřel ústa!

Sakra, teplej fízl. A jde mu po krku.

Než mohl zařvat, prokousl mu žílu.

Během okamžiku ztratil vědomí.

Místností se rozléhalo spokojené srkání.

Pak ho hodil na zem.

Callie se začala probírat. Při pomyšlení, že je Rutger v pokoji, se jí zmocňovala panika. Pokusila se uvolnit zápěstí. Zoufale se snažila vydat aspoň hlásku.

Vtom ztuhla. Rutger ležel na podlaze. Naproti ní seděl na židli policista.

Říhl si a rukou si otřel ústa. Tvářil se trochu rozpačitě. „Promiňte!“ řekl. Vstal, protáhl se a botou šťouchl do Rutgera. Potom ho vzal do náruče, jako by byl otrhaná hadrová panenka.

Vzápětí mu trhl hlavu.

Callie opět omdlela.

Policista k ní o krok přistoupil.

~ ~ ~

Opět jel na koni. Vnímal dusot kopyt, která vířila prašnou půdu na poli.

Na... bitevním.

Ozvalo se dunění děl, připomínající hřmění. Oslepil ho prach. Cítil kouř, zápach smrti. Někde zaržál kuň.

„Stůjte!“ křikl. „Jed'te k zátoce!“

Doprovázeli ho muži. Podíval se na ně. Znal je, ale nedokázal si

vzpomenout na jejich jména. Spoléhají na něho. Věděl, že nebezpečí přichází ze všech stran. Přesto...

Bože, nemohl se dočkat, až den skončí. Pak pojede za ní. Musí ji vidět, dotýkat se jí, cítit ji. Dokáže vydržet všechno, když uslyší její hlas...

Opět zaburácela děla. Stromy před ním najednou vylétly do povětří...

~ ~ ~

Sean se vzbudil. Upřeně hleděl do stropu. Ten sen – noční můra – byl jako živý. Zhluboka dýchal. Tělo se mu lesklo potem.

Jak dlouho snil? Náhle ho napadlo, že možná probudil Maggie. Natáhl k ní ruku.

Byla pryč.

Posadil se, hrdlo sevřené úzkostí. Kam šla? Zřejmě se vrátila do své firmy. Panebože, ne, vždyť v New Orleans řádí maniak.

„Maggie!“ zvolal chraptivým hlasem.

„Seane?“

Prudce se otočil. Stála nahá ve dveřích koupelny. V ruce držela sklenici vody. Zrzavé vlasy, které jí splývaly přes útlá ramena, připomínaly v tlumeném světle karmínový plášť.

„Ach, Maggie!“ oddechl si a zabořil tvář do dlaní.

Ladně kráčela k posteli. Sklenici postavila na noční stolek.

„Seane?“ zopakovala tiše.

„Bože, Maggie, vyděsila jsi mě k smrti!“

„Jsem tady, Seane.“

Uchopil ji za ruku a přitáhl k sobě. Pevně ji objal. Zapletla mu prsty do vlasů. Její oči se vpily do jeho.

„Onehdy jsem lhala,“ řekla.

„Prosím?“

„Já... Nezamilovávám se do tebe.“

„Ne?“

Srdce se mu sevřelo.

„Miluji tě, Seane,“ zašeptala. Usmál se a jeho sevření zesílilo, položila mu dlaň na hrud'. „Ale bojím se, Seane,“ dodala. „Jsem tak vystrašená!“

„Nemusíš se ničeho bát. Jsem s tebou, Maggie. Miluji tě.“

Mlčela, zatímco ji konejšivě kolébal.

Byl přesvědčený, že právě *proto* má Maggie obavy...
Nesnažil se pochopit její důvody.
On sám se totiž také bál.
Že ji ztratí.
Ještě pevněji ji objal. Už ji nepustí.

~ ~ ~

Londýn
září 1888

Noviny byly plné bujných spekulací.

Informace pronikaly na veřejnost v průběhu vyšetřování příčiny smrti zavražděných žen. Policejní lékař George Baxter Phillips se domníval, že vrah Annie určitě měl chirurgické zkušenosti nebo znal lidskou anatomii, když dokázal tak odborně odstranit orgány.

V tisku se psalo o zrůdě, která má schopnost splynout s nočními stíny a mlhou.

Rozumněji uvažující lidé si šuškali, že vrahem je nějaký dělník z jatek nebo chirurg. Možná se jednalo o šílence, který lékařským fakultám obstarává lidské orgány – zabíjí pro peníze.

Policie měla několik podezřelých, ale žádnému nic nedokázala. Vypátrali také George Pizera, přistěhovalce přezdívaného „Kožená zástěra“, obviněného z toho, že ohrožoval prostitutky nožem. Ale na dobu všech vražd měl alibi. Skrýval se ze strachu, co by s ním mohl rozzuřený dav udělat.

Policie zachránila několik podezřelých před lynčováním.

Po vraždě Annie Chapmanové lidé žili ve strachu. V pozdních nočních hodinách byly ulice Whitechapelu prázdné.

Dny ubíhaly, a přestože se noviny o zločinech stále zmiňovaly, ženy opět začaly vycházet ven. Musely přežít.

V Londýně se hrálo představení Dr. Jekyll a pan Hyde od Roberta Louise Stevenson. Peter na ně vzal Lauru a Megan. Hra se jim velice líbila. Když se Peter dozvěděl, že policie vyslýchala dokonce i herce, propadl trudnomyslnosti. Což velice znepokojilo Megan. Lauře o Peterových obavách neřekla, ale ta sama poznala, že je nešťastný. Přičítala to tomu, že příliš pracuje, a přemlouvala ho, ať zůstane doma. Peter si vzal týden volno. Potom začal být neklidný a musel se vrátit do práce.

Megan ani na okamžik nenapadlo, že by mu přestala pomáhat.
Blížil se konec září. Mnoho lidí věřilo, že se vrah přesunul někam jinam. Megan věděla, že je Peter nevinný. Byla také ráda, že si Aaron našel jiné působiště, a nechal ji na pokoji.
Potom ale zabiják znovu zaútočil.
Dvakrát. Třicátého září časně ráno.
V době, kdy Peter hledal drožku a zmizel.
Tu noc ošetřovali dítě u Melvilla a Any Charltonových, vozky a pradelny. Se svými čtyřmi dětmi bydleli v přízemí tříposchodového domu nedaleko Providence Street. Peter odešel a už se nevrátil.
Megan si povídala s Anou, která chovala nemocného syna. Ale postupem času začala být nervózní. Omluvila se a vydala se hledat Petera.
Těsně nad zemí se vznášela mlha. Pouliční lampy jen slabě prosvěťovaly tmu. „Petere!“ vykřikla a rozběhla se.
Ulice vypadaly stejně. Úzké nebo široké, tmavé. „Petere!“ zvolala znovu a utíkala dál.
Na Berner Street poprvé zaslechla výkřik ‚Vražda!‘. Zpomalila a přitáhla si plášť ke krku. Blížila se k místu, kde zvědavci sledovali policisty stojící u mrtvého těla.
„Další!“ zaječela ženská v otrhaném oblečení.
„Zase žena,“ řekl nějaký vozka a zavrtěl hlavou.
„Byla zavražděna!“ hlesla nějaká dívka vedle něho.
„Má podříznuté hrdlo,“ přidal se starý muž.
„Chudinka, byla ještě teplá, když ji našli,“ zašeptala stařenka po jeho boku.
„Policie, která oblast hlídá, tvrdila, že zemřela během chvilky,“ řekl vozka.
„Aspoň ji nerozsekal!“ zamumlala stařenka.
Starý muž se na ni podíval. „Neměl na to čas.“
Megan se otočila. Klopýtala ulicí a dělala si velké starosti o Petera. Mohl mít pravdu? Mohl by páchat tyto hrozné zločiny?
Ne, určitě ne! Zná ho. Naučila se rozpoznat dobro od zla. Peter je dobrý člověk.
Ale kde je?

11

Seana probudilo zašustění. Na nočním stolku měl vždy svoji osmatřicítku.

Až donedávna byl hrdý na to, že se dokáže vzbudit během vteřiny. Ted' byl jeho spánek hlubší. Nikdy předtím totiž nemíval noční můry. Možná by měl dát na radu Mamie a navštívit ženu, která praktikuje vúdú.

Maggie právě vstala z postele. Zůstal ležet a pozoroval ji. Ovládal se, aby se příliš nevzrušil – dnes ráno nemá moc času. Ale ne vždy při pohledu na krásnou ženu dokáže mysl ovládnout tělo.

Když se protáhla, marně se snažil uhladit vybouleninu na přikrývce.

Otočila se k němu. Jejich pohledy se střetly. Usmála se. „Tebe by probudil i špendlík spadlý na zem. Chtěla jsem udělat kávu.“

„Dřív tomu tak bylo. Ale už stárnu.“

„Jsi v nejlepších letech,“ opáčila. Pohledem spočinula na přikrývce. „Vidím, že jsi v plné pohotovosti,“ dodala s úsměvem.

Sean se usmál. „Vždy připraven.“

Maggie se zasmála. Oči mu zvažněly. „Je ráno a nemáme moc času. Nechci tě nutit.“

„Musím do práce a...“

„Chceme navštívit Callii. Nemluvě o tom, že mám na starosti vyšetřování nejpodivnějších vražd, ke kterým kdy v New Orleans došlo. Přesto...“

„Byla by škoda toho nevyužít,“ poznamenala chraptivým hlasem. Přistoupila k posteli. Sean se opřel o loket a stáhl ji k sobě. Jazykem jí přejížděl po břiše. Zabořila mu ruce do vlasů. Ústy postupoval níž. Maggie zasténala a vyklenula se.

„Kolik času potřebuješ?“

„Měl bych přehánět a říct ‚Miláčku, vydržím celý den a noc‘. Ale teď to vidím na dvě tři minuty. Při troše štěstí i pět.“

„Výtečně. Víc času nemáme,“ zašeptala.

Obkročmo se na něho posadila. Byla neuvěřitelně sexy. Pronikl do ní. Přitiskl jí dlaně na řadra. Najednou zatoužil být nahoře. Objal ji kolem pasu, přetočil je a rychle se pomilovali.

Okamžik klidně leželi. Pak současně vstali a spěchali do koupelny.

„Já půjdu první,“ zvolal Sean.

„Jsem host. A ty jsi... začal.“

„Nenutil jsem tě. Byla jsi vstřícná.“

„Snažím se být poslušná.“

„Proč se vlastně dohadujeme kvůli takové hlouposti? Vím, jak to vyřešit.“

„Jak?“

„Osprchujeme se spolu.“

Maggie pokrčila rameny. „Nechtěj po mně, abych ti mydlila jisté části těla. Spěcháme.“

Rychle se umyli a oblékli. Kávu si dali až na ulici.

Čím více se blížili k nemocnici, tím nervóznější Sean byl. Přestože tam hlídali policisté, kterým důvěřoval. Kdyby se něco stalo, zavolali by mu.

Cestou ke Calliinmu pokoji zrychlil krok. „Máme důvod chvátnat?“ zeptala se Maggie.

„Ne,“ odpověděl, aniž zpomalil.

Na křesle před Calliným pokojem seděl Frank Ducevny, mladý policista. Povídal si se sanitářkou, která mu přinesla kávu.

„Ahoj Franku. Tohle je Maggie Montgomeryová. Maggie, to je Frank. Jak se má pacientka?“

„Měla hodně neklidnou noc. Noční můry, pořád se převalovala.“

„Abstinenční příznaky,“ řekl Sean. „Ale jak...?“

„Zdá se být v pořádku. Když jsem v sedm střídal kolegu, nakoukl jsem dovnitř. Vypadala trochu posmutněle. Prý se jí celou noc zdálo, jak zápasí s nejrůznějšími démony.“

„Ještě ji čeká dlouhá cesta,“ řekl Sean. Pak s Maggií vstoupili do pokoje.

Callie seděla v posteli. Byla bledá, ale jakmile je spatřila, oči se jí rozzářily. „Ráda vás zase vidím,“ řekla tichým hlasem. „Moc děkuji, že jste přišli.“

„Slíbili jsme vám to,“ řekla Maggie. Vzala ji za ruku a sedla si vedle ní.

„Jak to zvládáte?“ otázal se Sean.

„Je to těžké,“ odpověděla. „Nevěřili byste, co se mi zdálo.“ Zachvěla se a podívala se na Seana. „O Rutgerovi.“

„O Rutgerovi?“ zopakoval znepokojeně.

„Netvařte se tak vyděšeně – byl to jen sen. Nebo halucinace. Doktor říkal, že je můžu nějakou dobu mít. Kdyby mě navštívil Rutger, byla bych už mrtvá, ne?“

„Celou noc vás hlídal policista,“ podotkla Maggie.

Callie přikývla. „Jeden z nich byl moc hezký. O něm se mi taky zdálo. Byly to dost divoký sny, ale neprozradím vám je,“ zasmála se. Pak vzlykla a střelila pohledem ze Seana na Maggie. „Hádejte, co je nového.“

„Co?“ zeptal se Sean.

„Volala mi... moje matka. Asi to včera někdo natáčel do zpráv. Dnes odpoledne pro mě přijede. Odveze mě na speciální kliniku a zaplatí mi odvykací kúru.“ Oči se jí zamlžily. Usmála se na Maggie. „Moje máma. Přijede pro mě.“

„To je báječné, Callie!“ zvolala Maggie.

Callie se k ní naklonila. Maggie ji objala a pohladila po zádech. Sean je pozoroval, opřený o zeď. Přemýšlel o tom, co mu Mamie řekla o Maggie. Prý má dobrou auru. Něco se mu však nezdálo.

Do pokoje nahlédla zdravotní sestra. „Nadporučíku Canady?“

„Ano?“

„Máte na sesterně hovor.“

Sean zvedl obočí. Napřímil se. „Hned se vrátím.“

„Kdo volá?“ zeptal se, jakmile vyšel na chodbu.

„Doktor LePont. Pierre LePont z márnice.“

Zavedla ho k telefonu. Sean matně vnímal lékaře a zdravotní sestry tlačící vozíky s léky.

Sevřelo se mu srdce.

„Pierre, hlavně mi neříkej, že máme další tělo.“

„Ne, k žádné vraždě nedošlo.“

„O co jde?“
„Stala se tady strašná věc.“
„Sakra, Pierre, tak...“
„Jedna oběť byla zabita dvakrát.“
„Cože?“
„Časně ráno připravili chlapka, kterého jsi včera zastřelil, na pitvu. Pěkně v klidu ležel na vozíku.“
„To obvykle dělají všichni mrtví, ne?“
„Obvykle ano.“
„Ale...“
„Někdo sem přišel a znovu ho zabil.“
„Co je to za hloupost?“
„Seane, někdo mu usekl hlavu. Za jak dlouho tady můžeš být?“
„Za čtvrt hodiny.“

~ ~ ~

Maggie trvala na tom, že pojede s ním.
Sean ji ale nechal v nemocnici s Frankem, který ji odveze do Montgomery Enterprises, až ho vystřídá jiný policista.
Sean nevěděl, proč se rozhodl nebrat ji s sebou. Je do ní až po uši zamilovaný. Maggie je to nejlepší, co ho kdy potkalo. Ale Mamie má pravdu. Něco tady nesedí. Maggie možná zná vraha a chrání ho. Nebo si neuvědomuje, že ho zná. Usoudil, že bude lepší neseznamovat ji podrobně s průběhem vyšetřování.
V márnici mu Pierre ukázal tělo.
Oba na ně mlčky zírali. V místnosti se rozhostilo napjaté ticho.
„Nechápu to,“ řekl Sean po chvíli.
„Kéž bych pro tebe měl nějaké odpovědi.“
„Opravdu byl mrtvý, když ho sem přivezli?“ zeptal se Sean.
„Děláš si legraci? Zastřelil jsi ho. Víš moc dobře, že byl mrtvý,“ opáčil Pierre.
„Jo, máš pravdu,“ řekl Sean a zvedl ruce. „Zřejmě nám něco uniká. Oddělení hlavy je možná součástí nějakého satanského rituálu nebo podobná záležitost... Fakt netuším.“ Povzdechl si a pokračoval: „Promluvíme si s tvými zaměstnanci. Pak se vrátím ke své operační skupině. Dáme hlavy dohromady a budeme se snažit přijít té záhadě na kloub.“
Další dvě hodiny Sean hovořil se všemi pracovníky v márnici.

Jenson, noční strážný, přísahal, že od dvou do sedmi hlídal u dveří a nikam se nevzdálil. Při pravidelné pochůzce po budově nikoho cizího neviděl.

Nenašly se žádné otisky prstů ani stopy. Pilka, kterou pachatel použil, byla důkladně otřená.

„Máme otisky z jiných věcí v pitevně, ale obávám se, že patří lékařům a technikům. Budu tě informovat,“ řekl Seanovi Gil, který měl tyto záležitosti na starosti.

Pierre doprovodil Seana k jeho autu. „Ne že by se někdo nemohl dostat dovnitř, ale je to nepravděpodobné. Předpokládej, že si hlídač odskočil na toaletu. A zaměstnanci byli v různých laboratořích. Je to záhada.“

Sean s ním souhlasil.

„Děkuji ti. Dej mi vědět, jakmile zjistíš něco nového.“ Posadil se do auta. Na modré obloze zářilo slunce. K hrůzám, jaké se dějí, by byla vhodnější ponuřejší atmosféra, pomyslel si.

Za hodinu seděl v kanceláři se svými lidmi.

„Takže v tuto chvíli máme tři oběti. Jane Doeovou, místní prostitutku, nalezenou na hřbitově. Anthonyho Bealea, známého pasáka a kriminálníčka. Bessii Girouovou, luxusní call girl. A teď ještě mrtvolu s uříznutou hlavou,“ oznámil Sean mužům a ženě, kteří seděli před ním.

„Poblíž Jackson Square byla zavražděna další prostitutka, Shelly Mathewsová,“ připomněla mu Gyn Elfinová.

Sean přikývl. „Ale hlavu neměla oddělenou. Gerry, nechystáme se zatknout jejího starého přítele?“

„Ten chlap se přiznal. Ale ne vždy jsou taková přiznání pravdivá,“ odpověděl Gerry.

„Máš pravdu. Ale tenhle případ je jiný. Jaký na to máte názor, Manny?“

Manny Garcia byl profilovač z FBI.

Pokrčil rameny. „Souhlasím,“ odpověděl. „Profilování ale neposkytuje žádnou záruku. Bostonský škrtič Albert DiSalvo byl vyhodnocen jako samotář – a ukázalo se, že je rodinný typ. Přesto se domnívám, že vrah má k useknutí hlavy důvod. Musíme ho zjistit. Náš zabiják je spíše sociopat než psychopat – je to muž, který je duševně zdravý, ale opovrhne společenskými normami

chování. Považuje se za nadřazeného a žije v domněnání, že je oprávněn dopouštět se výstředností.“ Krátce zaváhal a podíval se na Seana. „Je to sexuální vrah. Svědčí o tom nalezené sperma a způsob, jakým zohavil těla – ženy rozřízl od stydké kosti nahoru a znetvořil jim genitálie. Domnívám se, že hlavu od těla oddělil vrah. Ale je možné, že ho někdo kopíruje nebo je ve městě skupina okultistů. Netuším, proč zabil Bealea. A proč ho sťal.“

Sean se opřel. Nepatrně se začervenal, zatímco na něho ostatní upírali zrak. „Dobře. Teď k tomu, co nás čeká. Pánové – a Gyn!“ promluvil a povzbudivě se na policistku usmál. „Vyrážíme do ulic. Potřebujeme zjistit, jaké je spojení mezi mrtvolou z márnice a oběťmi vražd. Musíme mít oči na stopkách, pokud jde o muže, jehož podobiznu nám pomohla sestavit Mamie. Každý z nás ví, jaké má úkoly. Tak s chutí do práce, než nám obyvatelé města dají co proto.“

Policisté odešli. V místnosti zůstali Jack a Manny.

„Máte pro mě ještě něco, Manny?“

„Nic hmatatelného,“ odpověděl Manny.

„Ale...“, pobídl ho Sean.

„Jenom nějaká srovnání,“ řekl Manny.

Otevřel notebook, který téměř neustále nosil s sebou. Ťukl na několik kláves. Sean mu nahlédl přes rameno. „Přečtěte si to.“

Byla to pitevní zpráva. Sean ji rychle přelétl očima.

„... tělo leželo na zádech, hlava byla natočená k levému rameni... střeva byla tažena přes pravé rameno... asi půl metru vyříznutých střev bylo umístěno mezi tělem a levou paží...“

Sean se napřímil. Zamračil se. Vypadalo to jako pitevní zpráva Jane Doeové.

Přesto to nebyl Pierrův jazyk. „Co je to, Manny?“

„Rozparovač,“ odpověděl Jack.

Sean na něho letmo pohlédl. „Jack Rozparovač, Londýn 1888. Moderní badatelé si myslí, že zabil pět prostitutek, ačkoliv se mu jich přičítá sedm až devět.“

Sean se podíval na Mannyho a zvedl obočí.

„Náš zabiják ho zřejmě napodobuje.“

„Ale co Beale a mrtvý muž v márnici?“

Manny pokrčil rameny. „Nevím. Je možné, že ten druhý nemá s

vraždami nic společného. Zeptejte se Pierra na mediky – možná to byl nějaký žertík. Studenti se musí naučit vyrovnat se se smrtí a někdy to dělají tímto způsobem. Beale byl pasák, který se nejspíš připlétl do cesty. Patrně máme co do činění se sériovým vrahem, který studuje činy jiných sériových vrahů. Informace, které mám o Jacku Rozparovači, může získat kdokoli. Staré záznamy jsou veřejně dostupné a filmů o sériových vrazích jsou spousty. Možná se jedná o moderního zabijáka se staromódním smyslem pro dramatickост. Po celé zemi se najdou cvoci, kteří si rádi oblékají pláště a cylindry a hrají si na upíry a duchy. Tohle je New Orleans, kde žije Anne Riceová, autorka upířích příběhů, a pořádají se prohlídky města a všeho kolem upírů. Je jako jedna velká pozvánka pro podivíny. Asi byste měl vědět, že podle doktora Frederica Browna se případ Jane Doeové velice podobá případu Catherine Eddowesové.“

„Jak jsem už zmínil, Manny, pomůže nám cokoliv. Ale opravte mě, pokud se mýlím.“

„V čem?“ zeptal se Manny.

„Před nějakou dobou jsem přečetl hodně materiálů o obětech Jacka Rozparovače. Mezi jeho a našimi vraždami existují dva hlavní rozdíly,“ pokračoval Sean.

„Správně. Vrah sťal našim obětím hlavu,“ řekl Manny. „Ale ty Rozparovačovy měly proříznutá hrdla tak, že jim hlava visela na vlásku.“

„Jaký je ten druhý rozdíl?“ zeptal se Jack.

„Když vraždil Jack Rozparovač, všude bylo plno krve. Náš pachatel ji zřejmě... všechnu vypil.“

„V některých Rozparovačových případech lékaři uvedli, že na místech činu bylo méně krve, než by mělo být,“ podotkl Manny.

„Sakra, už jsme to řekli...“, zamumlal Jack.

„Co?“ zeptal se Sean.

„Tohle je New Orleans,“ odpověděl stroze Jack.

~ ~ ~

Maggii znervóznilo, že Sean trval na tom, aby jela do práce. Věděla, že on vyrazil do márnice.

Převlékla se, trochu poklidila a pak se posadila k psacímu stolu. Na práci se však nedokázala soustředit. Když navrhovala plesové

šaty pro manželku nějakého senátora, přišla do kanceláře Angie. Nahlédla jí přes rameno.

„Proboha, co to je?“ vyjekla.

Maggie sklopila zrak k papíru. Zamračila se. Prsty se jí chvěly.

Místo modelu nakreslila tmavou ulici, na které ležela žena. Zřejmě mrtvá.

Maggie se vyděšeně odsunula od stolu.

Angie ji zezadu objala kolem ramen. „Sean Canady je velice sexy a pobízela jsem tě, ať se s ním vídáš. Teď by ses s ním raději měla na nějaký čas přestat stýkat!“

„Sean za to nemůže,“ namítla Maggie.

„Příliš tě to pohltilo. Jenom proto, že se nějaký pasák nechal zavraždit nedaleko tvé firmy!“

Angie a Cissy jsou její nejlepší přítelkyně, ale teď netouží slyšet, že vztah se Seanem má na ni neblahý vliv. Vraždy se musí vyřešit. Dokud se tak nestane, bude se tím zabývat.

Maggie vstala. „Potřebuji se projít a vyčistit si hlavu. Dám si někde něco k pití. Ještě nevím, jestli kávu nebo něco ostřejšího. Až se vrátím, navrhnu šaty pro paní Smithovou.“

„Neměla bys chodit sama...“

„Angie, není večer. Nic se mi nestane.“

Maggie jí stiskla ruku a spěchala ke dveřím. Seběhla po schodišti do butiků. Mávla Gemě a Allii, které obsluhovaly zákaznice, a vyšla na ulici. Teprve po chvíli si uvědomila, že kráčí k Le Bon Marché – restauraci patřící Mamii Johnsonové.

Byly téměř čtyři hodiny odpoledne, takže usadit se na barovou stoličku a objednat si Manhattan nepovažovala za nic neobvyklého. Cítila upřené pohledy několika mužů. Po pár minutách si vedle ní někdo sedl. Ještě než se otočila, věděla, že je to Mamie.

„Čekala jsem vás,“ řekla Mamie.

„Opravdu? Proč?“

„To nevím.“

Maggie se usmála a napila se. „Já sama netuším, proč jsem tady.“

„Slíbila jsem, že budu hlídat, zda se tady neobjeví ten vrah. Nemyslím, že se vrátí. Určitě čte noviny. Je mu jasné, že bych ho poznala. Nepřijde mě sem zabít, když je zde tolik lidí.“

„Takže... jestli hledá určitý typ ženy, bude muset jít někam jinam.“

Mamie přikývla.

„Kam?“

Mamie se usmála. Byla velice přitažlivá. V kontrastu s měděným odstínem pleti její bílé zuby nádherně zářily. Měla hezké rysy a ladné pohyby. „Zlato, existují stovky míst.“

„Ano, ale... Myslím, že vaše zboží se mu líbilo. Dostal prvotřídní kvalitu.“

Mamie pokrčila rameny. „Samozřejmě existují další podniky, jako je ten můj. Nezajišťujeme prostitutky, nýbrž eskortní službu.“

Maggie mlčela. Bylo to totéž. Někdy luxusní call girls jenom popíjely šampaňské a poslouchaly hořekování nějakého zákazníka. Pouliční šlapka pila pivo nebo levné víno, zatímco konejšila mužovo ego. A obě se někdy setkaly se zvrhlostí... nebo brutalitou.

„Sean chce vědět, co jste zjistila,“ řekla Maggie. Napila se a zhluboka se nadechla. „Kdyby vrah opět kontaktoval kuplířku, určitě by sem poslali policistku – nebo dokonce policistu – v civilu.“

„Také si to myslím,“ přitakala Mamie.

Maggie se opět dlouze nadechla. „Mamie, zavolala byste nejdříve mně?“

Žena svraštila čelo. „Co se vám honí v té hezké hlavičce? Neslyšela jste, v jakém stavu byly ty zavražděné ženy? Jste hubená jako lunt, zlato...“

„Jsem silnější, než vypadám.“

„Ach, zlato!“ zvolala zděšeně Mamie a zavrtěla hlavou.

„Mamie, prosím,“ zašeptala Maggie. Položila jí dlaň na ruku. „Mamie, prosím, podívejte se na mě.“ Po krátkém zaváhání dodala: „Nechci, aby ublížil někomu jinému. Já...“

„Byly to přece jenom prostitutky,“ řekla Mamie unaveně.

„Mamie, proč mluvíte tak zahořkle? Neodsuzuji prostitutky ani nikoho jiného. Mamie, prosím, chci pomoci. Chci zachránit lidské životy. Možná vím, kdo to dělá. A on ke mně chová zášť...“

„Bože, ne! Ne, ne, ne! Nesmíte se obětovat, protože se cítíte provinile, slečno Montgomeryová. Co se stalo? Podvedla jste ho? Proč by se vám tenhle chlap, který se chová tak krutě k

prostitutkám, chtěl pomstít?“

„Nepodvedla jsem nikoho, Mamie. Jenom mám nepřítele.“

„Povězte o tom Seanovi.“

„Nemůžu.“

„Proč?“

„Nepochopil by to.“

Mamie si povzdechla. „Musíte to tedy říct mně.“

Maggie zavrtěla hlavou. „Stejně byste mi nevěřila.“

Mamie na ni dlouhou chvíli hleděla. Pak si vzala její drink, vypila ho a mávla na barmana, aby jim přinesl další.

„Jako malá jsem bydlela u ramene řeky. Také znám vúdú, ale nemám vidění jako někteří. Svěřte se mi. Potřebujete moji pomoc.“

„Opravdu si přeji, abyste mi věřila,“ pravila tiše Maggie.

„Jak jsem už zmínila, jsem připravená vás vyslechnout.“

„Necháte si to pro sebe?“ zeptala se Maggie. „Mamie, potřebuji vaši pomoc a důvěru.“

„Mluvte, zlato. V jádru jsem možná stará prostitutka, ale přísahám, že srdce mám ze zlata.“

Maggie si oddechla.

Pak začala vyprávět.

Mamie jí pozorně naslouchala. Nedůvěra se změnila v pochybnosti.

A pak v údiv.

12

Callii vyzvedla matka a vezla ji na kliniku v Denveru. Rutger se naštěstí neobjevil. Ted' už je Callie v bezpečí.

Jeden bod k dobru, řekl si Sean. Díkybohu, už ho potřeboval.

Jelikož neměl žádné stopy, usoudil, že procházka po městě bude stejně užitečná jako jakákoli jiná činnost. Vydal se na Jackson Square. Když mezi ostatními pouličními prodavači spatřil jednu ženu, okamžitě ho napadlo, že je to Mamiina přítelkyně, Marie Lescarreová.

Zamířil k ní.

Dvě chichotající se mladé turistky se jí zrovna vyptávaly na elixír lásky. Ta žena je snad stará jako Metuzalém, pomyslel si. Hlas však měla příjemný, melodický s jižanským a částečně francouzským přízvukem. Vysvětlila dívkám, že elixíry jsou bylinné oleje, jejichž vůně může být tak omamná, že přiláká ty správné muže.

Sean si prohlížel vonné tyčinky, kameny, bylinky a další zboží. Když dívky nakoupily a odešly, Marie se na něho podívala. Ve tváři měla vážný výraz.

„Kapitán Canady?“

„Mamie se vám o mně zmínila?“

„Věděla jsem, že přijdete,“ odpověděla. Upřeně na něho hleděla. Mamie jí to neřekla. Poznala, kdo je.

„Jste tedy Marie Lescarreová?“

„Víte to moc dobře,“ usmála se. Na svůj věk měla krásné zuby.

Rty mu zvlnil úsměv. „Je to skutečné jméno – nebo pseudonym?“ zeptal se. „Podobně se jmenovaly dvě vyznavačky vídú, které se staly velice slavné – Marie Laveauová a její dcera.“

Žena se usmála. „Marie je poměrně časté jméno u žen s francouzskými předky a katolickým vyznáním. Lescarre je příjmení

mého zemřelého manžela.“

Seanovi se trochu ulevilo. Měl náhle pocit, jako by se jí vysmíval a choval se jako dítě – a ona mnohem rozumněji.

„Nemusíte se červenat, nadporučíku. Jste dobrý člověk.“

Pokrčil rameny. „Děkuji.“ Jestli s ní Mamie o něm nehovořila, jak zná jeho jméno a hodnost – a ví, že je policista? Vlastně často se objevuje ve zprávách a novinách.

„Takže jste za mnou nakonec přišel,“ pokračovala Marie Lescarreová.

„Poradila mi to Mamie Johnsonová.“

„Aha. Jste tady, abyste mě zesměšňoval?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Chci vyzkoušet všechno možné, abych zabránil dalším vraždám.“

Žena potěšeně přikývla. „Hrozí vám nebezpečí,“ varovala ho znepokojeným hlasem.

„Jsem policista, takže mi hrozí neustále.“

Marie zavrtěla hlavou. „Jste stará duše, nadporučíku. Velmi stará.“

„Marie...“

„Vyslechněte mě do konce, nadporučíku,“ přerušila ho tiše a zvedla kostnatou ruku. „Vnímáme černou a bílou. Den a noc. Zlo a dobro. Stejně jako zlo není vždy vidět, nemůžeme si pokaždé sáhnout na dobro. Ve městě je teď obojí. Vypukl boj.“

Sean zaváhal. Nemohl uvěřit, na co se chystá zeptat. „Představuje Maggie Montgomeryová zlo?“

Marie zavrtěla hlavou. Zalila ho úleva. „Ale dávejte na sebe pozor. Je jiná, než se zdá?“

„Je vyznavačka vídú?“

Žena se usmála. Opět zavrtěla hlavou. „Buďte opatrný v noci, nadporučíku.“

„Marie...“

„Nic víc vám říct nemůžu. V tomto městě vždy bylo dobro a zlo. Dávejte na sebe pozor. Přemýšlejte, jaké zbraně budete potřebovat. Otevřete svoji mysl. To je nejdůležitější. Legendy se obvykle zakládají na faktech. Věříte v Boha, že?“

„Ano. Pocházím ze staré katolické rodiny...“

„Nevidíte ho, neznáte ho, ale věříte, že existuje. Věříte v něco,

co nevidíte. Na světě je toho více, co nemůžeme vidět očima. Svět není plochý; člověk se procházel po Měsíci. Všechno je možné. Podívejte se na zem, na oblohu. Červená tekutina, která nám koluje v žilách, je krev našeho života. Přijměte ode mě amulet.“

Napřáhla k němu ruku, v níž něco svírala.

Položila mu to do dlaně.

„Nemůžu si od vás nic vzít...“, namítl. Nejspíš je šarlatánka, ale potřebuje peníze.

„Ponechte si to.“

„Co jsem dlužen?“

„Nic. Je to dárek. Protože existuje tma a světlo. Dobro a zlo. Jste dobrý člověk. Já také. Všichni jsme jedno. Pouze na tom záleží.“

Zaujatě si ho prohlížela. Pak se odvrátila a belhala se k mladému páru, který si prohlížel lahvičky s voňavými oleji a elixíry.

Připadal si jako hlupák. Poslouchá nesmysly! Co mu to sakra dala? Králíčí packu nebo kuřecí dráp?

Byl to křížek. Stříbrný, asi sedm centimetrů dlouhý, na dlouhém řetízku.

Neubránil se úsměvu.

Obrátil se a procházel mezi turisty.

„Nadporučíku!“ křikla Marie.

Otočil se k ní.

„Noste ho!“

Tvářila se vážně. Usmál se a přikývl.

Pověsil si křížek na krk. Nevěnovala mu žádný kýčovitý amulet. Kdyby ano...

Je polda. Trochu drsňák.

Ale křížek...

Vlastně si musel přiznat, že se s ním cítí bezpečněji. Což mu připadalo zvláštní.

Kráčel směrem k Mamiině restauraci.

V baru si objednal kolu a sendvič. Krátce nato se u něho objevila Mamie a hlásila mu, že podezřelého muže neviděla.

„Ten se sem už nevrátí.“

Sean pokrčil rameny. „Možná ano.“

„Určitě viděl svoji podobiznu v novinách.“

„Třeba si myslí, že je nepolapitelný. V tom případě by se vám chtěl opět ukázat. A zjistit, jestli jsme schopni dostat se k němu včas. Nebojíte se, že?“

„Jenom trochu. Kdyby po mně šel, stihli byste mi pomoci?“

Sean polkl sousto a usmál se. „Policisté jsou tady pořád.“

„Tušila jsem to. Kazíte mi obchody.“

„Jsem polda. Nezapomínejte, že bych vás měl za ně zatknout!“

Mamie se ušklíbala. „Naštěstí mám dobrého kuchaře.“

„Mluvil jsem s vaší přítelkyní na Jackson Square,“ změnil téma.

„Vy jste šel za Marií?“

Sean přikývl. „Řekla jste jí o mně?“

Mamie zavrtěla hlavou. „Ne.“

Pousmál se. „Věděla, kdo jsem.“

„Je vyznavačka vúdú.“

„Ale no tak, Mamie.“

„Existuje dobro a zlo. Víra. Všechno na jedno brdo.“

Její hlas zněl stejně znepokojivě jako Mariin. „Mám na krku křížek, který mi věnovala.“

„Budete ho potřebovat,“ ujistila ho.

„Křížek?“

Mamie přikývla.

„Kříže odhánějí zlé síly?“ prohodil.

„Měl byste si konečně uvědomit, že v každém člověku se skrývají temné síly. Nechcete česnekový chléb?“

Zamračeně se na ni podíval. „Mamie, jím sendvič s rostbífem.“

„Česnekový chleba by byl pro vás vhodný.“

„Mamie, nechci ho. Já...“

„Dnes večer byste ji měl vzít ven.“

„Prosím?“

„Vaše děvče. Běžte třeba do hezké italské restaurace. A snězte hodně česneku.“

„Nemáte Maggii ráda, Mamie?“

„Mám.“

„Proč tedy chcete, abych si zničil dobrý vztah?“

Mamie zavrtěla hlavou. „Jak jsem řekla...“

Odmlčela se.

„Česnek?“

Pokrčila rameny.

„Mamie, hovořili jsme o dobru a zlu. O vůdů. Ted' o křížkách a česneku. Jako dítě jsem viděl hodně filmů s Peterem Cushingem a Christopherem Leem. Začínám mít dojem, že si myslíte, že New Orleans je plný upírů.“

„Kdo jsme, abychom to věděli?“ zeptala se nevinně.

„Mamie, mluvíme o vrahovi z masa a kostí,“ podotkl důrazně. Slezl ze stoličky a vytáhl peněženku.

„Je to na účet podniku,“ řekla.

„Měl bych zaplatit,“ namítl a mrkl.

„Ne. Možná to bylo vaše poslední jídlo.“

Sklonil se k ní. Obavy a náklonnost zračící se v jejích očích ho překvapily. Políbil ji na tvář. „Nic se mi nestane. Nosím křížek od vaší přítelkyně.“

„Jistě,“ prohodila.

„Mamie, musíte tomu věřit! Šel jsem za Marií, protože jste to chtěla. A dala mi křížek.“

„Dobře.“

Mamie měla hezké oči. Velké, tmavě hnědé se zlatými tečkami. „Chci, abyste také něco nosila.“

„Co?“

„Hodinky, které jsem dostal od policisty z FBI, který nám pomáhá. Jestli se ocitnete v nesnázích, zmáčknete ciferník. Je to lepší než mi telefonovat nebo volat na pager. Jakmile to stisknete, ty moje začnou vibrovat.“

Mamie se zasmála. „Zlato, kdybyste mi dal šanci, dokázala bych stisknout tak, že byste opravdu vibroval. Ale vy už vibrujete dost, co?“ pravila. „Vaše dívka je výjimečná, že?“

„Je jiná než ostatní.“

„Příliš se do ní nezamilujte, nadporučíku,“ varovala ho.

„Opatrujte se,“ řekl Sean. „Nezapomeňte, pokud se ocitnete v nesnázích...“

Mamie se usmála. „S radostí vám zabzučím, pane!“ přerušila ho a žertovně zaslutovala.

Sean z auta zavolal Maggii do kanceláře. Byla znepokojená a chtěla vědět poslední novinky. Řekl jí, že Callie odjela s matkou a

že se Rutger neukázal.

„Co se stalo v márnici?“

„Je plná mrtvol.“

„To vím, ale...“

Líbil se mu její hlas. Neviděli se jenom pár hodin, a už mu chyběla. Přesto měl najednou pocit, že by se měl od ní držet trochu dál.

Vúdú.

On na to nevěří.

Samozřejmě se mu někdy zlou předtuchou svíraly útroby...

„Dnes se v práci zdržím dlouho do večera,“ řekl.

„Ach.“

Sean zaváhal a v duchu si vynadal. „Ale jestli jsi noční pták...“

Ve městě se potuluje plno nočních ptáků. Ušklíbl se. Mamie naznačovala, že je plné upírů. A ti ožívají v noci.

Stejně jako ten vrah.

„Můžeš mi kdykoliv zavolat,“ pravila Maggie. „Myslím to vážně, Seane.“

„Bezva.“

„Seane?“

„Ano?“

„Miluji tě,“ řekla tiše.

Nepatrně se uvolnil. „Já tebe také.“

Pak se rozloučil. Až po chvíli si uvědomil, že míří do Oakvillu. Když vjel na příjezdovou cestu, spatřil na verandě otce. Seděl na staré bílé houpací lavičce.

„Ahoj, tati.“

„Ahoj, synu. Rád tě zase vidím. Copak tě sem přivádí uprostřed týdne?“

Sean se posadil vedle něho.

„Dáš si pivo?“ zeptal se Daniel a zvědavě ho pozoroval.

„Jasně.“

Otec vytáhl z přenosné chladničky láhev a podal mu ji. Sean se napil.

„Jaký máš problém?“ pokračoval Daniel.

„Potřebuji pár odpovědí.“

„Potřebuješ odborníky na otisky prstů, techniky a ty moderní

svítilny, které odhalí sperma jako v tom filmu se Sharon Stoneovou...“

„Tohle všechno mám, tati. A hádej, co ještě.“

„Netuším.“

Sean mu pověděl o mrtvole z márnice, které někdo usekl hlavu. Vyprávěl mu o Mamii a dokonce o setkání s Marií Lescarreovou. Zmínil se i o křížku, který mu věnovala.

„Zajímavé,“ podotkl Daniel.

„Ano. Můžeš mi říct o nějakých podobných případech z minulosti?“

„Jistě.“

„To je skvělé, že mi pomůžeš.“

„Jack Rozparovač.“

Sean si povzdechl. „Tati, naposledy Jack Rozparovač vraždil v listopadu 1888 – to tvrdí badatelé, i když občas je mu přičítáno více obětí.“

„Takže sis něco přečetl.“

Sean pokrčil rameny. „Vedu vyšetřovací tým, tati. Všichni si prostudovali potřebné materiály.“

„O vraždách víš. Zaměříme se na podezřelé. Někteří tvrdí, že John Druitt, zámožný mladý muž, který nedostudoval medicínu, se utopil v Temži krátce po poslední vraždě. Dalším byl muž jménem Ostrog, který skončil v blázinci. Jiní se domnívají, že to byla Jill Rozparovačka – možná nějaká zahořklá porodní bába a existuje takzvaná královská teorie – s vraždami byl spojován vévoda z Clarence, Viktoriin vnuk, nebo dvorní lékař William Gull. V roce 1991 byl objeven *Deník Jacka Rozparovače*, který napsal James Maybrick. Obsahoval informace, které znala jenom policie a vrah. Maybrick zemřel na zánět žaludku několik měsíců po poslední vraždě. Byl to smutný případ. Jeho žena byla obviněna, že ho otrávil arzenikem, a odsouzena k trestu smrti, který jí byl nakonec odpuštěn.“

„Tati – nikdo z těchto lidí nerozřezává prostitutky a neodděluje hlavy mrtvolám v New Orleans.“

Daniel pokrčil rameny a pousmál se. „Existuje teorie, že Jack Rozparovač byl nestvůra, která se zrodila z mlhy a špíny v East Endu. Skutečné zlo.“

„Výtečně. Můžu tedy šéfovi – a novinářům – oznámit, že hledám zlou mlhu.“

Daniel se ušklíbl. „Řekni jim, že hledáš zrůdu. Lidé takoví dokážou být.“

„Žádné další informace mi neposkytneš?“

Otec se na okamžik zamyslel. „Jsme v New Orleans. Zombie se prý vkrádaly do stínů starých plantáží – a nejspíš také do Francouzské čtvrti.“

Sean si odfrkl.

„Pak tady byl ten případ ve vězení z roku 1909...“

„Povídej.“

„Duševně zaostalý chlapec Josh Jurgen byl odsouzen k trestu smrti za vraždu kamarádky. Během soudního jednání Josh a jeho matka tvrdili, že holčičku zabil nějaký tulák. Hodně lidí věřilo, že je chlapec nevinný, ale víš, jak krutí umí lidé být... Zavřeli ho na samotku, kde čekal na popravu, a potom... Nejsem si jistý, jestli jsem...“

„Tati! Zatraceně, řekni mi, co víš.“

„Nejspíš to nemá s ničím nic společného. Noc před popravou se chlapec zabil.“

„Zvláštní,“ podotkl Sean.

Daniel se ušklíbl. „Proč ti to vlastně povídám? Oběsil se. Provaz utáhl tak, že mu oddělil hlavu.“

„Jaká náhoda.“

„To není všechno – pokud tě to ovšem zajímá,“ pokračoval Daniel.

„Opravdu?“

Daniel se dlouze napil piva. „Je vynikající, že?“

„Tati, snažíš se mě vyprovokovat?“

Otec se usmál. „Chlapecova matka byla nejlepší přítelkyně Mary Montgomeryové – která určitě byla praprababička tvého děvčete. Mary žádala o milost pro Joshe, ale marně. Prý byla poslední, kdo se s ním před smrtí setkal.“

„Vskutku zajímavé,“ prohodil Sean. Proč se všichni snaží ztracovat Maggiinu rodinu?

A proč on sám má pocit, jako by na ní bylo něco zvláštního?

„Tato oblast je plná historek o duchách,“ připomněl mu otec.

„Díky.“

„Za úplňku se objevují vlkodlaci. Takové legendy jsou samozřejmě založeny na faktech. Gravitační síla měsíce způsobuje fyziologické reakce. Všichni, kdo pracují v nemocnici na pohotovosti, by ti řekli, že za úplňku se násilí stupňuje.“

„To je tedy pomoc,“ prohodil Sean stroze.

„Snažím se ze všech sil. New Orleans je plný kultů zaměřených na upíry...“

„Jo.“

Daniel se ušklíbl. „Křížek, který jsi dostal, je stříbrný. Přemýšlím, jestli starou Marii znepokojují vlkodlaci nebo upíři.“

„Tati...“

„Montgomeryovi – a nějaký Canady – prý kdysi zabili muže, jehož podezírali, že je nestvůra. Onehdy jsme o tom hovořili. Někteří tvrdí, že ho zavraždili jenom proto, že byl Francouz. Ale to je příliš drastické, nemyslíš? Obzvláště v New Orleans. Potom samozřejmě vznikaly legendy, že se v rodu Montgomeryových čas od času narodí upír, snad v každé druhé generaci – zřejmě mají něco v genech. Také o Canadyových kolovaly divné drby.“

Sean zasténal.

„Inu, všichni nemůžeme být hrdinové. Ale je hezké mít jich v rodině několik, že?“

„Ano, tati.“

„Kéž bych ti mohl být víc nápomocný,“ řekl Daniel a pokrčil rameny. „Pokud jde o Jacka Rozparovače, pravdu se nikdy nedozvíme. Tenkrát neexistovaly technologie jako dnes. A lidé věřili, že podmínky v chudém East Endu byly pro zlo ideální. Byl jsi tam v posledním ročníku střední školy, když jsme jeli do Evropy. Zúčastnil ses prohlídky po stopách Jacka Rozparovače. Stále tam jsou místa, která potřebují renovovat, kde mlha skrývá vrahy a kde je možné uvěřit, že zlo existuje. A nejen v Londýně. Někteří lidé jsou přesvědčeni, že je ochraňují andělé. Ve středověku lidé měli důvod věřit na upíry. Existují desítky zdokumentovaných případů upírství. Některé z nich lze vysvětlit. Bohužel byli lidé někdy pohřbíváni zaživa, a pokud je vykopali, jejich těla vypadala svěže. Dokonce i po smrti některé tělesné funkce přetrvávaly, takže těla se částečně napřímila. Pokud jde o

upíry, po smrti krev stekla do nohou a obličeje měli velice bledý.“

„Nevzdělaní lidé tedy věřili v upíry,“ řekl Sean.

Daniel pokrčil rameny. „Existují další historicky zdokumentované případy. Hodně se jich najde v Evropě, ve Spojených státech už méně. Například jedné rodině v Nové Anglii se ztratila dcera, která se pak začala zjevovat svým sestrám. Pět dětí zemřelo předtím, než se otec rozhodl vykopat potomka, kterého pochoval. Probodl a vyřízl mu srdce a spálil je. Potom už k dalšímu úmrtí nedošlo.“

„Ty děti nejspíš měly nějakou nakažlivou nemoc.“

„Ale zbývající čtyři přežily – poté, co těch pět bylo vyhrabáno a znovu pohřbeno.“

„Takže tady vraždí upír?“

„Někteří lidé se považovali za upíry. Hraběnka Bathoryová připravila o život stovky mladých žen. Věřila, že jejich krev jí zajistí věčné mládí. Na začátku dvacátých let zde bylo zavražděno několik obyvatel, jimž pachatelé vypili krev. Musíš brát v úvahu všechny možnosti.“

Sean vstal a poplácal ho po rameni. „Díky, tati. Hodně jsi mi pomohl.“

Daniel se zasmál. „Snažil jsem se. Už odjíždíš?“

„Musím. Máme tady tolik mrtvol, že mi nic jiného nezbyvá.“

Sean zamířil k autu.

Na zpáteční cestě si v mysli přehrával všechny rozhovory, které dnes vedl.

Když vjel do Francouzské čtvrti, v kapse mu začal vibrovat pager, jehož jednu část dal Mamii.

Vytáhl ho a prohlížel si mapu na displeji. Mamie je v nějaké uličce vedle Bourbon Street.

V duchu si vybavil tu oblast.

Pak sešlápl plynový pedál a rozjel se tam.

Tmavou uličku lemovaly staré polorozpadlé domy. Bylo tam několik obchodů.

Vlastně...

Neuvěřitelně připomínala ulice...

Ve starém Londýně. Whitechapel, Spitalfields.

Místa, kde řádil Jack Rozparovač.

Londýn
9. listopad 1888

Megan našla Petera až před pátou hodinou ranní v temné uličce. Seděl opřený o zeď obytného domu. Zrak upíral na své zakrvácené ruce. Křikla na něho a spěchala k němu. Objala ho.

„Neudělal jste to!“ ujistila ho důrazně. „Nezabil jste ji, Petere.“

„Jak víte, že nejsem netvor?“

„Vím to.“

„Ale jak?“

„Prostě to vím. Viděla jsem zrůdy a vy takový nejste. Nezabil jste ji.“

„Ji?“ zopakoval Peter a chraptivě se zasmál. Smích hraničící s hysterií ji vyděsil. „Copak jste to neslyšela? Dnes večer došlo ke dvěma vraždám. Dvě mrtvé ženy. Jedna na George's Yard a druhá na Mitre Square. Kdybyste věděla, co si šuškájí o té druhé. Prý byla zohavená k nepoznání,“ řekl. Opět se rozesmál a pak najednou rozplakal. Megan s ním prudce zatřásla. „Petere, jste silný muž!“ Přiměla ho vstát. Když se mu začala podlamovat kolena, dala mu facku. „Nezabil jste je! Pochopte pravdu. Nemohl jste to udělat!“

„Ne, ne. Nevěřím, že bych toho byl schopen. Ale netuším, kde jsem byl, ani co jsem prováděl. Nic si nepamatuji. Bože, podívejte se na krev na mých rukách...“

Odvedla ho domů, ještě než se rozednilo.

První oběť identifikovaná jako Liz Strideová, přezdívaná Long Liz, byla švédská prostitutka. Vrah ji nezohavil.

Vynahradil si to u Catheriny Eddowesové, kterou znetvořil hrůzněji než Polly Chapmanovou. „Rozřezal ji jako prase,“ vyjádřil se jeden ze svědků, který byl u nálezů těla. Měla rozříznutý žaludek a odstraněny orgány. Policie našla kus zakrvácené zástěry a na vedlejším domě bylo bílou křídou napsáno „Židé nebudou z ničeho obviňováni“.

Sir Charles Warren se obával, že by ta slova mohla vyvolat nepokoje a nechal je odstranit. Všichni přemýšleli, jaký byl jejich

pravý význam – a zda je napsal vrah.

Peter byl nejdříve strachy bez sebe, ale pak uvěřil Meganinu ujišťování, že je nevinný. Byl rozhodnutý dokázat sám sobě, že tyto ohavné činy nespáchal.

Ještě předtím, než došlo k posledním vraždám, otiskly noviny informaci, že do jejich redakce přišel dopis od někoho, kdo tvrdí, že je vrah. Stálo v něm, že policisté jsou hlupáci a že má ostrý nůž. Slíbil, že v příštím pošle ucho zavražděné ženy. Podepsal se jako Jack Rozparovač. Krátce poté dorazil další jeho dopis – sliboval dvě vraždy během jednoho dne.

A následovaly další hrůzné záznamy.

George Luck, předseda civilní stráže v Mile Endu, obdržel malý hnědý balíček. Obsahoval půlku ledviny a vzkaz od vraha, že ji pro něho schoval – zatímco druhou půlku si upekl a snědl.

Přední patologové potvrdili, že ledvina patřila člověku, pravděpodobně ženě.

V Londýně zavládla panika.

Peter dlouhé hodiny zíral do prázdna.

Megan chodila po ulicích sama a hledala Jacka Rozparovače.

Byl konec října. Laura onemocněla chřipkou. Peter se konečně probрал z letargie a staral se o ni. Když se uzdravila, všiml si, že Megan každou noc někam odchází.

Jednou ji sledoval. Chtěl vědět, co dělá. „Snažím se vypátrat vraha, abyste nepřišel o rozum!“ řekla.

„Za cenu svého života, vy hlupačko!“ opáčil ostře. „Budu vás doprovázet.“

„Pak nebudu moct nikomu na ulici nabízet sexuální služby,“ prohodila.

Peter se rozzlobil. Varoval ji, aby zabijáka zbytečně nepopichovala. Ujišťovala ho, že je mladá a silná a že jí nebezpečí nehrozí.

Ten večer s ním šla na pivo. Usoudili, že každým dnem jsou fámy absurdnější. Mezi podezřelými byli lékaři, řezníci, obchodníci, cizinci – dokonce i členové královské rodiny. Královna Viktorie se zděsila a žádala od policie odpovědi. „Policie obdržela nespočet doznání jako následek toho, že dopisy byly otištěny v novinách,“ připomněla mu Megan. Peter se cítil mnohem lépe.

Uzavřeli dohodu. Peter bude opět pracovat a společně se budou snažit dopadnout vraha.

Ten o sobě zatím nedával vědět. Při každodenních návštěvách pacientů Megan a Peter zároveň pátrali v ulicích.

V pátek devátého listopadu měl nový londýnský starosta jet ve slavnostním průvodu městem ke Královskému soudnímu dvoru, aby tam složil přísahu.

Předcházející večer si Peter a Megan povídali o této události, když procházeli Whitechapelem.

Bylo chladno a temné ulice zahalovala mlha.

„Vražda!“ ozval se tichý výkřik.

„Proboha!“ hlesl Peter. „Držte se u mě!“

Rozběhl se.

Krátce nato ho Megan ztratila z dohledu. Marně ho volala. Pátrala po něm, ale nenašla ho. Když si uvědomila, že začíná svítat, vrátila se domů.

Dveře Peterova bytu byly otevřené. Srdce se jí sevřelo. Na okamžik se před nimi zastavila. Zaslechla zoufalé vzlykání. Vstoupila dovnitř. Peter klečel u pohovky, na níž ležela Laura. Byla bledá, krásná, křehká...

„Petere?“

„Je mrtvá.“

Lauřin stav se během noci zhoršil. Skonala, zatímco ona s Peterem hledali vraha. Kdyby byl se svojí ženou, možná by ji zachránil. Nebo by aspoň nezemřela osamocená.

„Ach, Petere!“ zašeptala a konejšila ho.

„Jsem prokletý! Opět jsem se probral se zakrvácenýma rukama. Bůh mě potrestal za vraždu tím, že mi vzal to nejcennější!“

„To ne! Kvůli své nesmrtelné duši nesmíte něčemu takovému věřit...“

„Co vy víte o duši?“ přerušil ji zdrceně.

„Jenom to, že je to naše nejcennější část,“ odpověděla klidně.

„Laura je s Bohem. Pochopte, že to není vaše vina. Musíte pomáhat ostatním.“

Zachvěl se. Stále Lauru objímal. „Megan..., chovala jste se k nám tak hezky. Laura vás měla moc ráda,“ řekl. „Přinesla byste mi brandy? Pro lásku boží, potřebuji pomoc. Ach, Bože, moje

Laura...“

„Donesu,“ vyhrkla Megan.

Jakmile vyšla z pokoje, ozval se výstřel.

Ztuhla a otočila se.

Peter si přiložil pistoli ke spánku.

Zemřel na hrudi své ženy.

~ ~ ~

Následující den zpráva o vraždě Mary Jane Kellyové, pětadvacetileté irské prostitutky, zatlačila do pozadí tu o novém starostovi.

Mary byla zavražděna v pokoji, který si pronajala v domě na Miller Square. Vrah zohavil její obličej k nepoznání. Vyřízl orgány a vyrovnal je kolem těla, z něhož na některých částech stáhl kůži.

Megan se o vraždě doslechla, když šla poslat telegram o tragické smrti svých přátel jejich rodinám. Zlobila se na sebe, že nepoznala, jak vážný je Lauřin stav. A na Petera, že neměl sílu žít. Přestože truchlila, smrt mladé ženy jí otrásla, i když ji neznala.

Tu noc, zdrcená a osamělá, kráčela k Miller Square.

Ulice byly plné vystrašených a zvědavých lidí. Když se dívala na dům, v němž došlo k vraždě, měla pocit, jako by ji někdo sledoval. Otočila se.

Byl tam. Měl na sobě lovecký klobouk a černý plášť. Stál opodál ve stínu na opuštěném dvoře. Smekl klobouk. Zamířila k němu.

„Co tady děláte?“

„Sleduji výsledky své práce.“

Prudce se nadechla. Zlostně na něho hleděla. Tak silný vztek nikdy nezažila. „Cože?“

„Ale no tak! Určitě je vám jasné, že ty trupy nalezené v řece byly moje dílo! A vy pořád mluvíte o nevinnosti a kvalitě lidského života. Vy jste tak charakterní, živíte se těmi, kteří byli odsouzeni za vraždu a podobnými. Ty ženy byly žalostné trosky, které přenášely nemoci. Byly to šlapky, umírající alkoholičky. Urychlil jsem...“

„Rozřezal jste je!“

„Vypadá to strašně, ale nejdřív jsem je uškrtil, aby tolik netrpěly. Pak jsem je trochu rozsekal, abych zmátl policii. Žádné z nich bych nepřál takový život. Než jsem je zabil, byly jen lidský odpad, nic víc.“

„Ani jste je nezavraždil z hladu!“ řekla.
Usmál se. V tu chvíli jí to bylo jasné.
„Zabil jsem je, protože jsem zvíře. Stejně jako vy.“
„Udělal jste to, aby si Peter myslel, že on je vrah a ztrácí rozum. Odlákal jste ho, zhypnotizoval, aby uvěřil tomu... Ach, Bože, je mi jedno, co se mnou udělají. Zabiju vás.“
Než mohl zareagovat, zuřivě se na něho vrhla. Drápala, kousala, bila, rvala...
Křičel. Uvědomila si svoji surovost. Téměř spáchala největší hřích, kterého se může její druh dopustit. Jediné porušení pravidel, které by ji mohlo stát život: málem mu utrhla hlavu.
Bylo jí to jedno.
Zabije ho.
A bude ráda, když sama zemře.
Najednou ji někdo objal a odtáhl.
Lucian. Odváděl ji pryč.
Vnímala mihající se tmou a světlo. „Nedělejte to! Je vážně zraněný a potrvá několik století, než se mu rány zahojí.“
Zavřela oči. Život je jako propast. Pohrdá tímto životem. Je nesnesitelný...
Uslyšela zlověstný skřehotavý smích.
Aaron Carter. Vyhrožoval jí...
Smích slábl...

13

Mamii bylo jedno, jaký mají Sean a Maggie na tuhle věc názor. Vrah není hlupák. Nevrátí se sem, protože by ho mohla poznat.

Bylo jí jasné, že ne vždy je všechno takové, jak se zdá, ale nevěděla, co si má myslet o podivné historce, kterou jí vyprávěla Maggie Montgomeryová.

Mamie se cítila bezpečně dokonce i v podsvětí New Orleans, jehož součástí se kdysi stala. Nebylo tam nic, co by jí nahánělo strach. Za děsivou věc považovala pouze chudobu. Vyrůstala ve čtyřpokojovém bytě se sedmi sourozenci. Jedla neustále rýži, až měla pocit, že jí začne rašit z hlavy. Slyšela malé děti plakat hladou celou noc. Obavy by měla pouze tehdy, kdyby neznala podsvětí. Měla styky. Nikdo by si netroufl s ní zahrávat.

Z práce odešla velmi pozdě. Překvapilo ji, že ulice ve městě, které téměř nikdy nespí, jsou nezvykle tiché.

Lidé se bojí toho vraždícího maniaka, blesklo jí hlavou. Všichni sedí doma, z čehož nemají radost majitelé jazzových a sex klubů. Doufala, že ho brzo chytí.

Noc jí připadala zvláštní. Měsíc zakrývaly třpytivé mraky a město jako by zahaloval mlžný opar.

Zachvěla se a zrychlila. Vtom za sebou zaslechla kroky.

Zastavila a otočila se. Nikoho neviděla. Řekla si, že je jenom nervózní. Opět vykročila.

Ale pro pocit bezpečí...

Zнала zkratku vedoucí jednou ze starých obytných budov, kterou si pamatovala od dětství. Tam by ji nikdo nemohl sledovat.

Zabočila do uličky.

Opět zaslechla kroky.

Vzpomněla si na hodinky, které dostala od Seana. Stiskla ciferník.

Zůstala stát a prudce se otočila.

Hrůzou ztuhla.

Neměla by být překvapená, že ho vidí. Vysoký, štíhlý. V černé hedvábné košili a kalhotách mu to velice slušelo. Jeho bledá tvář příliš kontrastovala s tmavými vlasy. Určitě si je obarvil, napadlo ji.

Na tom stejně nezáleží, protože ji zabije.

„Dobrý večer, Mamie.“

„Dobrý večer,“ pronesla co možná nejklidněji. Opět vykročila. Potřebuje získat čas. Kdyby ho dokázala zabavit, možná...

„Kam ten spěch, Mamie?“

Chytil ji za paži a přitáhl k sobě. Měl neuvěřitelnou sílu.

Než mohla vykřiknout, zakryl jí ústa dlaní.

„Zaprodala jste mě, Mamie!“ řekl tiše. Zasmál se a olízl jí tvář.

„Hmm. Sladká jako mléčná čokoláda.“ Zuby jí putoval po hrdle.

„Sladší než karamely. Ano, dámo. Zaprodala jste mě. Poskytla jste poldům můj popis, právě když jsem se začal mít opravdu dobře, jako neviditelný muž.“

Rty mu zvlínil úsměv.

„Mňam!“

Mamie věděla, že zemře.

~ ~ ~

Sean před sebou držel elektronický vyhledávač. Zavolal posily. Jack a ostatní už budou na cestě. Instinkt mu napovídal, že je to vážné.

Zastavil u chodníku a rozběhl se do matně osvětlené uličky.

„Mamie!“

~ ~ ~

Maggie se vrátila do Le Bon Marché. Posadila se do baru a popíjela červené víno, které jí přinesl Sam, hezký mladý barman.

„Rád vás zase vidím. Zřejmě hledáte Mamii, že, slečno Montgomeryová?“

„Já... Ano.“

„Bohužel před pár minutami odešla.“

„To je škoda,“ řekla Maggie zklamaně. Najednou si uvědomila, že její neklid souvisí s nevysvětlitelným strachem, který jí svíral

žaludek. Svezla se ze stoličky a položila na pult peníze. „Pokusím se ji dostihnout.“

„Počkejte, slečno Montgomeryová!“ křikl Sam.

Zastavila se.

„Mamie je v této části města v bezpečí, ale nejsem si jistý...“
Odmlčel se.

Maggie se usmála. „Naznačujete, že Mamie je černoška a dokáže se o sebe postarat, zatímco já jsem běloška a tím pádem nemám šanci?“

„Já... inu... Já... Ne... Ano!“ vypravil ze sebe Sam.

„Nic se mi nestane. Budu opatrná,“ ujistila ho. Než mohl něco namítnout, spěchala ke vchodu.

„Zatraceně!“ zaslechla Samův hlas. „Počkejte. Ve městě se dějí strašné věci.“

Maggie vyběhla na ulici.

Sam vyrazil za ní. U dveří ho zastavil vysoký tmavovlasý muž.

„To je v pořádku. Půjdu za ní,“ řekl mu.

Barman si ho prohlížel. „Neurazte se, pane, ale...“

„Půjdu za ní,“ přerušil ho důrazně a pronikavě na něho hleděl.

Sam se vrátil do baru. Najednou byl zmatený. Nemohl si vzpomenout, proč běžel ven.

~ ~ ~

„Víte, kdo jsem, Mamie?“ zašeptal vrah. Přitlačil ji ke zdi v rohu dvou budov. Obklopoval je stín. Dlaní jí stále zakrýval ústa. Palec druhé ruky jí položil na krkavici. Patrně si vychutnával její zrychlený pulz. Ostatní prsty jí přitiskl na krk.

Pořád jí olizoval tvář. A zuby přejížděl po hrdle. Byly ostré. Jako jehly. Podlamovala se jí kolena.

Nikdy nezažila takovou hrůzu.

„Je to zvláštní, že? Rozparovač své oběti strašlivě zohavil. Ale smrt nebyla pro ty ženy příliš krutá – starý dobrý Jack. Nejdříve je zardousil. Byl tak důkladný. Pak si s nimi vyhrál... Svým způsobem byl milosrdný. Víte, kdo jsem, Mamie?“

Přikývla.

Vtom zaslechla své jméno. Okamžitě poznala hlas nadporučíka Canadyho.

Vrah ho také slyšel. Usmál se a zesílil sevření.

„Nikdy neslyšeli nikoho křičet, Mamie...,“ zasyčel s ústy u jejího obličej.

Mamie byla zoufalá – a milovala život. Kousla ho do dlaně a zároveň kolenem kopla do rozkroku.

Odtáhl ruku a zaklel: „Děvko!“

Žádná z jeho obětí možná nikdy nekřičela, ale nejspíš ani jedna neznala ulice tak jako ona. Pronikavě zaječela.

Byl neuvěřitelně silný. V okamžiku, kdy jí opět stiskl hrdlo, se jí před očima začaly dělat mžítiky. Jak se propadala do tmy, zahlédla nad sebou nůž. Měl asi dvacet centimetrů dlouhou ostrou čepel, od níž se odráželo slabé světlo pouliční lampy.

Když si už myslela, že se jí zabodne do těla, ozval se drsný výkřik.

„Odhoď ho!“

Nůž se vznášel ve vzduchu.

„Odhoď ho!“

Nůž klesal níž.

Ozval se varovný výstřel.

Nůž se k ní stále přibližoval.

Další výstřel zasáhl vraha do zápěstí, ale bylo to, jako by ho štípala včela. Zbraň nepustil.

Následovaly další výstřely.

Nůž byl téměř u jejího těla.

Vtom od ní někdo vraha odtrhl. Těsně předtím, než jí mohlo ostří proniknout do masa.

Mamie zalapala po dechu. Točila se jí hlava. Třela si hrdlo a snažila se vzpamatovat.

Potom je spatřila.

Nadporučík Canady a útočník zápasili na zemi. Po chvíli vrah Seana přemohl a obkročmo se na něho posadil. Napřáhl ruku k noži, který ležel opodál...

Sean ho prudce odstrčil. Zabiják se rychle zvedl a opět sahal po zbrani.

Canady vstal a srazil ho k zemi dřív, než mohl sevřít rukojeť. Vzápětí ho vrah prudce odhodil. Sean narazil do zdi. Mamie se zdálo, že zaslechla prasknutí, jak se udeřil do hlavy.

Útočník popadl nůž. Rozběhl se k Seanovi.

Ten ležel na zemi a pozoroval ho. Má vlasy černé jako uhlé – určitě obarvené, protože příliš kontrastují s bledou pokožkou, pomyslel si Sean. Je vysoký, štíhlý a svalnatý – ale nemá postavu jako Barbar Conan, což by vysvětlovalo jeho neuvěřitelnou sílu. Připadal mu povědomý, ale byl si jistý, že se s ním nikdy předtím nesetkal.

Vrah se zastavil. Upřeně na něho hleděl, jako by ho náhle poznal.

Usmál se.

„Ahoj, mrtvý muži!“

Když k němu přistoupil, Sean pocítil příval energie a vyskočil na nohy. Pěstí ho udeřil do žaludku. Muž odletěl o kus dál, takže Sean získal trochu času. Pistoli ztratil, jak se ho snažil od Mamie odtrhnout.

Útočníkovi tekla z levého ramene a ruky krev. Rychle se vzpamatoval a opět se k němu rozběhl. Sean zaujal boxerský postoj.

Než mohl vrah znovu zaútočit, někdo mu vrazil do zad a ozval se zuřivý výkřik. „Přestaňte, přestaňte, vy netvorie!“

Maggie. A blížil se k nim ještě někdo.

„Maggie! Sakra uteč!“ nařídil jí zlostně. Příliš pozdě. Vrah s tváří zkřivenou vztekem ji od sebe odstrčil. Dívka upadla na chodník, zatímco Sean po něm skočil. Muž se vymanil a vstal. S nožem v ruce se blížil k Maggie. Sean se na něho opět vrhl a strhl ho na zem. Muž se začal bránit. Podařilo se mu vstát a udeřil Seana do čelisti.

Ten se s vypětím všech sil zvedl. Musel. Zabiják šel stále po Maggie, která ležela na chodníku a tiše sténala. Pomalu začala vstávat.

Sean se opět chystal vrhnout na vraha, když vtom ho někdo odstrčil.

Stál tam další muž. Vysoký, tmavovlasý, hubený. Měl na sobě tmavou hedvábnou košili a dokonale vyžehlené černé kalhoty „Odved'te Maggie!“ křikl na něho. Skočil po zabijákovi a vzápětí se vzduchem míhaly pěsti.

Já jsem policista. Já bych se měl prát a ten neznámý člověk by se měl postarat o Maggie, pomyslel si Sean.

„Maggie!“ zařval vrah. Než ji mohl napadnout, neznámý muž mu v tom zabránil. Sean si uvědomil, že ji musí odvést pryč. Vtom zaslechl sirény. Konečně dorazila posila. Už bylo načase. Pomohl jí vstát.

Jejich pohledy se střetly. V jejích očích četl obavy. Neměla strach o sebe, nýbrž o něho. Pochopil, že ho opravdu miluje.

„Sakra, uteč. Vezmi Mamii a prchejte pryč!“ nařídil jí.

„Ne, Seane. Ty se musíš odsud dostat!“ opáčila.

„Maggie, běž. Jinak hrozí, že budeme mít další oběť.“

Postrčil ji. Bránila se. Pak spatřila vraha a druhého muže, jak spolu zápasí. Přerývaně se nadechla a rozběhla se k Mamii. Chytla ji za ruku a odváděla pryč. Zároveň ji prohlížela, zda není zraněná.

Zabiják vstal a utíkal pryč. Jeho soupeř ho pronásledoval. Sean vyrazil za nimi. Zabočili za roh. Když tam Sean doběhl, ani jednoho neviděl. Jako by se vypařili.

Mezitím z policejních aut vystupovali uniformovaní policisté. „Má strašnou sílu. Buďte opatrní!“ upozornil je Sean a vyslal je ve skupinách různými směry.

Dopadnout vraha by neměl být problém.

Obával se však, že se jim to nepodaří. Ten chlap je hotové monstrum. Kulky mu nezpůsobily téměř žádné zranění. Nejspíš by ze sebe dokázal setrást dva nebo tři policisty. A co ten další muž?

Sean vyběhl z uličky. Celé tělo ho bolelo. Přijeli také Jack Delaney a Mike Astin. Byli v civilu. Mamie seděla na zadním sedadle v jeho autě. Třásla se jako osika. Maggie stála u auta.

Měla roztrhané punčochy a sukni. Světlé sako měla ušpiněné od bláta a zrzavé vlasy rozcuchané. Sean došel k autu. Zlostně se na ni podíval. „Co se sakra s tebou děje?“

„Proč se ptáš?“

Zatřásl s ní. „Krucinál, ten chlap je chladnokrevný vrah a ty ses na něho vrhla jako nějaká Amazonka.“

Maggie zbledla. Zamračila se. „Bála jsem se, že tě zabije!“

„Jsem polda. Platí mě za to, že riskuji. A jsem k tomu vycvičený. K čertu, Maggie...“

„Vážení, nechte toho, prosím!“ křikla Mamie chraptivým hlasem.

Sean se na ni letmo podíval. Potom upřel zrak na Maggii.

Uchopil její bradu a pozorně si prohlédl její obličej. Stále se chvěl.

Žádné zranění neměla.

Ruka mu klesla.

„Měli bychom odvézt Mamii do nemocnice,“ promluvil Jack.

„Ne. Žádná nemocnice,“ vyhrkla Mamie.

„Slečno Johnsonová, možná potřebujete ošetřit,“ podotkl Mike Astin.

Mamie se usmála. „Ne, zlato. Nenechám se nikam zavřít. Dnes večer budu spát ve své posteli.“

„Třeba už vraha chytili a vám by bylo lépe v nemocnici. Na krku máte modřiny,“ pokračoval Jack.

„Nic mi není,“ namítla Mamie.

„Je tady doktor. Nechte se aspoň prohlédnout,“ řekl Sean.

Odcházel od auta. Stále s ním lomcoval vztek a chvěl se strachy. Ulice rozzářila světla policejních aut. Sean měl pořád zvláštní pocit, že vraha nenajdou.

„Ty hajzle!“ zařval do tmy.

„Co se děje?“ zeptal se za jeho zády Jack.

„Byl tady ještě jeden muž a také zmizel.“

„Kdo to byl?“

„To kdybych věděl. Najednou se tam objevil a vrhl se na vraha...“

Jack mlčel.

Sean se k němu otočil. „Stalo se něco?“

Jack si odkašlal. „Před hodinou došlo k podivné události.“

Sean zvedl obočí. „Další prostitutka?“

„Ne.“

„Další tělo.“

„Kusy těla.“

„Sakra.“

„Hlava a trup byly zachyceny v síti rybářské loďky.“

„Bez občanského průkazu?“

„Ten máme.“

„Kdo to byl?“

„Rutger Leon. Chlápek, který na ulici hecoval svého kamaráda, ať jde po té dívce, a kterého jsi zastřelil.“

„Hlava a trup?“ zopakoval Sean.

Jack přikývl. „Končetiny nejspíš ohryzali vodní živočichové v ramenu řeky.“

Pochopit, co se děje, bylo téměř nemožné. Vrah, který napodobuje Jacka Rozparovače. Mrtvola v márnici, jíž někdo uřízl hlavu. A teď tělo mizery Rutgera.

Sean se opět rozhlédl po uličce. Teď už by měli vraha mít.

„Měl bych rezignovat,“ řekl Sean.

„Možná ho dnes večer dopadneme.“

„Kéž bys měl pravdu.“

Sean se vrátil k autu. Nálada se mu zhoršila. Přistoupil k Maggie.

„Kdo byl ten druhý muž?“ vybafl hrubě. „Neptej se mě, jaký. Víš moc dobře, koho myslím. Kdo to byl?“

„Já... já...“

„Netvrď mi, že nevíš. Oslovil tě jménem.“

„Je...“

„Nelži mi, Maggie!“

„Seane!“ sykl varovně Jack.

Sean si uvědomil, že se přestává ovládat. Cítil se jako tygr zavřený v kleci. Žárlil a nebyl schopen logicky uvažovat – a najednou měl o Maggie velký strach.

„Maggie!“ vyštěkl.

„Byl to starý známý, Seane. Seznámili jsme se... v Evropě. Nedávno sem přijel.“

Starý známý? Nebo bývalý milenec?

„Jak ses ocitla v té uličce, Maggie?“ chtěl vědět.

V očích jí zlostně zablýsklo. Sklouzla pohledem k Mamii. Seanovi se zdálo, že Mamie nepatrně zavrtěla hlavou.

Maggie si dala ruce v bok. „Instinkt. Zničehonic jsem se začala obávat o Mamii. Tys mi nezavolal, a tak jsem se vydala do její restaurace. Sam mi řekl, že Mamie krátce předtím odešla. Vyběhla jsem ven a slyšela, jak se někdo pere, a...“

„Seane, ty ji vyslycháš jako nějakého ostříleného zločince!“ poznamenal tiše Jack.

Sean se snažil uvolnit ztuhlá záda. Něco tady nehraje. Maggie lže, jako když tiskne.

„A jak se sem dostal ten tvůj známý?“

„Netuším. Zeptej se jeho.“

Sean si založil paže na hrudi. „To nemůžu udělat, protože zmizel s vrahem,“ opáčil. Prudce se otočil. Opodál na něho čekal jeden z policistů.

„Seržante Meeksi.“

„Nadporučíku, naši muži jsou všude, ale ještě jsme ho nenašli. Budeme v pátrání pokračovat, ale...“

„Děkuji, seržante. Portrét vraha je velice přesný. Zajistěte, aby byl vyvěšen všude. A vydejte varování, že vrah je *velice nebezpečný*, a ať se ho lidé nepokoušejí zastavit.“

„Ano, pane.“

„V případě potřeby mě zastihnete na policejní stanici – budu tam sepisovat výpovědi!“ řekl. Podíval se na Maggii a Mamii. Pak se otočil a nařídil Jackovi a Mikeovi, aby je odvezli na stanici.

O dvě hodiny později Mike Astin doprovodil Mamii do její restaurace. Mamie Seanovi do posledního detailu vyličila průběh napadení. Nervózně si přitom třela hrdlo, kde měla několik škrábanců. Opět odmítla jet do nemocnice. V případě nutnosti prý navštíví svého lékaře. Zmínila se také o tom, že se vrah na ni zlobil, protože ho zaprodala. Když na ni zaútočil, málem jí přivodil infarkt. Kdyby se tam Sean včas neobjevil, zabil by ji. Je mu vděčná, že ji zachránil.

Sean ji ujistil, že celou noc bude u restaurace policejní hlídka. Během výpovědi trvala na tom, aby dostala něco k jídlu. Objednala si česnekový chléb, linguini v česnekovém olivovém oleji a salát – se stroužky česneku.

Sundala Miku Astinovi z krku malý zlatý křížek. Když se na ni Sean tázavě podíval, mile se usmála.

„Zlato, během této noci chci být blíže Bohu,“ pravila.

„I Bohu by se z vašeho dechu zvedal žaludek,“ řekl. Mamie se nervózně zasmála. Pak trvala na tom, že chce vidět Maggii. Chvilku si s ní šuškala a při odchodu se podívala na Seana, jako by byl nějaká nestvůra, která se chystá na chudinku Maggii vrhnout.

Maggie byla zpočátku neklidná. Chvilku přecházela po jeho kanceláři, ale teď seděla pohodlně opřená a hleděla na něho.

„Co ode mě chceš?“ zeptala se.

Jack byl už pryč. Policisté stále pátrali v ulicích.

„Pravdu.“
 „Řekla jsem ti ji.“
 „Celou pravdu.“
 Maggie si povzdechla. „Nelhala jsem. Zmocnil se mě divný pocit, že musím vidět Mamii.“
 „Vy dvě se najednou k sobě chováte hrozně přátelsky. A to jsi mi řekla, že Mamie obchoduje s lidským masem,“ podotkl.
 „Mamie se zdá být v pořádku,“ pravila Maggie a pokrčila rameny. „Bez ohledu na to, co dělá, si nezaslouží zemřít rukou vraha!“
 „Ano, ale neměla bys riskovat svůj život.“
 „Nechtěla jsem, ale ten zabiják se tě chystal napadnout a...“
 Zmlkla. Tělem mu projela vlna horka. Potlačil narůstající touhu.
 „Kdo byl ten muž? Prosím jméno, adresu.“
 Sklopil zrak k papíru na psacím stole. S tužkou v ruce trpělivě vyčkával.
 Maggie mlčela.
 Sean vzhlédl.
 „Lucian,“ odpověděla po chvíli. „Lucian DeVeau. Nevím, kde teď bydlí. Neviděla jsem ho roky. Onehdy se zastavil v mém butiku.“
 „Starý známý?“ zeptal se. Upřeně se na ni díval.
 A ona na něho.
 „Nebo bývalý milenec?“
 „Je tahle otázka pro policejní zprávu nutná?“ vyštěkla.
 Sean odložil tužku.
 „Je důležitá pro mě.“
 Maggie dlouze vydechla. „Můžu už jít domů?“
 „Bývalý milenec. Kdy to skončilo?“
 „Před lety. Opravdu.“
 „Před kolika?“
 „Nevím!“ odsekla.
 „Proč se Mamie ládovala česnekem?“
 Maggie zvedla obočí.
 „Prosím?“
 „Ale nic.“ Vstal a uchopil ji za ruku.
 „Půjdeme.“

„Spolu?“

„Ano.“

„Byl jsi neuvěřitelně hrubý.“

„Potřebuješ policejní ochranu.“

„Nejsi jediný policista.“

„Miláčku, hlídat tě budu já. Pojďme.“

Sean nabil zbraň a ze zásuvky vzal další náboje. Maggie ho sledovala. Pak ji vedl ven.

Jelikož chtěl být od vraha dál, místo do Montgomery Enterprises zamířil k domu Maggiiny rodiny na plantáži.

Nechala ho stát ve vstupní hale.

Skvělé. Ujistil se tedy, že jsou všechna okna v přízemí zavřená a dveře zamčené.

Nahlédl do pokojů a vydal se do poschodí. Na odpočívadle zastavil a podíval se na portrét Magdaleny. Zachvěl se. Nejraději by vytáhl Maggii ze sprchy a odvedl ji sem.

Připadalo mu to velice zvláštní. Možná by měl opravdu skončit. A nechat se zavřít do dobré nemocnice.

Přiměl se k chůzi.

Když zkontroloval všechny balkonové dveře a okna, vstoupil do jejího pokoje. Maggie byla v koupelně. Lehl si na postel, zavřel oči a zbraň si položil na hrud'.

Během okamžiku usnul.

~ ~ ~

Jel na koni, bojoval. Mečem napadal nepřátele, zabíjel, vítězil, a cítil se mizerně. Bitva skončila. Bylo načase postarat se o zraněné, chránit je před zabijákem.

Opět seděl na koni. Země pod koňskými kopyty praskala, vánek mu chladil tvář. Byl špinavý, unavený. Měl žízeň a hlad. Chtěl jet za ní. Ale tohle...

Vrah byl před ním, připravený zaútočit. Letěl tryskem, odhodlaný se bránit – ale ne zabíjet. Bože, někde musí být spása! Nepřítel byl silný, a když ho přemohl...

Čekal ho další.

Letmo zahlédl tvář. Tvář, kterou znal.

Ach, Bože!

Bolest...

Pocítil bolest.

Věděl, že zemře. Ona byla s ním. Objímala ho a v očích se jí leskly slzy. Bože, pomoz mu! Měl sílu, nechyběla mu odvaha, ale nebyl připravený. Svět zvolna mizel s jejími slzami, zatímco obličej nepřítele...

~ ~ ~

Sean se leknutím probudil. Pamatoval si, že se mu zdálo, jak bojuje ve válce, která skončila před více než stoletím.

Posadil se a položil zbraň na noční stolek.

Vrah, s nímž se dnes večer střetl, ho v jeho snu zabil. Nedaří se mu ho chytit a šéf ho nejspíš odvolá.

Nikdy nebude mít možnost vyjádřit názor. Všichni ho brzo prokouknou a skončí v blázinci.

Zamířil ke koupelně.

V hlavě mu vířily myšlenky. Mamiina a Maggiina slova. Křížek, který mu věnovala Marie. Podivné sny.

Mamie, která mu radila, ať jí česnek.

Mamie, která se ládovala česnekem.

Opět se posadil na postel. Zavrtěl hlavou a přitiskl si prsty na spánky. Vybavil si, co mu řekl otec. Povídalo se, že v rodině Montgomeryových se rodí upíři. Před mnoha a mnoha lety se jedna z Maggiiných příbuzných zamilovala do nevhodného muže. Její rodina ho zabila – a ona zmizela.

Všechny ženy jejich rodu stále používají příjmení Montgomeryová...

Prohrábl si vlasy. Věděl, že Maggie není vražedkyně, ale co se sakra děje?

Vstal a prohledal zásuvky. Vzpomínal, jaké filmy a knihy o upírech viděl a četl. Upíři nesnáší kříže. Maggie je pořád nosí. Upíři se nevidí v zrcadle. Maggie ano. Upíři ve dne spí...

Maggie je vzhůru.

Upíři spí v rakvích. Několikrát s ní strávil noc, takže ví, že ona ne.

Pokud...

Klekl si a nakoukl pod postel.

Vzápětí vyšla Maggie z koupelny. Vycítil, že stojí za jeho zády.

„Co to sakra děláš?“ zeptala se.

Zvedl se a usedl na postel. Vrhla na ni tvrdý pohled. Pak pokrčil rameny. Je načase rozluštit tu záhadu.

„Díval jsem se, jestli tam není hlína,“ odpověděl stroze.

Maggie stála bez hnutí. Pochopila, o co se snaží. Zvedla obočí. „A proč jsi nehledal rakev?“ prohodila.

„Máš ji?“ otázal se. Vstal a založil si paže na hrudi.

„Ne. Ty ano?“ Sean mlčel a nespouštěl z ní oči. Maggie pomalu vydechla. „Víš moc dobře, že v rakvi nespím.“

Sean přikývl. „Otec mi často vypráví různé zajímavosti z historie. Například naši předci měli důvod, proč začali používat náhrobní kameny. Víš jaký?“

„Určitě mi ho prozradíš,“ odpověděla tiše. Měla na sobě bílý hedvábný župan, který zvýrazňoval její dokonalou postavu a ohnivě rudé vlasy.

„V evropských zemích – a zřejmě už nejen tam – existují pověry týkající se smrti. Těžký kámen v místě, kde je hlava, má zabránit mrtvole, aby vstala.“

„Náhrobní kámen nemám, nadporučíku,“ ujistila ho. Její tón zněl posměšně. Připadal si jako hlupák.

Zavrtěl hlavou a klesl na postel. Bože, začínám bláznit, blesklo mu hlavou. Maggie je žena z masa a kostí. A on policista! Proboha, nevěří na nadpřirozeno, duchy, zombie, skřítky...

Ani upíry.

Kráčela k němu. Bílý župan jí vlál kolem dokonalého těla. Tenkou noční košilí prosvítala pevná kulatá ňadra s velkými bradavkami a tmavý trojúhelník v rozkroku. Pohládila ho po tváři a zvedla mu bradu. Jejich pohledy se střetly.

„Myslíš si, že jsem upírka?“ zeptala se.

„Ne. Nebuď směšná,“ odpověděl. Na jednu stranu to byla pravda. Ale na druhou...

Ustoupila od něho. Toužil slyšet, jak mu říká, že je úplně stejná jako ostatní lidé.

Posadila se do křesla u krbu na opačné straně pokoje. Okna byla zavřená. Vzduch z klimatizace jí čechral vlasy. Pokrčila nohy k hrudi a objala je. Vypadala ještě svůdněji. On se chová jako šílenec. Prohledává její pokoj, místo aby se choval jako milující muž.

Maggie vydechla. „Seane, varovala jsem tě, ať se se mnou nezapleteš.“

Určitě není blázen. Miluje ji. Nemůže ji ztratit.

Zamířil k ní. „I kdybys mě bez přestání varovala, bylo by to zbytečné. Miluji tě, Maggie.“

„Vždyť mě sotva znáš,“ zašeptala.

„Mýlíš se. Mám pocit, že tě znám věčnost. Jako bys byla mojí součástí. Jsi v mé krvi.“

„Opravdu?“ hlesla.

Uchopil ji za ruku a pomohl jí vstát. Přivinul ji k sobě. Vnímal žár sálající z jejího těla. Dlaněmi jí přešel po zádech a pevně ji objal. V rozkroku pocítil napětí. Maggie voněla mýdlem. Políbil ji na rty. Pak jí polibky zasypával krk. Potom jí políbil ušní lalůček. Zabořil jí tvář mezi ňadra. Přes jemnou látku vzal do úst bradavku a laskal ji, až ztvrdla. Maggie se přerývaně nadechla. Sean si klekl, rukou vklouzl pod župan a pronikl do ní prstem a dráždil ji.

Zabořila mu prsty do ramen. Tělem se jí šířily vlny rozkoše. Zaklonila se, jak nejvíc mohla. Dovedl ji k vrcholu a pevně ji objal.

Pak jí vzal do náruče a kráčel ke schodišti, kde se s ní vášnivě pomiloval. Potom ji odnesl do postele, svlékl se a lehl si vedle ní.

Maggie se k němu otočila. Usmála se. „Co to mělo znamenat?“

„Nevím.“

„Měla jsem za to, že se na mě zlobíš.“

„Zlobím. Jestli zase někdy provedeš podobnou hloupost, přísahám, že ti naplácám.“

Maggie mlčela. Sean si na ni obkročmo sedl.

„Slib mi, že to už nikdy neuděláš.“

„Seane, dnes večer to byla čirá náhoda.“

„Jako to, že přijel Lucian.“

Pokrčila rameny. „Věděla jsem, že je ve městě. Přišel mě jenom pozdravit. Jsme staří přátelé.“

„Dobrá. Opravdu to skončilo?“

„Co máš na mysli?“

„Vztah mezi vámi.“

„Nebylo to nic vážného.“

„Na to jsem se neptal.“

Maggie zamrkala. „Skončilo.“

Upřeně na ni hleděl. Zachvěl se. Nikdy předtím necítil tak silnou touhu. Zadívala se mu do očí. Vlasy jí splývaly přes ramena. Opět ji chtěl.

Sklonil se k ní. Prsty mu putovala po těle. Pak vzala do rukou jeho úd, který se okamžitě vztyčil.

„Doufám, že ano,“ prohodil. Hrál si na drsnáka. Co jiného mohl dělat?

Maggie se usmála. „Prosím?“

„Jsme příliš lehkovážní. Musíme se vzít.“

Její úsměv opadl. „Seane?“

„Hmm?“

„To je jeden z důvodů, proč bys mě neměl milovat. Já... Nemůžu mít děti.“

Její výraz ho dojal. Přitáhl si ji blíž.

„Tak je nebudeme mít,“ řekl tiše.

„Ty děti chceš.“

„Chci tebe.“

„Ale...“

„Můžeme je adoptovat. Miluji tě. Bez tebe pro mě život nic neznamena.“

„Seane...“

„Pokračuj v tom, co jsi začala,“ přerušil ji. Rty jí zvlnil úsměv. Vzápětí vzala jeho mužství do úst.

~ ~ ~

Přestože byl Sean velice zamilovaný, ráno se probudil s provinilým pocitem.

Vrah je stále na svobodě. Je čím dál troufalejší a nebezpečnější.

Přimhouřenýma očima sledoval Maggii. Také vstávala s těžkým srdcem.

Mezerou mezi závěsy právě sledovala, jak slunce stoupá po obloze. Věděla, že ji Sean pozoruje.

„Seane?“ šeptla.

„Ano?“

„Jsem upírka.“

14

„Cože?“ vyhrkl Sean. Její slova mu připadala směšná.

Maggie přikývla. Podívala se na něho. „Je to pravda.“

Sean se usmál. Celou tu věc považoval za hloupost. „Nemáš tady rakev, Maggie. V posteli není hlína. Jsi vidět v zrcadle. Jíš a piješ to co ostatní a na slunci nevzplaneš.“

Maggie se nezasmála. „Sluneční paprsky nás nezničí, ale během dne jsme slabší. Největší silou oplýváme za soumraku. Nepotřebuji rakev, Seane, a chovám se jako člověk, protože...“

„Ne, neříkej mi to!“ Posadil se vedle ní a usmál se. „Znám ten příběh. Jsi jenom poloviční upírka. Jsi potomek Magdaleny a jejího upířího milence. Jsi tedy jakási míšenka?“

Maggie se stále tvářila vážně.

„Nepotřebuji rakev, protože... prostě je nepotřebujeme. Nemám tolik slabostí jako ostatní upíři, protože... otec mi stihl dát krev, než jsem upadla do bezvědomí. Jeho přátelé o upírech něco věděli, takže mě zachránil před smrtí. Proč by měli upíři používat rakve? Lidé spí v postelích, na pohovkách..., stejně tak my. Rakev je vlastně krabice. Pokud jde o světlo... Trvalo mi desítky let, než jsem si na ně zvykla. Věř mi, že na pláži mě téměř neuvidíš.“

„Maggie, jak můžeš být upírka, když nežiješ tak, jak se píše v legendách?“

„Legendy jsou příkrášlené klevetami,“ řekla smutně. „Velice často se však zakládají na faktech. Mnoho upírů odpočívá v rakvích, protože zemřeli předtím, než se mohli znovu narodit. Probudili se v rakvích, které jsou pro ně domovem. Každý se někdy potřebuje vrátit domů. Mě nikdy nepohřbili. Žiji zde – vždy se vracím domů, což je moje rodná půda. Když jedu do Evropy беру si s sebou trochu hlíny a dám si ji pod postel. Sílu čerpáme z půdy. Naším hrobkám se přezdívá „pece“. Za rok a den jsou ostatky

mrtvých víceméně vyschlé. Tělo už neexistuje – kosti se odsunou na konec rakve, aby tam bylo místo pro dalšího zemřelého. Na chladnějších místech, než je New Orleans, někteří upíři spí v rakvích. V rodinných hrobkách – v ložnicích. Je to mýtus, že se upíři nevidí v zrcadle. Živíme se běžným jídlem, ale... potřebujeme trochu víc. To je naše prokletí. Máme touhu, žízeň..., kterou musíme uspokojit. Pokud jde o moji genetiku..." Odmlčela se. Zavrtěla hlavou a pohlédla na něho. „Magdalena neměla se svým francouzským milencem nemanželské dítě, Seane. Můj otec věděl, že budu žít několik století. Vymyslel si tedy historku, že mám dítě. Přibližně každých dvacet let jsem se mohla vracet do New Orleans a vydávat se za novou dědičku. Vypadám jako Magdalena, protože jsem Magdalena.“

Samozřejmě mu lže. Možná ale tomu, co říká, trochu věří. Koneckonců v její rodině koluje hodně legend.

„Maggie, prosím..."

„Seane, musíš mě vyslechnout. Je to pravda.“

„Nevěřím ti, Maggie!“

„Musíš!“

Sean netrpělivě zavrtěl hlavou.

Upír. To slovo může mít mnoho významů. Někdo, kdo saje krev. Manžel tyran, manželka fúrie. Upír, který krade srdce a duši.

Hemofilik, který potřebuje krev.

Bláznivý muž nebo žena, kteří věří, že potřebují pít krev, aby přežili. Proč ne? Vrazi poslouchají hlasy, které jim radí, jak a kdy mají zabít. Svět je plný šílenství.

Maggie poslouchala jednu historku příliš...

„Dobře. Tvrdíš, že jsi upírka. Takže naznačuješ, že jsi vraždila, protože ses potřebovala napít krve?“ Zavrtěl hlavou. Miluje ji a zná pravdu. „Maggie, našeho vraha jsem *viděl* na vlastní oči.“

„To je pravda. A ne, nejsem vražedkyně.“ Zaváhala a sklopila zrak ke svým rukám. „Ale nechceš se smířit s pravdou – ačkoliv jsi ji viděl. Tušíš, že na těch vraždách je něco zvláštního, že krev se jen tak nevypaří. Upíři existují a já jsem jedna z nich. Kdysi dávno jsem zabila. Když mě poprvé jeden kousl, můj otec se zoufale snažil zabránit tomu, aby se ze mě stal bezohledný dravec. Sháněl mi krev, četl knihy o upírech. Nosil mi krev od doktorů, z

nemocnic a dokonce z márnice. V posledních několika letech jsem spoléhala na krevní banky – a malé savce. Někdy i ptáky. Nikdy jsem nechtěla zabíjet, ale stalo se. Byli to převážně lidé odsouzení k trestu smrti. Jednou jsem zabila amerického vojáka, který byl nakažený špatnou krví.“ Na okamžik se odmlčela. „Upíří krví. Existují různé druhy upířího kousnutí. Některé zabije a jiné nakazí. Přála jsem si, abych ho nemusela připravit o život. To ubohé retardované dítě, které mělo skončit na šibenici, jsem samozřejmě měla v úmyslu zabít...”

„Cože?“ vyštěkl Sean. Vzpomněl si na příběh, který mu vyprávěl otec. Zbláznila se Maggie? Nebo on?

„Stalo se to před mnoha lety. Duševně zaostalého syna mojí velice dobré přítelkyně obvinili z hrozného zločinu, který nespáchal. Tak...”

„Jsi z něho udělala upíra?“ prohodil Sean posměšně.

Maggie zavrtěla hlavou. „Nikdy jsem nestvořila dalšího upíra. Mám povoleny pouze dva za jedno století...”

„Dva za jedno století,“ zopakoval. Patrně si neuvědomila, že se její historce vysmívá.

„Já bych to nikdy neudělala.“

„Proč ne? Zřejmě si vedeš dobře.“

„Za cenu své duše, Seane. Nedokázala bych to.“

Tvářila se velice vážně. Byla tak upřímná.

Sean na ni nevěřičně zíral.

„Opravdu ne, Seane.“

„Hovořila jsi o válce,“ připomněl jí hrubým hlasem. „O jaké? V posledních stoletích jich bylo několik.“

„Občanská válka,“ upřesnila s podrážděným povzdechem. „Zabila jsem muže, který zavinil smrt tvého předka, také Seana,“ zašeptala. „Jmenoval se Wynn, plukovník Wynn. Vlastně za to nemohl. Když jsem zjistila, co se přihodilo, bylo mi ho líto.“ Odmlčela se, zatímco Sean měl v očích prázdný výraz. „Seane, existuje zlý upír...”

„Jako opak *hodného*, který saje krev?“

Maggie netrpělivě vydechla. „Seane, ať už tomu věříš nebo ne, většina z nás je jako ostatní predátoři, včetně člověka. Většina upírů omezuje příjem krve na potřebné minimum. Někteří se

naučili živit krví menších zvířat. Lidé jedí maso, upíři také a navíc ještě pijí krev. Zvířata chovaná na farmách, někdy ostatní dravci, když jsou přemnožení...”

„Tohle děláš? Vysáváš krev aligátorům žijícím v mrtvém ramenu řeky?“

„Nebud’ směšný. Řekla jsem ti, že mi stačí malí savci. A v dnešní době jsou všude krevní banky.“

„Hmm,“ hlesl.

Maggie ztrácí rozum.

A on ji tolik miluje!

Přitáhl si ji k sobě a lehce s ní zatřásl. „Maggie, poslouchej. To, co říkáš, jsou bludy. Tohle je skutečný svět. Žijí zde velice zlí lidé. Bůh ví, že existují netvoři. Nejsou to duchové, upíři ani vlkodlaci, nýbrž lidské zrůdy. Maggie, miluji tě. Víím, že svým slovům věříš, ale určitě to není pravda. Můžeme si s někým promluvit...”

„Seane, včera večer ses mi díval pod postel. Podezíráš mě od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali. Ted’, když ti vše vysvětluji, mi nevěříš.“

Sean sklopil zrak. Nechtěl, aby si všimla, že ho svým vyprávěním znervóznila. V poslední době se dějí zvláštní věci. A příliš často má podivné sny!

Zdálo se mu o občanské válce.

A o vrahovi.

Je však duševně zdravý a rozumně uvažující muž. Musí popřít vše, co mu Maggie tvrdí. Jinak je někdo nechá zavřít do psychiatrické léčebny a vrah bude dál řídit.

„Maggie, nemůžu...”

„Seane!“ přerušila ho. Uchopila jeho tvář do dlaní a zadívala se mu do očí. „Není to tak absurdní, jak se zdá. Třeba je to jako nemoc, o níž nic nevíme a předáváme si ji. Zřejmě ani jeden z nás přesně neví, kde ani kdy všechno začalo, ale jistě před stovkami let. Věříš v Boha nebo ve vyšší moc? Věříš v dobro? Jestliže existuje dobro, existuje i zlo. Jestli může duše člověka přijít do nebe, může zůstat uvězněná na zemi. Pokud jsou andělé, jsou i ďáblové. Jsem upírka.“

„Kdyby taková stvoření byla skutečná, Maggie, svět by byl plný upírů!“ opáčil Sean.

Maggie zavrtěla hlavou. „Ne, protože upíry je možné zabít. Jak jsem se už zmínila, máme svá pravidla. Kdysi nás lidé pronásledovali, zabíjeli a téměř vyhladili. Naučili jsme se žít vedle nich, jako lidé existují s tygry, divokými psy, pumami. Naše pravidla jsou přísná, takže můžeme přežít. Během jednoho století smíme stvořit pouze další dva příslušníky našeho druhu. Kdybychom zničili svůj zdroj potravy, všichni bychom zemřeli. Většina z nás vede normální život a nikdo neví, kdo jsme, protože nezabíjíme ostatní. Nežijeme v minulosti, nýbrž v moderní době, v novém světě.“

Sean zavrtěl hlavou. „Hmm, nový svět,“ prohodil.

„Musíš mi věřit. Přísahám, že ti nelžu.“

„Ničemu nevěřím.“

„Seane, prosím. Ber má slova vážně.“

Zamračil se. „Víš, kdo je vrah?“

Maggie se na něho podívala. „Ano.“

„Je to upír?“

Odtáhla se. Vstala a sklopila k němu zrak. „Ano,“ odpověděla tiše.

Sean rozhodil rukama. „Proboha. Začínáš šílet. A já taky.“

„Seane...“

„Mám několik otázek. Tvrdíš, že jsi upírka.“

„Ano.“

„Takže máš velkou sílu a mohla bys mě kdykoli zabít.“

„Ano,“ šeptla. „A... ne.“

„Cože?“

„Mohla... Ale nemůžu.“

„Zatraceně, Maggie, co to znamená?“

„Oplývám silou, avšak...“

„Jsi silná!“ přerušil ji. Zvedl se. Založil si paže na hrudi a upřel na ni zrak. „Dokaž to. Udělej něco.“ Přistoupil k ní a strčil do ní. A znovu. A znovu.

„Seane, přestaň.“

Sevřel jí ramena a zatřásl s ní. Maggie se nebránila. Hleděla na něho. Zaklonila hlavu. Bože, je nádherná. Nejraději by ji objal.

Najednou mu vše připadalo šílené.

„Vrah je upír?“

„Ano.“
 „Proto má takovou sílu a nezhroutí se, když ho někdo postřelí.“
 „Ano.“
 Sean přikývl. „Upír..., takže je pro něho snadné někoho zabít.“
 „Vždy to tak bylo,“ podotkla.
 „Zнала jsi ho už dřív?“
 Maggie přikývla.
 „Další milenec?“
 Zavrtěla hlavou. „Od okamžiku, kdy jsem se s ním seznámila, jsem ho nenáviděla.“
 „Je neuvěřitelně silný, protože je upír.“
 „Ano.“
 „Takže...“
 „Řekla jsem ti...“
 „Ne, ještě jsi mi nic nepověděla. Znovu připomínám, že bys mě mohla zabít. Rychle. Snadno.“
 „Seane...“
 „Odpověz mi. Mohla bys mě zabít.“
 „Mohla, ale nemůžu.“
 „Proč ne?“ zeptal se podrážděně.
 Maggie na něho klidně hleděla. „Nemůžu tě zabít, ani ti ublížit, protože...“
 „Proč?“
 „Protože tě miluji,“ odpověděla tiše.
 Sean mlčel. Sedl si na kraj postele a upřel na ni zrak. Stále tomu odmítal uvěřit. Vždyť je to bláznivé.
 A přesto...
 Je zmatený. Některé věci mu připadají nemožné. Je duševně zdravý. Někdy mluví se šílenci. Je policista a setkal se se zlem, které je z masa a kostí.
 „Opravdu mě miluješ?“
 „Ano. Víš to moc dobře.“
 „Jsem si jistý, že lásku jsi už někomu někdy hodně dávno vyznala. Kolik ti vlastně je?“
 „Moc.“
 „Kdy ses narodila?“
 „Jako upírka?“

„Jako člověk!“
 „V roce 1821.“
 „Patrně používáš hromady omlazovacího krému.“
 „Víš přece, že upíři nestárnou stejně rychle...“
 „Jak bych to mohl vědět?“ opáčil stroze. „Osmnáct set dvacet jedna. Od té doby uplynula spousta let. Kolik mužů jsi milovala?“
 Maggie stále zachovávala klid. Jako by konverzovali o běžných záležitostech. „Dva, ale ten druhý se nepočítá,“ odpověděla.
 „Proč ne?“
 „Myslím, že jsi to *byl* ty.“
 Sean záúpěl. „Já?“
 Maggie s vážnou tváří přikývla. Kráčela k toaletnímu stolku, kde lehce zatřásla skleněnou koulí se sněhovými vločkami uvnitř. Položila ji zpátky a sledovala, jak třpytící se částičky klesají dolů. Pak se v zrcadle její pohled střetl se Seanovým. „Jsem na světě velice dlouho, Seane. Viděla jsem hodně zla, ale také věřím v dobro. Myslím, že lidé, kteří předčasně zemřou, se vrací do podobných situací. Domnívám se, že jsi Sean Canady, jehož jsem znala a milovala během občanské války.“
 V ústech mu vyschlo. Vybavil si sny z poslední doby, v nichž jel do bitvy...
 Včera večer.
 Jeho touha milovat se s ní na schodišti.
 Ne.
 „Kdo byl tvůj první milenec?“ zeptal se.
 „Hrabě Alec DeVereaux. Seznámila jsem se s ním, když jsem byla velmi mladá.“
 „Milovala jsi ho – a on ti tohle provedl?“
 Maggie zaváhala. „Milovala jsem ho a věřila, že on miluje mě. Na jednom starobylém náhrobku ve Francii je vyryto: ‚Láska vás osvobodí‘. Alec byl zřejmě přesvědčený, že moje láska vše změní. A že by díky mně mohl získat nesmrtelnou duši. Lucian tvrdil, že Alec tomu rčení věřil.“
 „Ach, ano, Lucian!“ vyštěkl Sean. „Je taky upír?“
 „Ano.“
 „Přežil do současnosti?“
 „Je mnohem starší než já. Pokud jde o Aleca...“ Odmlčela se a

zavrtěla hlavou. „Můj otec ho zabil. Byl tam s jedním z tvých praprapradědek a několika svými přáteli. Podezírali ho.“

„Museli vědět, že je upír.“

„Byl, ale ne zlý.“

„Provedl ti špatnost.“

„Už jsem zmínila...“

Sean netrpělivě zasténal. „Už nic neříkej! Nevěřím ničemu.“

Maggie přistoupila k němu. Sedla si na postel. „Seane, musíš mi věřit. Jedině tak dokážeš dostat vraha.“

„Místo zbraně bych měl mít kůl,“ prohodil uštěpačně.

Maggie ho ignorovala. V očích se jí zablýsklo.

„Potřebuji kůl, že? Usoudili jsme, že vrah je upír,“ pokračoval.

Zaváhala, aniž od něho odtrhla zrak. Povzdechla si. „Ano, je upír. Zkušený zabiják a také Jack Rozparovač.“

Sean zvedl obočí. „Proboha, Maggie...“

„Nemluv tímhle tónem. Začnu od začátku a budu stručná, abys všechno konečně pochopil. Jako velice mladá jsem se zamilovala. Můj otec mě chtěl zachránit a tak zavraždil Aleca. Pak mi celý život pomáhal. Vymyslel si dítě – a způsob, abych se mohla přibližně každých dvacet let vracet do New Orleans. S Lucianem jsem se setkala, protože...“

„Proč?“ přerušil ji.

„Lucian je král.“

„Král?“ procedil Sean skrze zuby.

„Ano. Ale o to teď nejde. Byl můj rádce. Naučil mě pravidla. Jak přežít, jak vést normální život, jak udržovat svůj dům. Během občanské války jsem se seznámila se Seanem Canadym. Neměla jsem odvahu říct mu, kdo jsem. Slíbila jsem, že mu po skončení války vysvětlím, proč se za něho nemůžu provdat. Na jednom večírku jsme potkali muže, který patřil k mému druhu, ale byl velice krutý. Okamžitě jsem věděla, že s ním nechci mít nic společného. Naštěstí mě nechal na pokoji. Nemilosrdně zabíjel, ale nejraději lidi nakazil, což je mnohem horší.“

„Nakazil?“ zopakoval Sean.

„Už jsem ti o tom vyprávěla. Upíři se zakousnou krvavými zuby lidem do krku, ale ti nezemřou, nestanou se upíry. Pokud však upír vysaje své oběti příliš mnoho krve, ta zemře – nebo zešílí a

začne zabíjet.“

„Aha, samozřejmě,“ zamumlal Sean.

„Ten zloduch pomalu zavraždil dceru plukovníka Wynna a pak zničil i jeho. Wynn zabíjel zraněné vojáky, jelikož byl přesvědčený, že některý z nich svedl jeho dceru. Sean Canady šel po Wynnovi, já po Seanovi... a Aaron po mně. Byla jsem tak zoufalá, že jsem chtěla ze Seana udělat upíra, jen aby zůstal naživu. Ale bylo příliš pozdě.“

Sean měl pocit, že se stále tváří nevěřičně. Jako by měl na obličej masku.

„Válka skončila a časem se z Aarona stal Jack Rozparovač?“ zeptal se. „Aaron je vrah, s nímž jsem se včera večer pral?“

Maggie přikývla. „Znovu jsem ho potkala v Londýně. Musela jsem cestovat po Evropě a také po Státech. Nestárla jsem, a proto každý nový potomek musel dospět.“

„Jasně,“ přitakal Sean.

„V Londýně jsem se spřátelila s jedním doktorem a jeho ženou – vzpomínáš, jak jsem se zmínila, že se předčasně zemřelí lidé vrací?“

„Ano. A co má být?“

„Myslím si, že ten lékař je teď tvůj parťák Jack a Laura je Angie.“

„Ovšem. Proč by ne?“ prohodil Sean. „Jestli věříme na upíry, můžeme věřit i na reinkarnaci.“

„Vím, že upíři existují. Pokud jde o reinkarnaci, nejsem si úplně jistá. Svět je plný duší, dobrých, zlých... a rovněž starých a mladých.“

„Věříš v Boha, Maggie?“

„Ano.“

„A jsi odsouzená k věčnému zatracení?“

„Netuším. Doufám, že ne. Možná i mezi námi má vliv svobodná vůle a rozhodování. Modlím se, abys nebyl hlupák a věnoval pozornost mým slovům. Jestli Aarona nechytíte, budou umírat další lidé. Peter, můj přítel – lékař z Londýna, byl neuvěřitelně obětavý muž, který pomáhal chudým lidem ve Whitechapelu. Když jsme jednou večer byli venku, uviděla jsem Aarona. Dostala jsem se s ním do potyčky, ale vmísil se mezi nás

Lucian a nařídil nám, ať toho necháme. Laura byla těhotná, takže jsem pracovala s Peterem, aby mohla odpočívat a nenakazila se tam nějakou nemocí. Pak začalo ve Whitechapelu docházet k vraždám a zároveň se u Petera poprvé objevily přechodné ztráty vědomí. Byl přesvědčený, že je vrahem. Znepokojovalo mě to, protože pokaždé v době vraždy zmizel neznámo kam. Podařilo se mi ho najít až po dlouhé době a vždy byl od krve. Potom...“ Zhluboka se nadechla. „Laura byla nemocná. Pak ji Peter našel doma mrtvou. Kladl si její smrt za vinu a... zastřelil se. Stalo se to ráno poté, co byla brutálně zavražděna Mary Kellyová. Později jsem se procházela po městě... a spatřila jsem Aarona. Zjistila jsem, že zabíjí prostitutky a chce, aby si Peter myslel, že je vrahem. Aaronovi připadalo zábavné, že zmátl policii. Zřejmě se považoval za lovce... Rád si svoji kořist dobíral a mučil. Rozzuřila jsem se tak, že jsem ho napadla a vážně zranila. Kdyby nezasáhl Lucian, zabila bych ho. Pokud bych to udělala, podepsala bych si rozsudek smrti. I kdyby Lucian nevykonal popravu, ostatní upíři by mě našli a zabili, třebaže Aaronem opovrhovali. Je to staré pravidlo. Nesmíme zabíjet příslušníky našeho druhu. Aaron se určitě léčil celé století. A teď je zpátky – silný, krutý, zlomyslný,“ řekla tiše. Pohlédla na něho a pokračovala: „Copak nechápeš, s jakým zlem se potýkáš? Proboha, podívej se na ty vraždy, na oběti! Kolik mužů by dokázalo zločiny tak dokonale napodobit? Když se nad tím zamyslíš, uvědomíš si, že ti říkám pravdu.“

Pravda. Určitě viděla v jeho očích pochyby.

„Maggie...“

„Ach bože!“ zasténala. „Nelžu, Seane. Co se bude muset stát, abys mi uvěřil?“

Maggie vypadala nevinně a mladě. Oči se jí zlatavě třpytily. Připadalo mu neuvěřitelné, že mu vyprávěla tak strašlivý příběh.

Vzal její tvář do dlaní a políbil ji na rty. „Půjdu se osprchovat a pak musím do práce,“ řekl. Vstal a zamířil ke koupelně. Cítil se jako opilý. U dveří se zastavil. „S trochou štěstí možná už toho šílence chytili.“

Maggie zavrtěla hlavou. „Víš moc dobře, že ne. Kdyby ho dopadli, zavolali by ti.“

Měla pravdu.

Sean si stoupl pod sprchu a vystavil obličej proudu studené vody. Musí se z té noční můry probudit.

Když se vrátil do pokoje, Maggie byla oblečená. Měla na sobě tmavomodrý kostým, bílou hedvábnou halenku a kravatu. Dlouhé vlasy v úhledném drdolu.

„V kuchyni je káva,“ oznámila mu.

O chvíli později vstoupil do kuchyně, kde ho s úsměvem přivítala Peggy. Nalila mu kávu a nabídla čerstvě upečený muffin.

Maggie pila kávu a četla noviny.

„Tady píšou, že jste tu zrůdu málem chytili, nadporučíku Canady!“ řekla hospodyně. „Určitě ho dostanete.“

„Díky za důvěru, Peggy,“ prohodil Sean. „A za muffin. Maggie, jsi připravená?“

Maggie vzhlédla. Přikývla a postavila šálek na stůl. Poděkovala Peggy. Podotkla, že neví, zda se sem dnes večer vrátí. Hospodyně jí připomněla, ať na sebe dává pozor.

„Je Peggy také upírka?“ zeptal se Sean jízlivě cestou k autu.

Maggie na něho zlostně pohlédla. „Ovšemže ne. Je moje hospodyně a je úžasná! Někdo se musí o upíra starat,“ odsekla.

„Ochraňuje tě ve slabých chvílích?“

Maggie jeho poznámku ignorovala a posadila se vedle něho. „Peggyina rodina se stará o náš dům celé věky,“ opáčila. „Předtím pro mě pracoval její otec. Před ním její babička a před ní...“

„Je mi to jasné. Přitahuje tě?“

„Nebud' směšný.“

„Takže to není jako v hororu *Dům tmavých stínů*. Krev v krevních bankách si kradeš sama?“

„Kupuji si ji.“

„Vyzvedneš si ji při nákupu v obchodním centru?“

Maggie se usmála. „Asi bych tě měla kousnout do krku.“

Sean pokrčil rameny. Proč si ji takhle dobírá? Bojí se snad, že by jí začal věřit? Myslí to Maggie vážně, nebo si z něho dělá legraci?

Téměř celou cestu mlčeli. „Maggie, už nevím, co je a co není skutečnost,“ řekl, když se blížili k městu. „Nechci si o tebe dělat starosti.“

„Musíš mi slíbit, že budeš o tom, co jsem ti pověděla,

přemýšlet, Seane!“

„Dobře. Ale ty mi slib, že se mě ani nikoho jiného zase nepokusíš zachránit. Musíš se od toho vraha držet dál – ať už je člověk, nebo netvor.“

Maggie mlčela a sklopila zrak. Byli téměř u Montgomery Enterprises. Sean zajel k obrubníku a zastavil. Uchopil její ruce do svých.

„Seane, snažím se ti pomoci...“

„Maggie!“ přerušil ji. Po krátkém zaváhání pokračoval: „Maggie, miluji tě. Ať se děje cokoli. Ať už jsi cvok ty, nebo já – nebo všichni. Jestli mi chceš pomoci, dávej na sebe pozor.“

Ztuhla. Upřeně hleděla před sebe. Byla rozzlobená. „Říkám ti pravdu, Seane.“

„Maggie, celé je to šílené. Mrtvé prostitutky a pasák – a pak ta mrtvola v márnici. Vůbec to nedává smysl...“

„Dává. Mrtvola v márnici je moje práce,“ pravila tiše.

„Cože?“

Zadívala se mu do očí. „Šla jsem tam a uřízla Rayovi hlavu.“

„Ty?“ Snažil se ji představit, jak mu přikládá pilku na krk.

Rty se jí zúžily do tenké linky. „Děsivé pomyšlení, že? Jsi si stále jistý, že mě miluješ? Nebo pořád nechceš připustit, že by má slova mohla být pravdivá? Šla jsem po Rayovi. Aaron ho nakazil. Když jsi Raye postřelil, nespadl. Nemohla jsem dopustit, aby se v něm probudila nesmrtelná síla.“

Sean mlčel. Vybavil si, jak ji viděl ve dveřích koupelny ráno poté, co zabil Raye. Je to možné... Ne. Možná.

„Nevěřím ti,“ opáčil chraptivým hlasem.

„Ani nechceš.“

„Ale...“

„Ano, Seane. Umím se přenášet z místa na místo jako mlha. Ale vybírá si to svou daň a nemůžu to dělat často. Zamysli se. Probudil ses a já jsem s tebou nebyla v posteli? Byla jsem v márnici. Ray ležel na vozíku – připravovali ho na pitvu, zatímco on se chystal vysát krev všem přítomným medikům, lékařům a laborantům. Aaron uřízl hlavu všem svým obětem – ale Raye nezabil. Ty jsi ho zastřelil, ale byl nakažený natolik, že se mohl vrátit. Kdyby se Ray potuloval po městě...“

„Dobře. Vrátime se do Londýna v roce 1888. Oběti Jacka Rozparovače měly proříznuté hrdlo – některé až na kost –, *ale hlavy nebyly oddělené!*“

„Aaron chtěl, aby si Peter myslel, že zešlel. V té době tam docházelo k mnoha vraždám – žádné však nebyly tak surové jako Rozparovačovy. Zeptej se svého otce. Téměř ve stejnou dobu se v Temži našla těla. Nelžu ti. Musíš mi věřit. Víš, že lidé dokážou být zrůdy. Viděl jsi vrahy, kteří zabíjeli ze žárlivosti, ze vzteku. A čeho je schopný duševně nemocný člověk. Když se tohle všechno zkombinuje s neskutečnou silou a schopností vlastní vůlí se přemísťovat – je tu Aaron. Je chytrý. Těla obětí se záměrně nesnaží skrývat.“

Sean zavrtěl hlavou. „Mám mrtvé prostitutky – a pasáka. Ale Anthony Beale ty ubohé ženy využíval. Ty tvrdíš, že jsi uřízla hlavu Rayovi. Zavraždila jsi také Anthonyho Bealea? Kapky krve vedly k tvé firmě.“

„Nezabila jsem ho,“ prohlásila klidně. „Nikoho jsem nezavraždila. Ray byl už mrtvý. Pouze jsem zabránila tomu, aby ožil.“

„Kdo tedy zabil Bealea?“

Maggie sklopila zrak ke svým rukám. „Určitě Aaron. Beale ho buď naštal, nebo se mu připlétl do cesty.“

„A co Rutger Leon? Zabila jsi ho ty – nebo Aaron v záchvatu lidumilnosti?“

Zamračeně se na něho podívala. „Rutger je mrtvý?“

Poznal, že překvapení nepředstírá. „Jeho tělo se našlo včera. Vlastně jenom trup a hlava.“

„Byla oddělená?“

„Ano.“

„Nedokážu si představit, že by to udělal Aaron – ten by byl rád, že je naživu a může mučit Callii.“

„Někdo ho zabil.“

„Já ne,“ opáčila podrážděně. „Kdyby ano, dávno bych ti to řekla, nemyslíš? Obzvláště když mi nevěříš.“

Sean otevřel dvířka na její straně, aby mohla vystoupit. „Musím do práce. Nejdříve se potřebuji podívat na Rutgerovy ostatky a pak mě čeká porada s vyšetřovacím týmem. Mimochodem – neměl

bych svým mužům koupit křížky?“

„Tvůj je moc hezký,“ poznamenala jízlivě.

„Nevadí ti?“

„Takové věci se mi vždy líbily. A mám ráda kostely. Lucian si ze mě pořád dělá legraci, protože se hodně modlím,“ pravila a odmlčela se. „Kříže některé upíry oslabují. Nezastaví je..., ale pomůžou získat čas. Svěcená voda je dokáže popálit – obzvláště ve dne, kdy jsou nejslabší.“

„Co česnek? Pravda, nebo mýtus?“

Maggie zaťala zuby. Nevěděla, zda se jí vysmívá. Přesto mu chtěla poskytnout pravdivou odpověď. „Jez hodně česneku. Když je cítit v krvi, upírům je zle.“

„Můžu upíra zabít tak, že mu kulem probodnu srdce?“

„Pokud se ti naskytne příležitost, tak ano.“

„A když mu useknu hlavu?“

„Tím bys ho zabil.“

„Výtečně,“ zamumlal. „Až chlapům řeknu, že hledáme upíra, aspoň jim budu moct dát pár rad.“

Maggie se na něho chladně podívala. „Prozradila jsem ti všechno,“ pravila. „Riskovala jsem svoji existenci a ty se mi vysmíváš.“

„Nevysmívám.“

„Neposloucháš mě.“

„Maggie, přemýšlej o tom, co říkáš.“

„Seane...“

„Maggie, přísahám, že tvá slova nezesměšnuji. Ve městě řádí sadistický vrah a já musím pracovat.“

„Pořád mi nevěříš. V práci se ti nebude dařit, pokud mi nezačneš věřit.“

Sean zaváhal a podíval se před sebe. „Maggie, všechno to zní příliš neskutečně.“ Opět na ni upřel zrak. „Jednu věc vím.“

„Jakou?“

Rty mu zvlnil úsměv. „Pořád tě miluji. Ať už je vrahem kdokoliv, musím ho chytit. Kvůli tobě, sobě a kvůli New Orleans. Jsem polda a nedokázal bych žít s tím, že tenhle mi unikl. A protože tě miluji. Čeká nás společná budoucnost.“

Maggie smutně zavrtěla hlavou. Dotkla se jeho tváře. „Miluji

tě, Seane. Ale nečeká nás žádná budoucnost. Ne, dokud mi neuvěříš.“

Vystoupila z auta a kráčela pryč.

„Maggie!“

Příliš pozdě.

Neohlédla se.

15

Sean vstoupil do kanceláře. Téměř nevnímal vyzvánějící telefony a ruch kolem sebe.

Klesl do křesla u psacího stolu. Ruce složil do klína a nepřítomně hleděl před sebe.

„Noc se nevydařila?“

Sean vzhlédl k Jacku Delaneyovi.

„Měli jsme snad v poslední době nějakou vydařenou?“

Jack pokrčil rameny. „Záleží, jestli oddělíme práci od soukromí...“

Sean zavrtěl hlavou a předklonil se. „Četl jsi materiály o Rozparovačovi, Jacku. Co víš o upírech?“

Jack pokrčil rameny. „Starý *Upír Nosferatu* byl skvělý film. Pak byly natočeny další s Belou Lugosim, Christopherem Leem, Gary Oldmanem a Lauren Huttonovou. Ta hrála ve filmu, který byl určený mládeži. V něm šla po středoškolačkách-pannách. Můžeš se podívat na *Omega Man* a taky *Armáda temnot*...“

„Neptal jsem se na filmy, Jacku.“

„Máš na mysli skutečné upíry? Dracula byl rumunský princ, který toužil po krvi. V záznamech stojí, že zabil desítky tisíc svých nepřátel – a svých lidí. Nabodl je na kůl a nechal je zemřít. Prý jedl mezi mrtvými na kopci, což vedlo k domněnce, že jim sál krev. Ale...“

„Ano?“ Sean zvedl obočí. „Víš toho hodně.“

Jack se usmál. „Mám rád kvalitní filmy, záhady, Jacka Rozparovače – a tajuplné legendy. Na střední škole jsem zvažoval, že bych se živil jako režisér. Četl jsem všechno o upírech, protože jsem o nich chtěl natočit opravdu dobrý horor. Netuším, proč mě to tak zajímá. Vždycky mě fascinovali upíři a Jack Rozparovač. Jako kdyby někdy ovlivnili můj život.“

Sean na něho upřeně hleděl. Maggie si myslí, že Jack byl v minulém životě její přítel, lékař Peter. Mohlo by to...

Ne. To je příliš bláznivé.

„Jack Rozparovač byl šílenec. S moderní technologií...”

„Tenkrát ji neměli. Podívej, co všechno máme my – a kriminalitě to nezabránilo.“

Sean si položil ruce na stůl a spočinul na nich pohledem. Zavrtěl hlavou.

„Nejzajímavější mi připadá to, že se legendy o bytostech, které pijí krev, objevovaly v různých kulturách odjakživa.“

„Opravdu?“

Jack přikývl. „Například Starý zákon. Adam měl před Evou jinou ženu. Lilith. Zhřešila, vyhnali ji, pozřela své děti a židovské ženy roky chránily své potomky, protože se měla vrátit. Jelikož všichni pocházíme z Adama a Evy, jsme potenciální kořistí kanibalky Lilith. Ve starobylém Řecku strašily lidi lamie – byly to okřídlené ženy, které sály krev a sváděly hezké mladé muže. Říká se jim tak podle Lamie, která kdysi milovala Dia, ale jeho žárlivá manželka Hera ji proměnila v nestvůru. Dokonce i v Číně lidé věřili v existenci d'ábla nazvaného giang shi, který také pil krev. Ve starobylém sanskrtu najdeme baital, bytost živící se krví, a Němci mají Blutsaugera. Na keramických nádobách nalezených v Sýrii a Babylonu před naším letopočtem byly zobrazení démoni sající krev a...”

„Sakra, navštěvoval jsi přednášky o upírství?“ přerušil ho Sean.

Jack pokrčil rameny. „Už jsem říkal, že jsem se chtěl stát slavným filmovým režisérem. Proč se na to vyptáváš? Myslíš, že tady máme upíra? Mrtvá těla, žádná krev.“

„Na upíry nevěřím,“ opáčil Sean.

„Je zvláštní, že se krev záhadně vypařila,“ podotkl Jack. „Nejsou tady staré hrady, je zatraceně těžké vykopat spálené zemřelé, ale...”

„Ale někdo napodobuje vraždy. Někdo, kdo se považuje za reinkarnaci Jacka Rozparovače nebo upíra. Takový člověk může být stejně nebezpečný.“

„Co když...“, promluvil Sean a zmlkl.

„Co?“ pobídl ho Jack.

„Co když nějaký upír existoval?“

„Budeme muset zavolat Van Helsingovi,“ zavtipkoval Jack. Potom si všiml Seanova pohledu. „Já... já...“

„Je to jenom hypotetická domněnka. Třeba máme co do činění s napodobitelem. Koneckonců žijeme v New Orleans. Ale budu rád, když mi pomůžeš.“

„Ve starých Hammerových filmech upíři spali ve dne, slunce je spálilo, svěcená voda byla pro ně jako kyselina, kůl vražený do srdce je zabil, sťatá hlava...“

Jack si odkašlal. „Sťatá hlava,“ zopakoval. „Hlavu mají useknutou oběti. Aha... Z oběti se nemůže stát upír, když má useknutou hlavu, vid’?“

„Jedu do márnice. Potřebuji, abys zjistil něco z historie New Orleans. Konkrétně o muži, který se zde zdržoval během občanské války. Jmenoval se Aaron Carter.“

„Dobře. Možná bych měl začít nosit křížek. Nebo jíst česnek?“

„Hodně česneku,“ usmál se Sean.

„Mám si sehnat svěcenou vodu?“

„Zatím ne. Dám ti vědět.“

~ ~ ~

Sotva Maggie vstoupila do své kanceláře, zazvonil telefon.

„Montgomery Enterprises.“

„Je to slečna Montgomeryová?“

„Aarone. Zatraceně.“

„K věčnému zatracení jsme už odsouzeni.“

„Co chcete?“

„Sát krev, vraždit, mrzačit – jako obvykle.“

„To se vám už podařilo, Aarone. Proč mi voláte? Co chcete?“

„Vás, má drahá.“

„Opravdu? Vskutku zajímavé, Aarone. Vždyť sebou pohrdáme.“

„Ne, Maggie. Vytvořila jste si mylný dojem, že mě nemáte ráda. Jste vznětlivá, povýšená malá mrcha, ale velice hezká. Představujete pro mě výzvu. Chci mít nad vámi moc, Maggie. Jste mojí dlužnicí. Kdo ví? Možná na vás budu hodný – samozřejmě až poté, co vás potrestám za všechno, co jste mi udělala. Ale třeba vás jenom chci, Maggie.“

„Kdybyste mě měl, přestal byste s těmi vraždami?“

Jeho chraplavý smích jí pronikl do morku kostí. „Naučil bych vás, jak správně žít. A oplývat silou, jakou mám já. Nebojím se být predátorem, má milá. Kdybyste chtěla, mohla byste být nočním stvořením sajícím krev. Život byste si užívala.“

„Byl jste někdy člověk, Aarone?“

„Zajímavá otázka. Ano, byl. A tohle je moje území, zlato!“ opáčil rozzlobeně.

„A byl jste v té době vrahem, Aarone?“

„Další zajímavá otázka! Jsme vrazi, když pijeme krev skotu? Ne. Jsme vyšší řád zvířat, jsme chytřejší a dobytek slouží našim potřebám. Šušká se, že ten máte obzvláště ráda. Má milá, já jsem byl vždy silnější, inteligentnější. Ti, které jsem zabil, byli můj skot. Lidská stvoření jsou tak hloupá. V tom se mnou jistě souhlasíte. Nevěří v naši existenci. Považují se za nadřazenější, příliš inteligentní, aby si uvědomili, že je možná něco, co nelze pouhým okem vidět! Chudák Sean. Jsem tady, abych ho dostal. Další Canady. Bude snadná kořist, protože taky nevěří. Jsou příliš chytří, aby uvěřili – dokud jim smrt nezavře oči.“

Maggie pevně svírala telefonní šňůru. „Nechte Canadyovy na pokoji, Aarone. Kam a kdy mám za vámi přijít?“

„Ne, Maggie. Já navštívím vás, až to budete nejméně čekat. Možná si znovu promluvíme a dám vám ještě šanci.“

„Aarone, jestli Seanovi ublížíte, zabiju vás. Myslím to vážně.“

„Maggie, má lásko, jsem mnohem silnější. Nenechám se zabít. Nejspíš to ani nedokážete. Možná zařídím, abyste existovala... navěky a bavila mě!“

„Aarone, ať už...“

„Na shledanou, Maggie, má lásko.“

„Aarone...“

„Vzpomínáte, Maggie? Pět děvek..., takhle to spočítali. Kdyby tušili. Za ta staletí jsem ani já nedokázal vést přesný počet. Ale co se stalo po těch prvních dvou, Maggie?“

„Všude, kde jste byl, došlo k podvodům a vraždám, Aarone.“

„To je přirozená vlastnost zvířat. Časem vás to naučím. Příliš dlouho popíráte své pravé já, Maggie. Víím, že pociťujete nesnesitelnou žízeň. Co se stane po prvních dvou, Maggie?“

„Prvních dvou? Jste už zodpovědný minimálně za pět úmrtí.“

„Rutger Leon nebyl moje práce. Ale na tom nezáleží. Ani na tom pasákovi a ostatních. Ty malé děvky neměly být dvě, nýbrž tři, Maggie. Ještě ta mrcha Callie. Odjela a teď nemám zájem ji hledat. Možná později. Třeba ji najdeme spolu.“

Maggie mu řekla, co by měl udělat sám se sebou. Aaron se zasmál.

„Trojice, Maggie. Ale to předbíhám. Co máme dalšího?“

„Aarone...“

„Dvě šlapky zabité během jedné noci, Maggie. Pamatujete?“

„Policisté vás hledají po celém městě, Aarone. Nejste nezničitelný...“

„Poldové také umírají. Mám v plánu zabít dalšího Canadyho. Dalšího Seana Canadyho. Nechceme, aby ten mizera se s námi svezl na věčnost, že? Dvě děvky během jedné noci. Sledujte mě. Sledujte mě...“

„Aarone...“

Zavěsil.

~ ~ ~

Pierre a Sean ustoupili od vozíků, na nichž ležela těla Jane Doeové a Bessie Girouové. Anthony Beale obchodoval s lidským masem. Znamenalo to, že si zasloužil takovou smrt? Pak tady byli Rutger a Ray.

„Tak co?“ zeptal se Pierre.

„Hledám další ranky.“

Soudní lékař zaváhal. Sean cítil, že ho pozoruje.

„Ranky?“

„Stejně, jaké jsme našli u Bealea, jako od zubů,“ upřesnil Sean.

Pierre přikývl. „Dobrá,“ přitakal. „Ale Seane, nechápu...“

„Myslím, že se ten šílenec považuje za upíra.“

„Hmm.“

„Já prohlédnu Rutgera a ty Raye. Potom...“

„Já si vezmu Bessii a ty se můžeš podívat na Jane.“ Sean na něho hleděl. „Na rozdíl od Bessie Jane Doeová neležela ve vodě. Své práci rozumím trochu lépe než ty.“

Sean přikývl a udělal krok vpřed. V márnici panovalo zvláštní ticho. Tuhle záležitost chtěl vyřešit ihned poté, co mluvil s Jackem.

Ale šéf Daniels ho požádal o zprávu a potom poslouchal hlášení o pohřešované promiskuitní mladistvé, která se objevila o několik hodin později. Ted' se už stmívalo. Většina zaměstnanců odešla domů a zůstala zde jenom noční služba.

Čtyři mrtvoly bez hlav. Sean se se smrtí setkával často. Koneckonců tohle je New Orleans, jak lidé s oblibou tvrdí. Místo plné kouzel a násilí. Střet kultur a náboženství.

Soustředil se na těla. Srdce se mu sevřelo lítostí. V těchto studených trupech kdysi kolovala krev. Ale tam... nad řeznou ránou...

Byly tam ranky. Dvě.

Náhle měl pocit, jako by se ocitl na jevišti. Jako by ustoupil dozadu a místnost se zvětšila. Koutkem oka zpozoroval, že zavřenými dveřmi dovnitř proniká mlha. Potřebuje se vyspat. Mlha se zvedala jako z Mississippi, když teplota klesne a den přechází v noc...

Nebyl to opar. Někdo je tady s nimi. Prudce se otočil. Zachvěl se. Přišel jeden z Pierrových asistentů. Byl mladý – možná student? – a měl na sobě bílý plášť a černé džínsy. Stál kousek za Pierrem, který si ho ještě nevšiml. Sean neslyšel, že by se otevřely dveře. „Nežádali jsme nikoho o pomoc,“ řekl Sean.

Pierre se podíval na nově příchozího. Zamračil se. „Zvládneme to sami. Kdo jste, mladý muži? A kdo...“

Kdo, nebo co?

Sean ho najednou poznal. Byl vysoký, štíhlý, s ostře řezanými rysy. Černou barvu už měl z vlasů smytou. Zlomyslně se usmíval.

„Bud'te zticha!“ řekl Pierrovi a jediným úderem pěstí ho poslal na druhou stranu místnosti. Lékař narazil na boxy, do nichž se ukládají mrtvá těla. Dva se otevřely a na hlavu Pierra, který ležel v bezvědomí na zemi, spadla bledá ruka mrtvoly zakryté prostěradlem.

„Jestli jste ho zabil...“

„Není mrtvý. Mrtvoly mi nechutnají. Studená krev je jako zkyslé víno. Ale to si nechám na později. Podívejte se na sebe, nadporučíku Canady! Tohle je jako děja vu,“ přerušil ho muž. Založil si paže na hrudi a pokračoval: „Sean Canady. Konečně jsme spolu sami. Aaron Carter k vašim službám, pane. Za ty roky

jsem měl různé přezdívky. Jack Rozparovač, Sekerový muž, Krutý sekáč. V Paříži La Morte. Paříž je nádherné město. Francouzi jsou velice emocionální a jejich krev je úžasně sladká a horká. To je jeden z důvodů, proč jsem vždy miloval New Orleans. Je plný horkokrevných lidí, nemyslíte? Například Bessie. Nebo satanův zplozenec Ray. A těch, kteří váhají mezi temnotou a světlem, jako naše neodolatelná milá Maggie. A pak tady máme rádoby hrdiny – jako jste vy, Canady. Sakra, už jsem vás jednou zabil, příteli. Měl jste zůstat mrtvý.“

Sean si ho prohlížel. Je Carter upír starý několik století? Nebo jenom neuvěřitelně silný muž? Třeba vlivem léků, které bere na nějakou duševní nemoc?

Jedno je jasné. Je vrah.

„Vítejte v márnici,“ řekl Sean. „Měl byste si dávat pozor. Možná zde zůstanete déle, než jste předpokládal.“

Carter se zasmál. „Zase si hrajete na statečného. Vy chlapci jste vždy byli přehnaně suverénní. Jih by měl opět povstat! Mám rád dramatické situace. Chtěl jsem, aby vás Maggie opět viděla umírat a konečně si uvědomila, kdo jste a kdo je ona... Když jsem vás ale následoval do márnice, neodolal jsem pokušení rozřezat vás na pitevním stole!“

Mohl by tento muž opravdu být nesmrtelný úchyl, který pije krev? Sean se to rozhodl zjistit. Vytáhl svoji osmatřicítku.

Současně zaznamenal pohyb. Než však mohl stisknout spoušť, Carter se na něho vrhl a snažil se získat zbraň. Jeho síla byla neuvěřitelná. Vtom se Seanovi podařilo vystřelit, aniž tušil, kam míří.

Zasáhl Cartera. Ten na okamžik strnul. Kulka mu zřejmě vlétla do břicha. Možná se s výkřikem zhroutl na zem.

Aaron se rozesmál. Vytrhl mu pistoli z ruky a odhodil ji. Vzápětí mu pevně stiskl hrdlo. Sean se ocitl ve vzduchu. Zoufale se snažil odtrhnout Carterovy ruce.

Začínal se dusit, zatímco Carter se usmíval. Sean očekával, že spatří žluté zuby...

Aaronovy zuby byly zářivě bílé. Ale jeho dech zapáchal..., jako by je měl zkažené.

Sean si uvědomil, že brzy zemře.

S vypětím posledních sil ho ještě kopl do slabin.

Carter zařval, pustil ho a předklonil se. Když se narovnával, v očích mu jiskřilo. Lomcoval jím vztek. „Nadporučíku, teď vám pilkou uříznu pohlavní orgány a nacpu vám je do krku, zatímco budete umírat v kaluži krve!“

Vtom ho Sean udeřil pěstí do brady. Aaron klopýtl dozadu. Sean vzal koště a rozlomil ho o stůl. Není to sice ideální zbraň, ale mohla by být stejně účinná jako kůl.

Když se k němu Carter blížil, Sean namířil koště na jeho srdce.

Aaron se zastavil a hleděl na něho. V tom okamžiku se rozlétly dveře. Dovnitř vstoupil Jack Delaney. „Nehýbejte se!“ křikl na Cartera.

Ten se prudce otočil. Střelil pohledem ze Seana na Jacka. Usmál se a zamířil k Jackovi. „Chcete vystřelit několik varovných výstřelů?“

„Zůstaňte stát, nebo vás zastřelím!“ varoval ho Jack.

Carter se zasmál a udělal další krok.

Jack začal pálit.

Aaron ustoupil. Podíval se na Seana. Pak upřel zrak na Jacka a s tělem plným kulek se zdvořile uklonil.

„Ještě se uvidíme, pánové.“

Opět kráčel k Jackovi. Ten vytáhl další zásobník.

Carter ho minul a vyšel na chodbu.

Sean se za ním rozběhl. Aaron zahnul za roh. Sean ho následoval.

Carter byl pryč. Ve vzduchu se vznášel slabý opar.

„Kde je?“ vyhrkl Jack.

Sean mlčel.

„Sakra, co to bylo?“ prohodil Jack. „Proč toho chlapa tolik nenávidím?“

„Je to zvrácený, chladnokrevný vrah,“ odpověděl Sean.

„Ano, ale...“ Jack se odmlčel.

„Mimochodem, to bylo skvělé načasování,“ zamumlal Sean. Pohled upíral do chodby, jako by se Aaron Carter mohl zase objevit. „Proč jsi sem přijel?“

„Řekli mi, že jsi v márnici. Mám pro tebe zajímavé informace.“

„Jaké?“

„Týkají se Aarona Cartera.“

~ ~ ~

Maggie se celý den marně snažila dovolat Seanovi.

Telefon v jeho kanceláři pokaždé zvedla Gyn a slušně jí sdělila, že Sean je pryč nebo že má hodně práce. Měli se vidět ten večer.

Maggie se bála, že se Sean možná večera nedožije. Kdyby jí věřil, mohl mít šanci. Nedokáže se chránit, nebude připravený. Bude si myslet, že vraha zastaví kulkou.

Seděla ve své kanceláři u psacího stolu. Hlavu měla skloněnou. Vtom ucítila závan vzduchu. Než mohla vzhlednout, někdo jí zabořil prsty do vlasů. „Špatný den? Varoval jsem vás před smrtelníky. Samozřejmě víte, že můžete svého milovaného Canadyho zachránit.“

Maggie se podívala na Luciana. Nevysmíval se jí. V černé hedvábné košili a kalhotách z bavlněného kepru vypadal jako muž, který si vyrazil do města. Arogantní, sebejistý, empatický.

„Aaron je zrůda!“ vyhrkla. „Proč ho nemůžeme zabít?“

„My všichni jsme netvoři,“ opáčil Lucian. „Jak ho můžeme odsoudit, když jsme stejní?“

„Ne. Všichni nejsme jako on...“

„Ach, Maggie, má milá Magdaleno! Zapomněla jste, jaké to bylo předtím, než vznikly krevní banky? Zapomněla jste na bolest a nesnesitelnou žízeň? Vím, že si proti své vůli vzpomínáte na zabíjení.“

„Ano, ale muži chodí do války, lidé zabíjejí, existuje zloba, vášeň... Ale žádný člověk ani zvíře nemá v sobě takovou krutost jako Aaron! Luciane, prosím...“

Posadil se na roh psacího stolu. Pohladil ji po hlavě a smutně se usmál. „Co je to s vámi? Měl bych lusknout prsty a říct, abyste to nechala být! Už nejste ani moje milénka... Je mi to líto. Víte, že ho nemůžu zničit. Ani vy. A přesto...“

„Co?“ zeptala se. Prudce se nadechla.

„Část naší sbírky zákonů se týká hranice mezi životem a smrtí, Maggie. Zabíjejí nás lidé, a proto nemáme vraždit příslušníky našeho druhu.“

„Co tím naznačujete?“

„Ačkoliv ho nesmím zabít, lze Aarona zničit. Některé věci jsou

mýty, jiné ne. Všechny bytosti mají své slabosti. Všichni moc dobře víme, že je možné nás zabít. Stačí zabodnout kůl do srdce. Sežehnout. Useknout hlavu. Aaron není moje dílo. Nevím, kdo ho vytvořil. Myslím, že jeho patrona zabili krátce poté, co ho stvořil. Ve Státech jsem nepobýval často a věděl jsem o něm jen málo. Ale přemýšlejte, Maggie. Vracíte se sem, protože zde máte domov. Když cestujete do Evropy, musíte si s sebou vzít trochu hlíny. Domnívám se, že Aaron má kořeny rovněž zde. Cítí se tu příjemně – a seznámila jste se s ním tady. Náзор, že na denním světle shoříme na popel, je mylný, ale někde odpočívat musí. Stejně jako my všichni. Kdybyste ho našla, jak někde spí...”

Maggii se zrychlil tep. Zavřela oči. Ano, Aaron tvrdil, že je ‚vzdálený příbuzný‘ Wynnových. Přijali ho a tenkrát ho lidé považovali za nápadníka Lilly Wynnové. Potom Lilly zemřela... a znovu se narodila. Od té doby o ní nic neslyšela. Od doby, kdy plukovník Eliáš Wynn zešílel a zabíjel svoje vojáky, protože hledal muže, který jeho dceru...

„Luciane...”

„Nesmíte ho zabít. Nezapomeňte na to.”

Maggie zavrtěla hlavou. „Luciane, neznám horší stvůru. Zbavím svět Aarona. Jestli mě za ten čin budete muset odsoudit, budiž!”

„Maggie, Maggie... Nesmíte ze sebe dělat mučednici!”

Zřídka kdy viděla Luciana něžného. Vášnivého, arogantního, náročného ano, ale něžného ne. Jemně ji objal a políbil na čelo. Pak ji pustil. „Udělám to pro vás!” řekl tiše.

Vzápětí zmizel.

16

Sean vzal Pierra i přes jeho námitky na vyšetření do nemocnice. Byl v pořádku, ale styděl se, že ho ten chlap tak snadno přemohl. Cestou žertoval, že většina lidí jezdí z nemocnice do márnice.

„Jak se tam ten mizera dostal?“ chtěl vědět. Sean otevřel ústa, ale vzápětí je zavřel. Neexistovalo rozumné vysvětlení.

Sean se vrátil na policejní stanici. Vyzval Jacka, který tam zůstal s několika policisty, aby znovu prošel všechny vraždy. Později se sejdou.

Pak zamířil do své kanceláře. Zabouchl za sebou dveře. Byl vyčerpaný, takže ho potěšilo, že mu Gyn na stole nechala kávu. Nechyběl tam ani vzkaz, ať nepracuje dlouho do noci. Napil se a rukou si prohrábl vlasy.

Otočil se... a spatřil Luciana DeVeaua. Seděl v jednom z křesel před psacím stolem.

„Dobrý večer,“ pozdravil Lucian.

Sean se posadil. „Vylekal jste mě.“

Lucian pokrčil rameny. Byl to pohledný muž s aristokratickými rysy, zvláštním hypnotizujícím pohledem a ladnými pohyby. „Omlouvám se.“

„Jsem rád, že jste tady. Hledali jsme vás.“

Lucian se usmál. Předklonil se a položil ruce na psací stůl.

„Už vám to prozradila?“

„Co máte na mysli?“

„Kdo je.“

„Nevím, o čem hovoříte.“

„Lžete,“ opáčil Lucian. „Ale to nevádí. My také zřídka kdy říkáme pravdu – je to samozřejmě pud sebezáchovy. A lidé tu informaci vůbec nenesou dobře.“

„Tak o co jde?“ zamumlal Sean jízlivě.

„Jestli nestojíte o moji pomoc...“, pokračoval Lucian.
„Naopak. Nemůžu se dočkat, až uslyším, co se mi chystáte říct.“

Lucianovy rty zvlínil úsměv. „Určitě toho chcete vědět hodně. Na minulosti nezáleží, takže o ní se téměř nezmíním.“

„Protože to skončilo?“

Lucian přikývl. „Ano. Myslím, že ji opravdu milujete. A ona vás.“

„Jste do ní pořád zamilovaný?“

Lucian se tiše zasmál. „Zamilovaný do ní? Tak moc, jak je to jen možné, ale to je jedno. Jsem zde jako její přítel.“

„Nespíte spolu?“

„Už roky jsme spolu nespali.“

„Jako dlouho?“

„Desítky let.“

Všechno to je určitě děsivý žert.

„Tomu nevěřím.“

„Opravdu? Já myslím, že ano. Můžu vám také pomoci na cestě k víře. Teď zrovna nejste v nejlepší kondici, nadporučíku. Další souboj s Aaronem? Co mám říct, abych vás přesvědčil – kromě toho, co již víte, avšak odmítáte přijmout? Ach, ano! Vsadím se, že policie nedávno objevila části těla. Patřily Rutgeru Leonovi.“

Sean sebou trhl. Zpráva o tomto nálezů ještě nebyla zveřejněna v novinách. Úvodníky psaly o přepadení Mamie.

„Máte pravdu.“

„Udělal jsem to já.“

„Vy?“

„Měl jsem strašnou žízeň. Maggie vám jistě řekla, že mnoho z nás se snaží žít na určité úrovni. Dopřáváme si hlavně malé savce a krev z krevních bank. Přesto mě občas přepadne to hrozné nutkání a vybírám si ty, kteří si to nejvíce zaslouží. Rutger přišel do nemocnice, aby mučil tu dívku. Rozhodl jsem se mu v tom zabránit.“

Sean usoudil, že asi opravdu ztrácí rozum. „Proč jste tady?“ zeptal se.

„Abyste mohl Maggii zachránit život.“

Sean se zamračil. „Proč?“

„Chce zabít Aarona. Mé varování nebere vážně. Nedokáže to. Aaron má obrovskou sílu a snadno by ji zničil. Jednou ho už přemohla a neuvědomuje si, že on je teď mnohem mocnější. Kdyby se jí podařilo ho zavraždit, musel bych nařídít její popravu. Ten zákon je starší než my. Nesmíme zabíjet příslušníky našeho druhu. Bez ohledu na to, jaký mám názor na Aarona nebo jaké pocity chovám k Maggii, pokud bych nezajistil její smrt, ostatní by se vzbouřili.“

„Proč mi to říkáte?“ zeptal se Sean.

„Musíte ho zabít vy.“

„Jak?“

Lucian se usmál. „Dobrá otázka. Dostaňte se k němu dřív než Maggie. A vezměte si meč.“

„Mluvte vážně. Přece nemůžu nikde chodit s mečem...“

„Tak si sežeňte pořádně velký nůž. Až se vám naskytne příležitost, musíte mu useknout hlavu.“

„Jak to mám udělat, když ani nevím, kde ho hledat?“

„Jestli chcete, aby to skončilo, musíte vymyslet způsob, jak ho dostat. Mě nic nenapadá. Nejspíš pochází z této oblasti...“

„Vy to nevíte jistě?“

„Nemůžu vědět všechno. Jak jsem už zmínil, Aaron je velice silný. Rád by zaujal mé místo. Chce se pomstít Maggii, takže nejdříve půjde po ní. Seznámili se tady. Všichni upíři potřebují odpočívat. Nemusí spát pouze ve dne – stejně jako Maggie a já se naučil snášet denní světlo. Přesto jsme během dne slabší než v noci. Najděte ho, když odpočívá. Probodněte mu srdce a usekněte hlavu, a zapomeňte na nějaké varovné výstřely!“

„Jestli mám tohle navrhnout na poradě vyšetřovacího týmu...“

„Ten vám nepomůže, Canady. Podívejte se do minulosti. Nemusíte tomu věřit. Ale jestli Maggii milujete, měl byste Aarona zabít.“

Na telefonu začalo blikat světlo soukromé linky. Sean stále hleděl na Luciana.

„Někdo vám volá,“ podotkl Lucian zdvořile.

„Omluvte mě,“ řekl Sean. Zvedl sluchátko a otočil se.

Na druhé straně byl Jack.

„Už jsem na cestě k tobě. Představ si, že nikdo toho člověka

neviděl vstoupit do márnice. Vůbec nikdo. Jako kdyby se zjevil a rozplynul jako mlha. Co na to říkáš?“

„Celé je to šílené. Pospěš si,“ odpověděl Sean.

Položil sluchátko a obrátil se.

Lucian byl pryč.

~ ~ ~

O čtvrt hodiny později vstoupil do kanceláře Jack s notebookem v ruce.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se ho Sean.

„Jo. Nějaký chlap mi zmizí před očima, kulky ho nezabijí, ale jinak se mám fajn. A co ty?“

Sean zvedl ruce a výraz v jeho tváři se nezměnil. „Chci vědět, co jsi zjistil o Aaronu Carterovi.“

„Mám pro tebe zajímavou historku,“ řekl Jack a ukázal mu vytištěné materiály. „Carterovi vlastnili plantáž u řeky nedaleko té vaší. Grayson Carter z první generace byl oblíbený u všech lidí. Najímal svobodné černochoy, Španěly, Francouze, Angličany, piráty – byl to šlechtitný muž, který mnohým z nich umožnil začít nový život. Zemřel v roce 1747. Plantáž zdědil jeho šestnáctiletý syn Aaron, protože jeho starší bratr Steven byl duševně zaostalý. Když byl Aaron na cestách, Steven zůstával doma. V noci se z domu ozýval křik a děly se tam podivné věci. Potom zmizela mladá krásná dcera černošské služebné ze sousedství. Skupina lidí z města vtrhla do Carterova domu a hádej, co tam objevili.“

„Netuším – Aarona Cartera, jak spí v hrobce?“

Jack zavrtěl hlavou. „Ne. Tenkrát nebyl Aaron Carter taková zrůda. Jeho tam nenašli. V suterénu byly poházené části těl zavražděných otroků a služebnictva. V tmavé místnosti byly zamčeny vyděšené mladé ženy – černošky, Asiatky, bělošky, Hispánky. Unesl je a užíval si s nimi, dokud ho neomrzely. V části domu, kterou obýval Steven, byly spáchány desítky vražd.“

„Co se pak stalo?“

„Samozřejmě obvinili Stevena. Ti lidé ho zastřelili, pověsili za paty a zapálili. Téměř celý dům shořel. Aaron Carter, který se údajně vrátil z ciziny, truchlil. Daroval rodinám obětí peníze a nechal tam postavit velkou kapli. Řekl, že odjíždí do Evropy, aby byl daleko od hrůz, za něž se cítil zodpovědný.“

„A to je konec příběhu?“

„Ne. Existují dvě verze – ta logická tvrdí, že se z Evropy vrátil s manželkou, malým synem a dcerou, a potom ho zavraždila matka poslední dívky, která tenkrát zmizela na jeho pozemku. Druhá, že ta žena byla vyznavačkou černé magie včetně vúdú. Prý věřila tomu, že její dceru zničil Aaron, a zařídila, aby nějaká krásná žena svedla Aarona – a připravila ho o život. Ať už je pravda jakákoli, Aaron zmizel a během občanské války údajně přijel jeho pravnuček, který se málem přiženil do rodiny Wynnových – byli vzdálení příbuzní, protože paní Wynnová byla vnučkou Aarona Cartera. Ta se provdala za muže, který se jmenoval Dixon, a přestavěli dům. Rod Dixonových vymřel na přelomu století.“

Sean na něho hleděl. Zmocnil se ho zvláštní pocit. Severně od Oakvillu se nacházel pozemek, který nikomu nepatřil. Byl zarostlý, ale čas od času ho někdo upravil. Asi před dvaceti lety ho oplotili, aby tam nechodili zvědavci a uctívající kultů, kteří rádi pořádají seance a scházejí se za úplňku.

Sean mlčel.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Jack.

Sean zvedl ruce. „Opravdu bychom vypadali směšně, kdybychom za svítání prohledávali Carterovu nemovitost s kulem a sklenicí svěcené vody v ruce.“

Jack zavrtěl hlavou.

„Jaký máš názor ty?“ otázal se Sean.

Jack se na něho podíval. „Dnes jsem viděl muže, který vypadal jako zloduch a vypařil se. Vybavil jsem si všechny ty staré filmy. Profesor Van Helsing a jeho pomocníci neslyšně procházejí hrobkami, otevírají Luciin hrob, spatří její krásnou tvář a...“

„Ve kterém filmu všechny pokropí krev upíra, jehož někdo probodl kulem?“

„Už si nevzpomínám,“ odpověděl Sean.

Jack pokrčil rameny. „Ve tmě a mlze vstává upír – lidé vždycky vyčkávají příliš dlouho a upír se probouzí předtím, než ho můžou probodnout. Všechny zabije a zmizí v oparu blížící se noci.“

„Jacku, tihle upíři nepotřebují ve dne spát.“

Jack na něho upřeně hleděl. „*Tihle* upíři?“ zopakoval.

Sean přikývl. „Jestli existují. Možná ano, možná jsou to šílenci.“

Náš zabiják je psychopat jménem Aaron Carter. Nebo člověk, který používá jeho jméno. Myslí si, že byl Jackem Rozparovačem a dalšími masovými vrahy. Nevím, jestli ho můžeme chytit na jeho pozemku. Pokud ano, možná se bude bát, že ho dokážeme přemoci, když budeme mít správné zbraně.“

Jack na něho nevěřícně zíral. Sean si prohrábl vlasy. „Vím, že to zní šíleně a nemůžu o tom mluvit na schůzi vyšetřovacího týmu. Netuším, co dělat. Ať už je kdokoli, opět zaútočí. Musíme mu v tom zabránit. Moc vodítek nemáme, takže prohledat ten pozemek mi připadá smysluplné. A...“

„Rád bych něco poznamenal,“ přerušil ho Jack.

„Co?“

„Půjdeme tam za denního světla. Nejlépe za svítání. Budeme postupovat rozumně. Upíři nemůžou ležet na hřbitovech – je tam pro ně příliš teplo. Jestli jsou Carterovi a Dixonovi uloženi v hrobkách, určitě jsou také spáleni...“

„Zmínil ses, že Aaron Carter nechal postavit kapli.“

„Jaká v ní je teplota?“ zeptal se Jack.

Sean zavrtěl hlavou. „Netuším.“

„Dobře. Vyrazíme za svítání. Prohledáme ruiny a kapli. A vypadneme odtamtud před setměním. Samozřejmě ničemu z toho nevěřím. Teď pojedu domů a ze starých baseballových pálek udělám kůly...“

„Postačí košťata.“

„Jasanové dřevo je vhodné. Z kaple je nejspíš už také ruina...“ Jack se odmlčel a podíval se ke dveřím.

Sean se otočil. Stála tam Maggie. Vstal a upřel na ni zrak.

Byla bledá. Pousmála se. „Není z kaple ruina,“ řekla.

„Jak to víš?“ zeptal se jí ostře.

„Sama jsem se snažila Aarona Cartera vypátrat,“ odvětila tiše. „Pak jsem šla do veřejného archivu, kde jsem zjistila, že dvakrát ročně přichází šek na údržbu staré kaple na pozemku Carterových od A. D. Cartera, Rue Royale, Paříž,“ pokračovala. Vzhledla k Seanovi. „Půjdu s vámi.“

„Ne!“ vyhrkli Jack a Sean současně.

„Jacku, můžu vám pomoci...“

„Maggie, promluvíme si o tom zítra,“ přerušil ji Sean.

„Co se stalo dnes večer? Tvoji muži si dávají pozor na to, co říkají novinářům, ale použili slovo ‚vypařil se‘. Co se přihodilo v márnici? Ve zprávách hlásili, že tebe a Pierra napadl muž převlečený za medika, který se potom vypařil. S Jackem jste po něm stříleli – ale zmizel.“

„Utekl, Maggie.“

„Byl to Aaron!“ zvolala rozzlobeně. Zostra se podívala na Jacka. „Vy víte, že se rozplynul jako řídký vzduch!“

Jack pokrčil rameny. „Nebyl to řídký vzduch,“ opáčil. Polkl a zvlhl si rty. „Ale no tak, Maggie. Lidé se jen tak nevypaří.“

„On se vypařil, Jacku,“ podotkla.

„Jak to můžete vědět, Maggie? Nebyla jste tam. Myslím, že... hmm...“ Odmlčel se a zadíval se jí do očí. „Zmizel v mlžném oparu. Ale Maggie...“

„Je upír, Jacku. Můžete o tom pochybovat, bát se, že ztrácíte rozum, ale je to pravda.“

„Vy ho znáte?“

„Ano.“

„Takže stopy krve, které vedly k vaší firmě...“

„Úmyslně je tam nechal Aaron, abych byla podezřelá.“

„Proč?“

„Jsem upírka,“ odpověděla Maggie.

Sean zasténal.

Jack se pousmál. „Maggie, máte na krku zlatý křížek a...“

„Chodím do kostela. Nesmířila jsem se s tím, že mám být odsouzena k věčnému zatracení. Aaron tam nechodí. Můžete ho zranit mnoha tradičními prostředky. Zabít ho bude těžké, ale pomůže sebemenší maličkost. Svěcená voda mu neublíží, ale pravděpodobně ho zpomalí. A česnek je vynikající...“

„Nejspíš bychom si měli dát vydatnou večeři v italské restauraci a nevyčistit si zuby,“ prohodil Jack.

„Dobrý nápad. Pojedeme ke mně a já ji uvařím,“ navrhla Maggie.

„Použijete česnek?“ zeptal se Jack částečně v žertu.

„Já ji jíst nebudu. Jenom uvařím. Zůstanete přes noc v mém domě a ráno pojedu s vámi.“

„Ne, Maggie,“ procedil skrze zuby Sean.

„Ano! Budeme se držet pohromadě. Aaron tě chce zabít, Seane. S radostí zavraždí i vás, Jacku.“

„Postřelil jsem ho,“ opáčil Jack. „A Sean taky, takže není v dobré kondici.“

„Určitě je zraněný,“ řekl Sean.

Maggie přimhouřila oči. „Jestli utekl, tak je. Ale jestli se vypařil, zraněný není. Vráť se.“

Sean k ní přistoupil. Položil jí dlaně na ramena a políbil na čelo. „Dobře, Maggie. Půjdeme k tobě na večeri a nacpeme se česnekem. Ale ještě potřebuji vyřídit pár věcí a Jack musí jet nakoupit. Dej mi hodinku.“

Maggie zaváhala. „Opravdu přijdete?“

„Přísahám.“

Jejich pohledy se střetly. Přikývla a odešla.

„Maggie je *upírka*?“ zeptal se Jack.

Sean pokrčil rameny.

„Maggie?“ zopakoval Jack.

„Tvrdí to.“

„Co tedy budeme dělat?“

„Ty seženeš košťata, svěcenou vodu, křížky, zápalky. Hodně zápalek. Nebo zapalovače. Popřípadě obojí.“

„Uvědomuješ si, že za tohle by nás zavřeli do blázince?“

„Kvůli tomuhle poradu vyšetřovacího týmu nesvolám, Jacku.“

„Jaký je tvůj úkol?“

„Zastavím se v lékárně.“

Jack zvedl obočí.

„Pro prášky na spaní. Maggie nás nemůže doprovázet,“ vysvětlil.

„Seane, ona...“

„Nevím, co je skutečnost. Ale nemůžeme ji vzít s sebou.“

Jack vstal a odešel.

Sean se posadil. Odemkl spodní zásuvku a vytáhl náboje. Kulky aspoň vraha zpomalí. Otočil se a upřel zrak na meč na zdi. Patřil jednomu z jeho předků, kteří žili v době občanské války. Po krátkém zaváhání vstal. „Pomsta?“ zamumlal a opatrně ho sňal.

Pocit, který zažil, když ho sevřel v ruce, mu připadal povědomý.

Zachvěl se. Pak přinesl ze skříně sportovní tašku a vložil do ní meč a střelivo...

Kráčel po Royale Street. Obchody se šperky, suvenýry a starožitnictví se chystaly zavírat. Uvědomil si, že je téměř deset hodin. Kolem projel kočár tažený mulou. Lékárna byla na druhé straně ulice ve staré budově, jejíž první poschodí po celé délce zdobilo krásné tepané zábradlí. Své město miluje.

Není v něm však místo pro něho a Aarona Cartera.

Vstoupil do lékárny. Za pultem stál starý Trent Bickery, který byl jeho dlužníkem. Sean zachránil jeho vnuka, který se podílel na krádeži aut, před vězením. Nicméně vydávání omamných látek bez předpisu je stále nezákonné. A Trent je muž, který zákony dodržuje.

„Nadporučíku Canady!“ pozdravil ho Trent. „Stihl jste to na poslední chvíli. Právě jsem se chystal zamknout.“

„Potřebuji pomoc, Trente.“

Shrbený muž zvedl obočí. „Chcete nějaké povzbuzující nebo uklidňující léky, nadporučíku? Nejsem jako vy. Nežádejte mě, abych udělal něco nelegálního...“

„Trente, přece mě znáte. A víte, že doktoři na soudním by mi napsali recept na cokoliv. Nemám čas tam zajít. Potřebuji silný prášek na spaní. Jedné ženě hrozí nebezpečí. Mohli by ji zabít a musím ji ochránit.“

Muž na něho chvíli hleděl. Pak pokrčil rameny. Otočil se. Vytáhl zásuvku, něco z ní vzal a zase se k němu obrátil. „Je bez chuti a zápachu. Rozlomte kapsli a obsah nasypete do pití. Během dvaceti minut by měla usnout. Když použijete dva..., bude spát celý den.“

„Děkuji, Trente. Pozdravujte ženu, děti a vnoučata.“

„Ano, nadporučíku. Dejte mi vědět, jak to dopadlo.“

„Jistě.“

Potom Sean odjel na plantáž Montgomeryových. Noc se mu zdála temnější než obvykle. Na obloze nesvítily hvězdy. Měsíc v úplňku zakryly bouřkové mraky. V rádiu hlásili na druhý den silný vítr a bouřky.

Dveře mu otevřela Maggie. Políbila ho a upřeně ho pozorovala.

„Věříš mi?“ zašeptala.

Sean jí přitiskl dlaně na tváře. „Jakmile se začne rozednívat, vydám se na lov upíra,“ řekl.

Maggie přikývla a zamířila ke kuchyni. „Je to dost pozdní večere, že?“ poznamenala.

Následoval ji. Na kamnech vařila voda a slabě vřela omáčka. Do nosu ho udeřila vůně česneku. Na vařiči bublala podivná průzračná tekutina. Sean k ní přivoněl a nakrčil nos. „Tohle budeme jíst?“

Maggie se usmála. „Ne. To je tělové mléko. Zítra se s ním natřete, obzvláště krk, hrudník... zápěstí..., všechna místa, do nichž by se Aaron mohl snadno zakousnout.“

„Aha,“ hlesl.

„Zamícháš, prosím tě, omáčku?“ požádala ho, zatímco vytahovala z lednice zeleninu na salát.

„Jasně. Kde je Peggy?“

„Poslala jsem ji za sestrou do Atlanty.“

„Proč?“

Maggie zaváhala. Vtom se ozval domovní zvonek. „To je Jack,“ řekla.

Sean šel otevřít. Jack nesl dvě velké sportovní tašky.

„Máš všechno?“ zeptal se ho Sean.

„Jo. Jelikož jsem nedokázal přesně vysvětlit, na co potřebuji svěcenou vodu, musel jsem slíbit, že celý příští rok budu chodit každou neděli na mši.“

„To prospěje tvé duši. Večere je skoro hotová.“

Jack ho následoval do kuchyně. „Dobrý večer, Maggie.“

„Dobrý večer, Jacku.“

„Maggie se mi právě chystala říct, proč Peggy odjela ke své sestře.“

Pokrčila rameny. „Doufám, že se vám podaří Aarona zranit. Zavolal mi a vyhrožoval. Chce tě zabít Seane, a mě další století mučit,“ pravila, zatímco sypala těstoviny do hrnce. „Spáchal polovinu vražd, které má v úmyslu. Když nepočítáme Anthonyho Bealea...“

„Zabil dvě prostitutky,“ řekl Jack.

„Pokud vezmeme v úvahu počet Rozparovačových...,“ promluvil Sean.

„Ted' se chystá zabít dvě během jedné noci,“ dokončil Jack.

Seanovy rysy se napjaly. Zaťal ruce v pěst. „Sakra, měli bychom po tom psychopatovi jít už dnes večer.“

„Ne!“ vyhrkl Jack. „V noci má největší sílu.“

Sean na něho upřeně hleděl. *Věří* snad tomu jeho parták?

„Zítra se půjdeme podívat, jestli si někde nelíže rány,“ pravila Maggie. Otočila se k nim a dala si ruce v bok. „Jste si opravdu jisti, že jste do něho vpálili většinu kulek?“

„Jsme,“ odpověděli muži současně. Letmo se na sebe podívali.

„Ano, jsme si jisti,“ zdůraznil Sean.

Maggie přikývla. „Nejsem vůbec špatná kuchařka. Posad'te se. Sliji těstoviny a můžeme jíst.“

Krátce nato jim naservírovala linguini s hustou červenou omáčkou a česnekový chléb.

Sama si vzala salát, ale na rozdíl od Jackova a Seanova tam neměla česnek.

Když otevřela láhev červeného vína, Jack zašeptal: „Myslíš, že je česnek i ve vínu?“

„Ne,“ opáčil Sean.

„Není to krev, vid'?" Jack určitě žertoval, ale jeho hlas vyzněl trochu znepokojeně.

„Ne.“

Maggie jim nalila a pak šla pro strouhaný sýr.

Sean jí začal sypat do sklenice prášek na spaní. Pak zaváhal. Najednou se ho zmocnily obavy. Ne ze smrti. Je policista a na takový strach si už zvykl.

Bál se, že zase bude bez Maggie.

Jack si odkašlal. „Pomodlíme se?“

„Jo,“ zamumlal Sean. „Bože, požehnej tomuto jídlo a umožni nám zabít tu zřůdu. Amen. Jacku, pusť se do jídla.“

Po chvilce napjatého ticha je Maggie požádala, aby jí řekli, co se stalo v márnici. Oba jí událost vyličili. „Zmizel v mlze, Maggie. Je to možné?“ zeptal se Jack.

Maggie přikývla. „Je, ale není to snadné. Existují podobné jevy. Snad se jednou zjistí, co je způsobuje. Tato přeměna vyžaduje velké množství energie. Jestli jste ho postřelili a zmizel, určitě se ted' snaží získat sílu. Nezapomeňte, že může být vzhůru a vyčkávat

i za denního světla, kdy je slabší. Jeho zrak je poškozený, takže je mnohem zranitelnější.“

„A vy také,“ poznamenal Jack.

„Ano,“ přitakala Maggie.

Jídlo bylo i přes velké množství česneku lahodné. „Maggie, dal bych si ještě víno,“ řekl Sean.

„Jistě.“

Když se otočila k láhvi, dosypal jí zbytek prášku do pití.

„Vy také, Jacku?“

„Ano.“ Když jim dolila, Jack zvedl svojí sklenici. „Na náš lov na upíra!“

„Musíme být opatrní,“ podotkla Maggie.

„Velice opatrní,“ zdůraznil Sean.

Připili si. Po chvilce Sean vstal a natáhl k ní ruku. „Potřebuji se vyspat.“

„Zůstanu vzhůru...“

„Ne, Maggie, běžte. Já teď udělám z košťat kůly,“ řekl Jack. „Nemůžu uvěřit, co se chystám provést. Seane, nepotkávali jsme nějakého zloducha příliš často?“

„Možná. Nevím.“

„Jacku, jste naprosto duševně zdravý,“ ujistila ho Maggie.

Jack se ušklíbl. „Vy jste upírka a já budu spát ve vašem domě. Dobrou noc, Maggie. Dobrou, Seane.“

Sean vedl Maggii nahoru po schodišti. Zastavil se na odpočívadle před portrétem. Opět se ho zmocnil zvláštní pocit. „Takže jsi upírka,“ pravil tiše. „Myslíš si, že jsem převtělením svého vzdáleného příbuzného.“

Maggie se dotkla jeho obličeje. Světlo dodávalo jejím hnědým očím zlatavý odstín. „Jsem upírka a myslím si, že tě miluji odjakživa.“

Klopýtla a zamračila se. Sean ji vzal do náruče.

„To je ten česnek,“ zamumlala.

„Jsem nesnesitelný?“

„Musíš být.“

Odnesl ji do jejího pokoje. Položil ji na postel a zatáhl závěsy. Lehl si vedle ní, opřel se o loket a pohladil ji po tváři. Měla nádhernou pokožku. Téměř průsvitnou. Upírka. Noční stvoření.

Měla by být šeredná. Její dech by měl zapáchat. Maggie je však nádherná.

Hřbetem ruky mu přejela po obličejí. „Miluj se se mnou,“ zašeptala.

„Lásko, ten česnek...,“ zamumlal.

„Tak na mě nedýchej!“ zasmála se. Rozepnula mu košili a polibky zasypávala hrudí. Toužil po ní, chtěl se s ní vyspat. Jako by to mělo být naposledy. Zabořil jí ruce do vlasů a líbal ji všude kromě úst. Zároveň ji svlékal. Vstoupil do ní a příliš rychle vyvrcholil. Upřeně mu hleděla do očí. „Miluji tě, Seane,“ pravila. Vzápětí se jí zavřely oči.

„Také tě miluji, Maggie.“

Už ho ale neslyšela. Prášky na spaní začaly účinkovat.

Sean ji přivinul k sobě.

Políbil ji na ústa, která chutnala sladce po víně. Co kdyby ji někdo probodl kulem? Seschla by jí pleť, povisla ňadra, zbyla by z ní kostra? Nebo jen popel, jež by odvál vítr? To nikdy nezjistí. Obětoval by kvůli ní život. Miluje ji.

Přesto...

Kdyby to byla pravda, co by mohli dělat? Žít spolu a milovat se během té krátké doby, kterou on má na zemi vyměřenou? Počkala by na něho, až se znovu narodí jako jiný muž v jiném století? Co kdyby ho někdo kousl, aby se nakazil a stal se jedním z nich? Zůstali by tady, za několik let by zmizeli, vrátili se přibližně za čtvrt století a znovu zase zde?

Ne, tomu nevěří.

Položil si hlavu vedle její a přitiskl se k ní. Zítra bude se svěcenou vodou a kůly pronásledovat upíra.

Musí věřit...

17

Jack za ním přišel za úsvitu.

Sean vstal, políbil Maggii na čelo a přikryl ji. Byl rád, že spí hlubokým spánkem.

Nejdříve se natřeli česnekovým mlékem, které jim připravila Maggie.

Potom do tašek naskládali kůly, meče, šavli, kterou Jack našel v ložnici, kde spal, svěcenou vodu, dlouhé nože, zápalky, zapalovače, baterky a lak na vlasy – kdyby potřebovali pořádný žár.

Najít pozemek bylo snadnější než se prodrat přerostlou zelení k domu uprostřed.

Staré sídlo bylo porostlé popínavými rostlinami a chyběla většina střechy.

Zatímco si ho prohlíželi, obloha potemněla.

Jack se podíval na Seana. „Je to možné? Jdeme sem za denního světla a jako na potvoru se zatáhne.“

„Pojďme dovnitř.“

Vstoupili do domu, každý s pistolí v ruce. Za opaskem měli kůly a meče a přes rameno sportovní tašky.

„Přemýšlel jsem, co použiju nejdříve. Ani ve snu by mě nenapadlo, že to bude baterka,“ prohodil Jack.

Sean šel první. Spatřil před sebou zchátralé točité schodiště. Na stěnách visely portréty. Když světlo jeho baterky dopadlo na obraz nad odpočívadlem, Sean se lekl, až málem spadl ze schodů. Byl na něm Aaron.

„Ježíši!“ hlesl Jack a pokřičoval se.

„To je on!“

„Ano. Rozhlédni se dole. Já prohledám pokoje v poschodí.“

Sean opatrně vystoupal po schodech, jejichž vrzání se rozléhalo celým domem.

Nahoře zabočil doleva. Chodbou kráčel pomalu, aby nešlápl na nějaké ztrouchnivělé prkno. Tuto část domu nezakrývala střecha. Otevřel první dveře, za nimiž zela černá díra. Naštěstí nevstoupil dovnitř. Druhý pokoj zřejmě patřil ženě. Byla tam postel s otrhanými pokrývkami, zteřelý toaletní stolek a na oknech zbytky průhledných závěsů. Třetí místnost byla prázdná.

Vrátil se ke schodišti a vydal se na druhou stranu. Připadalo mu zvláštní, že jsou všechny dveře zavřené. Tato část byla zastřešená. V prvním pokoji byla tma. Namířil baterku ke stropu. Vzápětí mu kolem hlavy poletovala asi stovka netopýřů. Měl co dělat, aby nezařval.

„Seane!“ ozval se Jackův vyděšený hlas.

Sean zamířil k odpočívadlu. „Jsou to jen netopýři.“

„Jasně, jen netopýři,“ zopakoval Jack. „Hledáme upíra, který je nejspíš vzhůru ve dne, a tady jsou jenom netopýři!“

„Hledej dál!“

Sean kráčel zpátky. Najednou zaslechl pohyb v jednom z pokojů. A pak někdo popotáhl nosem. Co možná nejtišeji přistoupil ke dveřím.

Prudce je otevřel.

V tom okamžiku se k němu někdo vrhl. Lekl se. Přestože měl v ruce zbraň, nevystřelil. Že by instinkt?

Byla to žena. Vzlykala a začala ho bít. Sean zastrčil pistoli do pouzdra a pevně jí sevřel ramena. Zaslechl dusot kroků. Vzápětí se objevil Jack.

Žena se snažila Seana kousnout a kopnout.

„Nebojte se...,“ promluvil, zatímco Jackova baterka jí osvětlila tvář.

„Sakra!“ zaklel Sean. Jeanne! Jeanne Montaineová, přítelkyně Bessie Girouové. Vzala si do péče jejího syna. „Jeanne, jsem Sean Canady. Jsme policisté. Všechno je v pořádku...“

„Ne, není!“ vyhrkla hystericky a stále se pokoušela vymanit. Tmavé vlasy měla rozcuchané a hezkou tvář špinavou. „Copak to nechápete? Zabije vás. A mě taky. Řekl, že mě zabije, když ho neochráním. Chlapec je tady se mnou. Ten netvor má rád mladou krev. Zabije ho, a co pak udělá mně, ach bože, musím vás zabít...“

„Ne, Jeanne. My vás ochráníme...“ přerušil ji Sean.

„Proboha, vy to nechápete!“

„Kdo to je?“ zeptal se Jack a snažil se jí položit dlaně na ramena.

„Přítelkyně Bessie Girouové. Ujala se jejího syna,“ odpověděl Sean. „Jeanne...“ Odmlčel se. Chtěl ji opět ujistit, že ji budou bránit. Ale opravdu to dokážou? Nic jiného jim nezbyvá.

Jsem policista. Náplní mojí práce je sloužit a chránit, připomněl si Sean.

„Jeanne, kde je?“ zeptal se a zatřásl s ní.

Dívka mlčela. Opět zaslechl vzlykání. Ozývalo se na druhé straně postele. Měli sice dvě baterky, ale místnost zahalovaly tajuplné stíny. Sean přikývl a Jack opatrně přistoupil k posteli.

Chvilku tam bez hnutí stál. „Dítě,“ oznámil tiše a sklonil se. „Pojď, chlapče. Pomůžeme ti.“

„Jmenuje se Isaac,“ řekl Sean.

Objevila se hochova hlava a velké důvěřivé oči.

Vtom vyskočil jako pes, když dostane povel. Jako velká šelma, kterou pustili z klece. Vrhla se na Jacka, syčela a škrábal ho.

Sean odstrčil Jeanne a zamířil k nim. Rychle chlapce odtrhl. Ten se otočil, vycenil zuby a skláněl se k jeho krku.

Najednou ochabla a začal vzlykat. „Moje bříško!“ řekl lítostivě. Opět byl malé dítě.

„Co to má sakra znamenat?“ zeptal se Jack.

Jeanne ležela schoulená na zemi. Vlasy jí zakrývaly obličej. „Řekl, že ho políbil na dobrou noc a napil se jeho krve. Všechnu mu prý vysaje příště, a že oba budeme žít tak dlouho, dokud mu budeme sloužit a těšit ho,“ vysvětlila.

Aaron nakazil Isaaca. Stane se to, když upír upije oběti trochu krve, jak tvrdili Lucian a Maggie. Mohli by chlapce zachránit? Kdyby byl Aaron mrtvý...

Kdyby ne, opravdu by probodl srdce dítěti, usekl mu hlavu a spálil ho na popel?

Vzápětí k nim dolehlo bouchnutí vchodových dveří. Všichni sebou trhli.

„Panebože,“ zaúpěla Jeanne.

„Psst,“ sykl Sean a pomohl jí vstát. Jack vzal vzlykajícího Isaaca. Tiše vyšli na chodbu.

Na schodišti zahlédli muže. V domě bylo šero, takže mu neviděli do tváře. Seanovi se rozbušilo srdce.

Namířil tím směrem baterku. Cosi se tam zablýsklo. Zastínil si oči.

„Panenko na nebi!“ hlesl Jack.

Sean si oddechl. Na schodech stál Pierre LePont s velkým stříbrným krucifixem.

„Zatraceně, Pierre, vždyť nás tím oslepíš,“ řekl Sean.

„Jsme na lovu upírů, ne?“ prohodil soudní lékař.

„Možná,“ řekl Jack.

Pierre se na něho podíval. „Myslíte, že nerozeznám mrtvého člověka od polomrtvého?“

„Pojď nahoru a pomoz mi prohledat zbývající pokoje. Pro tvoji informaci, může být vzhůru a sluneční svit ho nezmění v prach. Ublíží mu svěcená voda, zatímco kříž může a nemusí. Máš česnek?“ pokračoval Sean.

Pierre si vyhrnul košili, pod níž měl náhrdelník ze stroužků česneku.

Pak vystoupal do poschodí. Venku se zablýsklo a zahřmělo.

„Musíme si pospíšet,“ poznamenal Jack. Společně nahlédli do dalších pokojů. Ve dvou chyběly podlahy a v oknech posledního poletovaly roztrhané záclony.

„Co když to dítě zase dostane žízeň?“ zeptal se Jack. Isaac byl k němu přitulený.

„Musíme doufat, že ho odradí česnek,“ odpověděl Sean.

„Já ho ponesu. Dejte mi ho,“ vyhrkla Jeanne.

„Slečno Montaineová, jste zesláblá...“

„Miluji ho. Ted' budu silnější. Opravdu,“ namítla a uhladila si vlasy.

Jack jí hocha předal a zamířili dolů.

Na odpočívadle se Sean otočil k Jeanne. „Víte, kde je?“

Dívka zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Kam ted'?“ zeptal se Jack.

„Budeme hledat zadní vchod, který vede k rodinné hrobce.“

Kdysi krásný dům, v němž bývala oslnivá vstupní hala, elegantní schodiště, velké taneční sály, kuchyň, jídelna a knihovna, byl téměř prázdný a zchátralý. Ideální místo pro duchy.

Prošli jídelnou a kuchyní ke dveřím vedoucím na zadní verandu a pozemek.

Sean otevřel.

Bouře sílila. Bylo poledne. Na obloze pluly šedočerné mraky a po slunci ani památky.

Ocitli se na rodinném hřbitově. Na piedestalech byly umístěny sošky andělů se zlámanými křídly. Místo zastíňovaly obrovské staré duby. Na konci stála hrobka.

Pomalů kráčeli mezi hroby. Pierre se začal modlit.

Jeanne se k němu přidala.

Při překračování rozbité sochy anděla Jack klopýtl a málem upadl. Vítr zesílil. Zaslechli podivné kvílení, jak se vzduch proháněl kolem hrobů.

Zastavili se před hrobkou. Vstupní dubové dveře kdysi chránila kovová mříž.

Opět se zablýsklo a zahřmělo.

Sean otevřel a baterkou osvětlil vnitřek.

Po obou stranách byly na policích umístěny čtyři rakve.

„Jdeme?“ řekl tiše Sean.

Jack odložil tašku a vytáhl z ní páčidla. Pierre si jedno vzal. „Jacku, vy hlídejte tu ženu a dítě. Já jsem na mrtvoly zvyklý.“

Jack se podíval na Seana. Ten přikývl. Popadl páčidlo a nahlédl do první rakve.

Z mrtvoly tam zbyla jen hromada prachu.

Za jeho zády otevřel Pierre další rakev. Sean slyšel Jackův těžký dech. A tlukot jejich srdcí.

Z druhého mrtvého muže oděného v elegantním obleku z poloviny osmnáctého století zůstaly kosti potažené kůží.

Třetí měl sřatou hlavu a na hrudi položený kůl. Sean se zachvěl.

„Pierre?“

„Zatím jenom mrtvoly,“ odpověděl lékař.

Sean vypáčil víko čtvrté rakve. Trhl sebou a ustoupil. Byla v ní mladá žena. Už ji někde viděl. Neznal ji, ale...

Ano. Když na Jackson Square hovořil s Marií Lescarreovou, opodál vykládala taroty.

„Kdo...“ promluvil.

Otevřela oči. „Ach!“ hlesla. „Ach...“ Upřeně na něho hleděla.

Pousmála se. „Nadporučíku, díkybohu!“ vyhrkla. Natáhla k němu paže. „Pomozte mi, pomozte mi...“

„Panebože!“ zamumlal Sean. Aaron unesl a uvěznil další ženu. Zřejmě si dělá zásoby. Musí ji vytáhnout ven.

„Seane, ne!“ varoval ho Pierre.

Pochopil to dřív, než se zvedla. Měla zářivě bílé tesáky. Chytila ho za ramena a vztekla zařvala.

Sean ji odstrčil.

„Neubližujte mi,“ zašeptala. „Jsem už stará. Jsem tady věčnost, nezabíjím...“ pokračovala zoufalým rozechvělým hlasem.

„Chystala jste se mi zakousnout do krku,“ přerušil ji Sean.

„On chce, abyste zemřel. S radostí bych vás zabila!“ zasyčela.

Sean zaťal zuby. Vypadala tak přirozeně.

Jako Maggie? Je tohle vražda? Zabije už mrtvého člověka?

„Zabiju vás!“ zaječela a zvedala se.

Vtom k němu přiběhl Jack s kulem a zabodl jí ho do srdce.

Její výkřik byl pronikavější než zahřmění.

Upřeně na ni hleděli. Patrně byla velice stará, jak tvrdila. Pokožka se jí napjala a praskala. Měnila se v kosti potažené šedou kůží.

Nikdo od ní nedokázal odtrhnout zrak.

Najednou se ozvalo tlesknutí.

Prudce se otočili.

Z poslední rakve na druhé straně vstal Aaron Carter. „Lovci upírů zabili debutantku! Výborně!“

„Vykladačku tarotu? Ano, chudinka. Kolik obětí jí můžeme přičíst?“

„V tomto století tady nebyla příliš dlouho. Zbavovala ulice bezdomovců a lidí na útěku. Ale vy jste ji *viděl* už dříve. Před mnoha lety byla velice roztomilé stvoření. Bohatá, dobrá partie. A...“

„Zřejmě máte zlomené srdce,“ přerušil ho Sean. Pulz a dech se mu zrychlily. Vřel v něm vztek.

„Chránila mě. Zbožňovala mě. Dobře mi sloužila. Představuje další dluh, který splatíte. Nikdy nepochopila, jaké úmysly mám s Maggii..., ale vám je to už jasné, že, nadporučíku?“

„Ano.“

„Dnes večer budete mrtvý a Maggie bude moje.“

„Rozhodně nehodlám zemřít,“ opáčil Sean.

„Nejdříve se zbavím toho starýho dědka,“ řekl Aaron. Letmo pohlédl na Pierra a pokračoval: „Potom toho mladého muže. Přecitlivělého Jacka Delaneyho, vašeho irského poskoka. Myslím, že jsem ho už někdy viděl a on mě také. Byl hlupák...“

„Ty vraždící psychopate!“ zařval Jack. Zlostně na něho zíral.

„Ovládej se, Jacku,“ upozornil ho Sean. „Chce tě vytočit.“

Jack ho ignoroval. „Tentokrát zemřeš. Připravili jsme se na tebe, ty hlupáku...“

„Ty jsi hlupák!“ zaburácel Aaron. „Takže vy jste připraveni! Ha. Nic nevíte.“

Vzápětí Jack v záchvatu vzteku, ale sebejistě zvedl kůl a s řevem se řítí na Aarona.

„Ne. Zničíme ho společně...“, zvolal Sean.

Upír bleskově uhnul, načež Jacka udeřil pěstí. Policista přistál na druhé straně hrobky. Sean vytáhl pistoli a začal pálit. Kulky Cartera zpomalí. Aaron se otočil a blížil se k němu. Sean odhodil zbraň. Než do něho mohl zabodnout kůl, Aaron ho sevřel. Zatímco se o něj přetahovali, Sean si všiml, že se Pierre chystá na Cartera zaútočit. Ten ho také uviděl. Otočil se a uhodil ho tak silně, že lékař narazil do starých rakví a zhroutil se na zem.

Potom Aaron zase soustředil pozornost na Seana, který si připadal jako Robin Hood, když zápasil s Malým Johnem, aby mohl přejít přes most.

V tomto případě však most znamená život, nebo smrt.

Carter se ušklíbl a pomalu stlačil kůl níž. Otevřel ústa. Z ostrých tesáků mu kapaly sliny. Zatímco se snažil Seanovi vytrhnout dřevěnou zbraň, zuby se přibližoval k jeho krku. Najednou se rozesmál. Jeho chraptivý smích zněl pobaveně.

Vzápětí se Aaron zarazil. Sean vycítil, že jeho protivník slábne. Sílu mu bral česnek. Sean uskočil.

Aaron klopýtl dozadu ke zdi. Lomcoval jím vztek. Dusivě se rozkašlal. Pak se zhluboka nadechl a upřel zrak na Seana.

„Zaplatíte za to! I ona! Nedokážete si ani představit jak!“ zaklel. Celý se chvěl.

Potom se otočil a klopýtal ven. Sean ho následoval. Mraky byly

téměř nad zemí a přelo.

„Cartere!“ křikl.

Upír byl pryč.

Vtom se zvedl vítr. „Zemřeš, Canady!“ zaslechl.

Najednou jím neznámá síla mrštila na kamennou zeď hrobky.

Udeřil se do hlavy. Na okamžik pocítil ostrou bolest.

Obklopila ho šed’.

Obloha byla čím dál temnější.

Krátce nato se propadl do tmy.

Maggii připadalo, že telefon zvoní kdesi v dálce. Byla velice unavená. Zašmátrala po sluchátku.

„Prosím?“

„Maggie, miláčku.“

V ten okamžik se úplně probrala. Aaron. Posadila se a podívala se na hodiny. Za okny bylo světlo. Sean vedle ní neležel. Zmocnila se jí panika.

„Aarone...“

„Ano, má lásko?“

„Kde je Sean?“

„Váš milenec?“

„Přestaňte se mi vysmívat. Jinak zavěším.“

„Jestli to uděláte, zemře další Canady.“

Maggie pevně sevřela sluchátko. Skousla si spodní ret. „Je s vámi nějaký Canady, Aarone?“

„Hmm, možná.“

„Máte Seana?“ vyhrkla.

„Mám Canadyho.“

„Kterého?“

Maggie se zachvěla. Nevěděla, kde Sean je. Oklamal ji, aby ji zachránil. Aaron žije. Zdá se, že je plný síly a touží po pomstě.

„Kde jste?“

„Kde jsem? Odpočíval jsem u sebe doma, dokud mě nevyrušili vaši přátelé.“

„Co se stalo?“

„Vaším přátelům? Ještě nic. Zničili můj krásný výtvar, Lilly Wynnovou. Ale ona vždy byla vaší náhradnicí.“

„Byla vaším potomkem, vy hlupáku! Kde je Sean?“

„Představuji si, jak spěchá za vámi. Ale to není moc dobrý nápad.“

„Proč?“

„Protože vy půjdete za mnou. Ted' hned.“

„Jak mě k tomu přinutíte?“

„Přijdete, jakmile se dozvíte, kde jsem. A kdo je se mnou.“

„Kde jste?“

„Jistě vás to už napadlo. Jsem v Oakvillu. V sídle Canadyových.“

Maggie ztuhla. „Ne...“

„Zatím jsem toho moc neudělal. Zastavil jsem se v Montgomery Enterprises, kde jsem vyzvedl dvě z vašich přítelkyň. Angii a... Cissy. Černá je krásná. Řekl jsem vám, že dojde ke dvěma vraždám během jedné noci. Pokud jde o Canadyho, jenom jsem ho praštil po hlavě. Jmenuje se Daniel, ne? Jestli tady nebudete za půl hodiny, sama, nejdříve zabiju ty dívky. Bude to nejdokonalejší napodobenina činů Jacka Rozparovače. Potom nehtem proříznu díru v krkavici toho starce a vysaju mu všechnu krev.“

V každém pokoji nechám kus jeho těla, aby je našel jeho syn. Jakmile budu moct, zabiju Seana. Možná se tady ukáže taky jeho mladší sestra se svými dětmi. Mňam. Může se stát mojí poslední obětí – moje Mary Kellyová.“

Maggie s hrůzou poslouchala. Zachvěla se. Zatracený Sean! Dal jí do pití prášek na spaní.

Musí za Carterem.

Ztěžka polkla.

„Aarone, zabiju vás,“ řekla.

„Ne, má lásko. Myslím, že tentokrát uděláte, co vám řeknu. Vaše půlhodina už běží. Dobrá, dopřeju vám pět minut navíc, kdyby byla dopravní zácpa.“

Zavěsil.

18

Mamie byla zoufalá.

Přestože se cítila bezpečně a být pro změnu policií střežená, ne pronásledovaná, jí připadalo zábavné. Každých osm hodin vystřídal jednoho svalnatého hezkého mladého policistu jiný.

Dnes brzo ráno zazvonil telefon. Zmizela stará Libby Warrenová, která vedla veřejný dům u dálnice, asi třicet kilometrů západně od města. Její barman ji naposledy viděl s vysokým pohledným mužem s bledou pletí a brýlemi značky Ray Bans. Než zmizela, požádala barmana, ať zavolá Mamii. Ta jí řekla, že má pro tohoto zákazníka vhodnou dívku.

Neměla poslouchat Maggii, když jí povídala, že je také upírka a že ho dokáže porazit. Libby je mrtvá. Bylo štěstí, že ji Libby nezastihla. Kdyby za tím chlápkem poslala Maggii, ta by teď možná také byla po smrti.

Musí to oznámit Seanu Canadymu. Na policejní stanici se nedozvěděla, kde je Sean a jeho parťák Jack. Pak zkusila zavolat na jeho privátní číslo a do Oakvillu a také na jeho pager. Nikde ho však nezastihla. Usoudila, že je načase začít jednat.

Hlídal ji asi tak pětadvacetiletý mladík. Byl vysoký jako Mike Jordan a neuvěřitelně krásný. Jeho pokožka měla měděný odstín. A tak nádherné oči, jako byly jeho, nikdy předtím neviděla. Požádala ho, aby ji odvezl na stanici.

„Mamie, restauraci nesmíte opustit. Jste tady v bezpečí. Venku drží hlídku další policisté...“

„Zlato, a kdo je asi tak na policejní stanici?“

„Nařídili mi, že musíte zůstat zde, dokud nadporučík Canady nevydá...“

„Potřebuji mluvit právě s nadporučíkem Canadym!“

„Buďte trpělivá, Mamie.“

Žena si odfrkla a otočila se k němu zády. Rozhodla se zavolat Maggiei.

Překvapilo ji, když se na druhé straně ozvala. „Mamie! Mamie, co se děje?“ Její hlas zněl napjatě. Jako by čekala někoho jiného.

„Drahoušku, obávám se, že Carter zabil starou bordelmamá z klubu u dálnice. Marně jsem se snažila sehnat nadporučíka Canadyho...“

„Mamie, vím, kde je Aaron Carter. Jdu po něm.“

„Ale...“

„Mamie, vyříd'te prosím Seanovi, že jsem ho milovala.“

„Ale zlato...“

„Nevím, kde je. Měla jsem být s ním. Vydal se s Jackem na pozemek Carterových. Zřejmě ještě žije. Aaron Carter zabil moje přítelkyně a Seanova otce... Už musím jít, Mamie. Opatrujte se a nikam nechod'te.“

„Nemůžete jít za tím šílencem sama...“

„Nikomu ani slovo, Mamie! Tohle je můj problém a musím ho jednou provždy vyřešit!“

„Počkejte...“

„Nemám čas s vámi hovořit. Myslela jsem, že volá Aaron. Jinak bych sluchátko nezvedla. Už musím jít, Mamie.“

„Drahoušku, chci vám pomoci...“

„Tak se za mě modlete, Mamie.“

„Můžu za vámi poslat policii.“

„Ne. Když nepříjdu sama, okamžitě někoho zabije.“

Maggie zavěsila.

Mamie upřeně hleděla na telefon. Pozemek Carterových. Náhle dostala strach. Je tam Sean, ale vrah ne. Musí co nejrychleji najít Seana.

Mladý policista z ní ani na chvíli nespustí oči.

„Strážníku?“ zvolala tiše.

„Ano?“

„Mám na drátě nadporučíka Canadyho.“

Muž přikývl. Jakmile se ocitl u ní, sluchátkem ho udeřila do spánku. Zhroutil se na podlahu. „Promiň, zlato,“ řekla.

Zadním vchodem vyběhla ven. Byla ráda, že je zataženo a prší. Policisté se aspoň zdržují někde v suchu. Zvedla si límec pláště a

vkroužkla do barmanova auta.

Sotva vjela na dálnici, šlápla na plyn.

~ ~ ~

Cítil...

Děšť. Lehké kapky mu dopadaly na tvář. Spal. Hlavu měl těžkou... a jako střep.

Někdo se ho dotýkal. Maggie. Ne, Maggie to nebyla. Někdo ho pleskl po tvářích.

„Probud'te se! Nadporučíku Canady, to jsem já, Mamie.“

Mamie!

Posadil se a zasténal. Už si nepřipadal jako omámený.

Našli Aarona.

Ten ale zmizel. Vedle něho leželi Pierre a Jack. Jeanne seděla na zemi s Isaacem na klíně a vzlykala. Hoch na ně hleděl, jako by...

„Jack žije a ten starý paprika taky dýchá. Musíte sehnat pomoc. Maggie je na cestě do Oakvillu...“

„Oakvillu!“

Sean vyskočil na nohy a málem srazil Mamii. Automaticky k ní natáhl ruku. Hlava se mu ještě točila.

„Bud'te opatrný, nadporučíku.“

„Budu. Sakra!“ Podíval se na ostatní a pak upřel zrak na Mamii.

„Budete na to tady muset dohlédnout. Přivolám vysílačkou posilu – dávejte pozor na Bessiina syna. Je jako vzteklý pes.“

„Nadporučíku!“

„Carter je v Oakvillu. A Maggie jde po něm sama.“

Mamie se mu už nepokusila zabránit v odchodu. Sean vzal sportovní tašku a utíkal k autu před domem.

Mamie spočinula pohledem na malém chlapci.

Hoch zasyčel.

„Se mnou si nezahrávej, Isaacu! Jinak ti takovou ubalím, že přistaneš na druhé straně zeměkoule.“

Syčení ustalo.

Mamie se rozhlédla a spatřila hrobku. Otevřené rakve.

„Zatraceně!“ hlesla.

Modlila se, aby pomoc dorazila brzo.

Děšť ustal.

Stále však bylo zataženo, takže nejspíš ještě bude pršet.

Masivní vchodové dveře do sídla Oakvillu byly otevřené.

Maggie vystoupila z auta a vyběhla po schodech. Měla pokušení přenést se sem v mlžném oparu. Věděla však, že bude potřebovat veškerou svoji sílu na souboj s Aaronem.

Po obloze sjel blesk, který osvětlil dveře připomínající vstup do pekla. Vzápětí zahřmělo.

Vkročila dovnitř.

Málem zakopla o nějaké tělo. Sevřelo se jí hrdlo. Téměř nic neviděla. Modlila se, aby Daniel a její přítelkyně ještě žili.

Tělo bylo studené. Měla co dělat, aby nevykřikla. V matném světle pronikajícím dveřmi viděla oběti do tváře. Vyjekla a do očí jí vhrkly slzy. Byla to neznámá žena.

Měla na sobě elegantní spodní prádlo potřísněné krví – punčochy, podvazkový pás, boty na podpatku. Její nohy byly zkroucené v podivném úhlu. Hrdlo měla proříznuté od ucha k uchu. Na břicho ležel vzkaz. *Praxe, Maggie. Tohoto těla se zbavím později. Chtěl jsem, aby vás přivítala. Další vraždy budou skutečně hrůzné experimenty. Jste vyděšená, že? Kde jsou vaše půvabné přítelkyně, čokoláda a vanilka? Nemůžu se dočkat, až ty krasavice ochutnám.*

Maggii vyschlo v ústech. Kde jsou Cissy a Angie? A Daniel? Má na ně křiknout? Ale co když tady někde Aaron číhá?

Vyzula si boty a kráčela vstupní halou kolem schodiště ke kuchyni. Pak nahlédla do jídelny, salonu a knihovny.

Tam uviděla Daniela Canadyho zhrouceného na psacím stole. Vzpomněla si, jak zde onehdy seděla se Seanem na pohovce u okna. Byl to nádherný večer. Vybavila si jeho oči, smích a doteky. A takhle to dopadlo!

Ztěžka polkla. Kdyby kvůli ní zemřel Daniel nebo její přítelkyně, nikdy by se s tím nedokázala vyrovnat. Jak by se mohla podívat do tváře Seanovi nebo žít s tím, že Cissy a Angie zemřely jen kvůli tomu, že se s ní přátelily? Zavřela oči. Její otec ji miloval a odmítal uvěřit, že je odsouzená k věčnému zatracení. Toužila tolik po odpuštění, protože ztratila všechny kolem sebe.

„Prosím!“ zašeptala a vstoupila dovnitř. Přemýšlela, zda budou

její prosby vyslyšeny. Daniel k ní byl zády. Bála se, že když se ho dotkne, zjistí, že má hlavu téměř oddělenou od těla.

Naštěstí tomu tak nebylo. Celá rozechvělá si klekla vedle něho. Venku se zablýsklo. Všimla si, že starému muži ze spánku stéká pramínek krve na tvář. Položila mu dva prsty na krk. Ucítla pulz.

Vtom zaslechla naříkání. Otočila se. U zdi seděly Cissy a Angie spoutané k sobě. Cissy měla skloněnou hlavu, zatímco Angie vyděšenýma očima prosila Maggie o pomoc.

„Díkybohu,“ hlesla Maggie. Vstala a rozběhla se k nim. Doufala, že Cissy je při vědomí.

Najednou ucítla závan chladného vzduchu, který zvlnil závěsy a posunul papíry na stole.

„Maggie...“

Někdo zašeptal její jméno. „Maggie, Megan, Meg... Slečno M. Montgomeryová... Co teď uděláte? Kde jsem, Maggie? Vidíte mě? Najdete mě? Odvážila jste se přijít a bojovat se mnou? Jestli zvítězíte, budou žít. Jestli prohrajete, udělám, co budu chtít. A vy budete trpět tak, až si budete přát, abyste byla mrtvá, Maggie, Maggie, *Magdaleno!*“

Přecházela po pokoji a hledala ho.

„Aarone, tohle je mezi námi...“

„Canady je mezi námi. Líbil se vám dárek, který jsem vám nechal ve vstupní hale?“

„Kdo byla ta žena, Aarone?“

„Nevím, Maggie. Možná prodavačka kosmetiky Avon. Nebo chudá nešťastnice, která se mi připletla do cesty. Už jsem vám řekl, že mě drsně probudil nadporučík Canady. Úplně jsem se probral a věděl jsem, co musím udělat... Spěchal jsem do Montgomery Enterprises a sledoval vaše přítelkyně. Opravdu hezké dívky, Maggie. Pohled na ně mě rozpálil. Potřeboval jsem vás sem dostat. Myslím, že i Canadyho brzo napadne, kde jsme.“

Když jsem unesl vaše přítelkyně, dostal jsem velkou žízeň... Chtěl jsem, abyste tady byla na velké finále. Neměla byste se cítit mizerně. Tuhle to vůbec nebolelo. Rozmačkal jsem ji ve svém objetí a velice si to užívala.“

„Nenávidím vás, Aarone. Nenávidím vás, protože jste chladnokrevný zabiják...“

„Ne, Maggie. To jsme my všichni. Přirozenou povahu zvířete nelze změnit.“

„Mýlíte se. Nemusíme takoví být...“

„Jste tak ulhaná a povýšená, má drahá. I vy jste už zabila.“

„Jenom když...“

„Když jste usoudila, že by měl nějaký člověk zemřít? Maggie, jste satanův zplozenec a chcete získat boží sílu! Myslíte si, že se můžete vydávat za soudce?“

Maggie zavrtěla hlavou. „Táhněte k čertu, Aarone. Tam patříte. Pořád věřím v Boha!“

„Hlupačko, Bůh vás opustil! Domníváte se, že můžete najít odpuštění, když pijete krev z krevních bank Červeného kříže?“ prohodil posměšně.

„Aarone, hlupák jste vy. Nenávidím vás, protože jste neuvěřitelně krutý a z očí vám sálá zlo. Byl jste zrůda už dávno předtím, než jste onemocněl.“

„Onemocněl?“ zopakoval. „Považujete nás za nemocné, má milá?“

„Ano!“ odpověděla tiše.

Aaron zavrtěl hlavou. „Jsme úchvatné bytosti. Jsme vrcholem mocného zla. Jsme predátoři jako žraloci, krokodýli – nebo černé vdovy, Maggie. Narodili jsme se, abychom vraždili, trhali a zničili lidskou populaci. Jste hlupačka, když to odmítáte pochopit a snažíte se vydávat za někoho jiného!“

„Odmítám být zrůda, Aarone!“

„Možná změníte názor. Pojd'te ke mně, Maggie. Požádejte mě o odpuštění. Chtěl bych, abyste klečela. Prosila mě, slibovala mi – ubohému prokletému stvoření – modré z nebe. Poslechněte mě..., a možná nechám ty dívky žít.“

„Udělám, co chcete, Aarone. Dovolte mi je rozvázat, aby...“

Přistoupila k Cissy a Angii, které byly pevně spoutané svými punčochami. Když je začala rozvazovat, zadívala se Angii do očí. Snažila se ji pohledem uklidnit a naznačit, že odsud musí utéct.

Vtom ucítila prudký náraz do ramen a přistála na druhé straně pokoje. „Vstaňte, Maggie. Ještě jsem se nerozhodl, že někoho osvobodím.“

Maggie se zvedla.

„Řekla jsem vám, že udělám cokoliv...“

„Chci ochutnat vaše rty, Maggie. Pojd'te za mnou.“

„Kde jste?“ zeptala se, vědoma si jeho síly. Tenkrát ho porazila, protože ji poháněl vztek – zabil vše, co milovala, takže jí na ničem nezáleželo. Je chytrý a silný. Škádlí ji, chce, aby si myslela, že dokáže zachránit své přítelkyně, a ovládá ji.

„Kde jste?“ zopakovala. Potřebovala ho vylákat z knihovny, aby ostatní měli šanci uniknout.

Jakmile došla ke dveřím, zaslechla za zády jeho smích. Prudce se otočila.

Aaron stál vedle Daniela a krutě se ušklíbl.

Chytil muže za vlasy. Zaklonil mu hlavu a na krk přiložil nůž s dvacetimetrovou čepelí.

„Pamatujete si, co všechno jsem provedl, Maggie. S takovýmhle nožem...“

„Ano, Aarone,“ odpověděla. Zvedla bradu a mávla rukou. „Když jste začal vraždit, měla jsem si myslet, že vrahem je Lucian, že?“

Carter pokrčil rameny. „Jistě... Neměl jsem v úmyslu klamat vás dlouho, ale napadlo mě, že když mě uvidíte s odstupem, budete si myslet, že váš drahocenný Lucian se zase vrátil ke svým původním zvykům a je skutečně králem našeho druhu.“

„Nikdo by si vás s Lucianem nespletl, Aarone.“

„Proč? Domníváte se, že náš mocný Lucian nikdy nerozsekal smrtelníka na kusy? Klamete sama sebe, jestli tomu věříte. Jaké přání mi splníte, jestli nechám Canadyho žít? V tuto chvíli je blízko smrti. Téměř to cítím.“

Maggie dlouze vydechla.

„Aarone...“

„Zkusíte to psychologicky, Maggie? Být vámi, byl bych velice opatrný. Klidně se považujte za silnou, ale nestihla byste mi zabránit v tom, abych ho zabil.“

„Ptáte se, co pro vás udělám. Co si přejete, Aarone?“

Na chvíli se zamyslel. Rty mu zvlnil úsměv.

„Vyjádřil jsem se jasně. Klekněte si, Maggie.“

Poklekla, aniž od něho odtrhla zrak.

„Přilezte ke mně po kolenou a povězte mi, že vás mrzí, jak jste

mi celé ty roky ubližovala, Maggie.“

Poslechla ho. Bylo jí jasné, že nemá na vybranou.

Potřebuje čas. Musí přemýšlet...

Co možná nejpomaleji se k němu přesunula. „Pusťte ho a z tohoto domu odejdu s vámi.“

„Ach, Maggie! Jste vynikající lhářka.“

Zavrtěla hlavou. „Nelžu, Aarone. Udělám cokoli, když Daniela a dívky pustíte.“

„Jak šlechetné. Uvidíme, jestli mi říkáte pravdu. Teď vstaňte a polibte mě, Maggie. Hezky, s příslibem všeho, co nás čeká.“

Stála před ním. Aaron se nepohnul, ani neodtáhl nůž z Danielova hrdla.

Stoupla si na špičky a letmo ho políbila na rty. Jeho ústa byla studená. Chutnala po krvi. Chtěl v ní probudit touhu.

„Máte žízeň, Maggie?“ zeptal se tiše.

„Ano.“

„Proč tedy nezabijete Canadyho?“ navrhl.

„Odnaučila jsem se zabíjet.“

„Ne dost dobře, Maggie,“ zašeptal a nepatrně pohnul nožem.

„Polibte mě znovu. Ochutnejte mé rty.“

„Pusťte Daniela. Dejte pryč ten nůž.“

„Dobře.“ Vzápětí ucítila ostří na krku. Kdyby chtěl, během okamžiku by jí mohl uříznout hlavu.

„No tak, Maggie,“ pobídl ji smyslným hlasem.

Přitáhl ji blíž.

„Jestli mě zabijete, ostatní vás zničí. Lucian...“

„Období Lucianovy vlády se chýlí ke konci. Copak to nechápete? Ani se tady neobjevil, aby zasáhl. Nemá chuť na krev a netouží po moci. Kdy už vám to dojde? Celou tu dobu, téměř sto let, Maggie, jsem získával čím dál větší moc a sílu. Nebojím se, že mě Lucian bude soudit. Jestli zabiju vás, zabiju i jeho a začnu vládnout. Nenut'te mě k tomu, Maggie.“

Jejich pohledy se střetly.

„Pusťte ji, vy grázle!“ ozval se mužský hlas.

Maggie se zmocnila panika.

Přišel Sean.

19

Přestože za ty roky u policie viděl různé hrůzy, když zakopl o tělo, málem vykřikl. *Kdo to proboha je? Kdo tady leží mrtvý?*

Klekl si.

Při pohledu na zavražděnou ženu se mu zvedl žaludek.

Přepadl ho tak silný strach, jaký snad nikdy předtím nepoznal. Co když tohle provedl jeho otec? Maggie? V domě panovalo napjaté ticho, zatímco venku se po zvláště fialové obloze proháněly bouřkové mraky.

Zhluboka se nadechl.

Modlil se, aby měl dost odvahy.

Nejraději by křikl na otce, na Maggie, ale nechtěl se prozradit.

Pomalů postupoval chodbou a nahlížel do pokojů. Jídelna a kuchyň byly prázdné. Zamířil do salonu a vtom...

Zaslechl Carterův chraptivý hluboký hlas. Dobíral si Maggie. Zastavil se a naslouchal.

Maggie vyjednávala o život jeho otce.

Přistoupil blíž. Byl připravený na všechno.

Když vkročil do dveří knihovny, spatřil Aarona s nožem přiloženým k Maggiinu hrdlu.

Vykřikl a vytáhl osmatčícítku.

„Sakra, neslyšel jste mě? Pust’te ji.“

Carter odstrčil Maggie stranou, aniž ji pustil. V očích se mu zlověstně blýskalo. Zasmál se.

„Jinak co? Podívejte, Maggie, miláčku, váš policista dorazil. Proč jste mu neřekla, že mě kulka nezabije?“

Maggie upřela zrak na Seana. Ztěžka polkla.

„Povězte mu to. Ať to konečně pochopí!“ nařídil jí Aaron rozzlobeně. „Nebo mu podříznu krk!“

„Seane, musíš odejít. Prosím běž...“

„Slyšel jste ji. Vypadněte. Když poslechnete, až si vás najdu, zabiju vás rychle. Pokud mi budete komplikovat život, budete si přát, abyste byl raději mrtvý.“

Vtom zaslechl hluk na druhé straně pokoje. Sean se tam neodvážil pohlédnout. Nicméně koutkem oka viděl Cissy a Angii.

Angie se snažila rozvázat své přítelkyni spoutané zápěstí.

Je policista. Cartera sice není možné zastřelit, ale kulky ho aspoň oslabí. Získá pro ostatní trochu času. Zamířil na Aaronovu hlavu.

Ozval se dunivý výstřel. Zasáhl ho přímo do čela.

Maggie zaječela. Aaron zaklel a klopýtl dozadu.

Vzápětí už k němu Carter krácel. Byl bledý a v očích se mu blýskalo.

Maggie popadla jeden z tlustých historických svazků ležících na stole a vši silou ho mrštila po Aaronovi. Ten se předklonil a zalapal po dechu. Sean začal pálit a blížil se k němu.

Aaron zmizel.

„Maggie! Bože, Maggie!“ vykřikl Sean a objal ji.

„Tvůj otec má nejspíš otřes mozku,“ vyhrkla a dotkla se jeho tváře. V hnědých očích se jí leskly slzy. „Ach, Seane, neměl bys tady být...“

„Pomoz mi!“ řekl. Zvedl otce, zatímco Maggie spěchala k přítelkyním. „Jste v pořádku?“ zeptala se. Cissy přikývla a polkla. „Maggie, kdo to proboha je? Měl takovou sílu... Byly jsme úplně bezmocné. Ne...“

„Honem odsud utečte a pošlete pomoc, dokud je Carter oslabený. Umíte některá řídit?“

„Jasně!“ zvolala Angie. „Cissy, pojd'. Maggie, měla bys jít s námi...“

„Ne. Musíme tady zůstat se Seanovým otcem. Prosím běžte. Jeďte co nejrychleji na policejní stanici!“

„Tak už jděte!“ zařval Sean a dívky se rozběhly ke dveřím.

Sean položil otce na pohovku. Podíval se na Maggii. „Kam Aaron zmizel?“

„Nevím.“

„Myslíš, že konečně zemře?“ zeptal se. Vybavil si svá setkání s Carterem. Nezemřel v márnici ani na hřbitově. Odpověď

nepotřeboval slyšet.

Maggie zavrtěla hlavou. „Ne.“

Najednou se domem rozlehl hluboký zlověstný smích.

Maggie hleděla Seanovi do tváře. Rysy mu ztuhly. Měla strach.

Ne o sebe, nýbrž o něho.

„Není pryč,“ hlesla Maggie. „Ani není vážně zraněný.“

Dolehlo k nim zaburácení motoru. Aspoň Cissy a Angie unikly.

Vtom začal vnímat Carterovu přítomnost.

Vzápětí Seana zvedl závan chladného větru a někdo ho sevřel.

Marně se snažil vymanit. Nemohl popadnout dech. Nic neviděl, pouze cítil odporný zápach.

„Jste mrtvý muž!“ zařval Aaron. „Rozřežu vás na kusy.“

Prudce ho odhodil. Sean narazil do zdi. Pokoušel se vstát a vzpamatovat.

Pak spatřil Cartera.

„Aarone! Chcete přece ublížit mne!“ zvolala Maggie. Ustupovala, aby Aarona odlákala od Seana.

Pak se rozhodla změnit taktiku. S křikem se na něho vrhla. Carter se opět rozesmál. „Myslíte, že mě zničíte, má lásko? Že jsem se léčil, aniž bych se snažil získat ještě větší sílu? Hltal jsem krev, Maggie, a koupal jsem se v ní. Oplývám silou, jakou nikdy nemůžete mít. Ani za tisíc let...“

Zvedl ji. Maggie ho škrtila. Přestala křičet.

Sean vstal. Opatrně, aby nezasáhl Maggie, vystřelil. Sakra, do hlavy ani srdce ho nemůže střelit...

Maggie opět zaječela a zaryla do Aarona nehty.

Konečně ji pustil.

A zase zmizel.

Seana zahalil temný mrak. Někdo ho objal a zvedl... A opět jím mrštil.

Dopadl na zem. Celé tělo ho bolelo.

Viděl, jak se Maggie snaží vstát. S vypětím všech sil se k ní plazil.

„Kde je?“

„Netuším. Ale vrátí se.“

Sean ji objal. Zadíval se jí do očí.

„Maggie, musíš ze mě udělat jednoho z vás.“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Nech ho, ať si mě vezme. Možná pak budeš v bezpečí.“

„Ne, Maggie. Copak to nechápeš? Jeho nic nezmění. Jestli nás porazí, bude silnější.“

„Seane, prosím. Kdybych opět zavinila tvoji smrt, nikdy bych se s tím nesmířila. Miluji tě, Seane. Prosím...“

„Udělej to, Maggie.“

„Jako upír ho nedokážeš zabít, Seane. Ztratil bys svoji duši. A když zemřeš tímto způsobem, neexistuje žádný únik z věčného zatracení.“

Opět se ozval tichý smích, který sílil. Sean se podíval za Maggie. Na stěně se tvořil obrovský stín.

„Udělej to, Maggie! Prosím tě o to!“

„Ne, Seane...“ hlesla a klekla si před něho.

„Sakra, udělej to, nebo zemřeme a odnesou to desítky dalších lidí. Maggie, pro lásku Boží!“

Přitáhl ji k sobě. Na ruce mu stékaly její slzy.

„Teď, Maggie!“

„Ne!“

„Maggie! Stačí, když mě nakazíš. Získám sílu, ale nebudu skutečný upír.“

„Seane, já nevím. Nakažení lidé zešílí. Stanou se z nich zabijáci...“

„Je to naše jediná šance!“

Vzápětí mu její chladné, tvrdé zuby pronikly kůží na hrdle jako ocelové jehly. Měl pocit, jako by mu do žil vtrhla ledová voda. Pevně ji objímal. Začínal slábnout...

Pak ho najednou zalil příval síly.

Záhy nato se před ním objevil Aaron s nožem v ruce. „Tak pojď, chlape. Pojď!“

Vrhl se k němu, vyskočil a kopl Seana do hlavy. Ten se svalil na podlahu, ale hned vstal, odhodlaný zvítězit.

Aaron se k němu opět blížil.

Maggie se zvedla. Skočila mu na záda a roztrhla košili. Když mu zaryla nehty do těla, odhodil ji. Zastavil se před Seanem a pěstí ho srazil na zem.

Sean rychle vyskočil.

Aaron na něho opět zaútočil.

Tentokrát Sean vylétl až na chodbu a narazil do zdi, přímo pod obrazem svého předka, kterého zabili během občanské války. Zaslechl Aaronův smích.

Někdo si k němu náhle dřepl. Lucian. A přinesl jeho sportovní tašku.

„Vezměte si meč. Ted' máte potřebnou sílu. Ukončete to, Canady,“ řekl mu.

Sean přikývl. Vytáhl starý meč, který používalo jezdecktvo.

„Tak pojď, chlape! Čekám na tebe.“

Sean se vrátil do knihovny. Aaron na něho hleděl. Usmíval se a přehazoval si nůž z jedné ruky do druhé. „Hraní mě už unavuje. Je načase se nasytit.“

Sean vyčkával, až se k němu přiblíží.

Pak zvedl meč.

Vší silou se rozmáchl.

Postřehl Aaronův vyděšený pohled.

Ocel se mu zařízla do masa a oddělila hlavu od těla.

„Seane!“ vykřikla Maggie a běžela k němu. Pevně ji objal. Přemohla ho slabost a oba klesli na podlahu.

„Ach Bože, Seane!“

„Dostali jsme ho!“ zašeptal.

„Ach Bože, Seane. Nechápeš...“

„Maggie, porazili jsme ho. Ted' se musíme snažit žít co možná nejlépe a být neustále ostražití!“

Sean vstal. Zaslechl policejní sirény. Vydal se hledat Luciana, ale nenašel ho.

Krátce nato se dovnitř vřítily policisté. Byl mezi nimi i Jack s ovázanou hlavou a dokonce i šéf. Když Sean vysvětloval, co se stalo, nesnesitelně ho rozbolela hlava.

Klopýtl a ztratil vědomí.

Maggie se nezmínila, že upíři můžou omdlít.

~ ~ ~

Daniel strávil několik dnů v nemocnici s otřesem mozku.

Měl ho i Sean, který s ním ležel na pokoji.

Novináři – a policie – označili Seana a Maggii za hrdiny, protože zneškodnili neworleanského Rozparovače.

Případ skončil bizarněji, než začal. Carterovo tělo odvezli do pitevní. Někdo ho ale ukradl a na jeho místo položil kostru bez hlavy. A Pierre LePont také skončil v nemocnici s otřesem mozku. Kupodivu mu vůbec nevadilo, že mrtvola zmizela.

Událost se vyšetřovala, ale nezjistilo se, co přesně se stalo.

Tělo se nikdy nenašlo.

A kosti byly staré více než dvě stě let.

Týdny ubíhaly. Na titulních stránkách se už o vraždách a zmizelé mrtvole nepsalo.

Sean se každý den díval do zrcadla. Připadal si pořád stejný.

Stále měl rád česnek.

Přesto...

Trochu se obával, že brzo zešílí. Dokázal fungovat jenom proto, že na něho Maggie a Jack dohlíželi.

Maggie se přestěhovala do jeho bytu. Hodně času rovněž trávili v Oakvillu a domě Montgomeryových na plantáži.

Jedno odpoledne, asi měsíc po Aaronově smrti, šel Sean za Maggie do firmy. Když vstoupil do obchodu, Cissy mu řekla, že Maggie má schůzku a ať na ni počká v její kanceláři.

Sedl si do křesla a prohlížel si náčrtky modelů pověšené na zdi. Když se po chvíli otočil, ztuhl.

V křesle před psacím stolem seděl Lucian DeVeau.

Seana zamrazilo po těle. Zabil upíra poté, co mu Maggie upila kapku krve. Přišel mu snad Lucian oznámit, že ho čeká souboj, který nemůže vyhrát?

„Luciane,“ vypravil ze sebe.

DeVeau se neusmál. „Vypadáte dobře, nadporučíku.“

„Opravdu?“

„Ano.“

„Zatraceně, Luciane, jestli jste tady, abyste mi pověděl, že jsem upír a za vraždu Aarona jsem odsouzen k trestu smrti, tak do toho. Ať už se stane cokoli, vezmu vás s sebou. Jestli si myslíte, že můžete Maggie donutit, aby zaplatila...“

„Ale nadporučíku! Já jsem vám poradil, abyste použil meč. Ten mizera šel po mně. Považuji to za velezradu. Vidíte to jinak?“

„Nechápu vás.“

Lucian si podrážděně povzdech. „Nikdo vás nezabije, Canady.

Neexistuje rozsudek smrti.“

„Pro mě, nebo pro Maggii?“ zeptal se chraptivým hlasem.

Lucian se usmál. „Nadporučíku, nejste upír. Ani nakažený. Možná jste hlupák, ale vzhledem k okolnostem je to odpustitelné.“

„Nejsem tedy upír? Ale Maggie mě nakazila!“ opáčil Sean a předklonil se. Je šílený? Během posledních týdnů se všechno zdálo být naprosto *normální*. Začal si myslet, že s Maggii dostali brutálního vraha-smrtelníka.

Lucian zavrtěl hlavou. „Zřejmě mi vůbec nerozumíte. Vysvětlím vám to. Nikdy jste nebyl upír – a nakaženým jste byl jenom krátce. Maggie byla vždy jiná, protože se ji její otec snažil udržet naživu. Oficiálně nezemřela, nebyla pohřbena. Nikdy předtím se nepokusila nikoho nakazit. Když někoho zabila, obvykle to bylo ze soucitu a podle našich pravidel. Nechápu, co se stalo, ale náhle jsem si uvědomil, že nad vámi nemám moc. Nedokázal jsem vás k sobě povolat. Což znamená, že nejste upír a ani nakažený. Možná že Bůh nakonec existuje a určuje pravidla. Pro nás všechny. Vzpomínám si, když se Alec poprvé setkal s Magdalenou.“

„Alec? Ten udělal z Maggie upírku?“

Lucian přikývl. „Alec byl do ní až po uši zamilovaný, čímž riskoval svůj život. Ona ho také velice milovala, takže byl přesvědčený, že láska překoná všechny překážky. Na jednom ze starobylých hrobů v Evropě, v němž byl údajně pochován upír, který přežil mor v roce 1300, stojí: *Láska vás osvobodí*. Alec věřil, že v lásce je odpuštění. Je to jako příběh o krásce a zvířeti. Jsme netvoři, pouze když tak sami sebe vnímáme. Možná je to pravda. A není to jednoduché. Možná je síla lidského ducha větší než jakákoli jiná a možná je i další hloupé rčení, že láska hory přenáší, pravdivé.“

„Přiznávám, že existuje vyšší síla. Peklo a nebe v našich duších. Maggie nikdy neztratila víru. Slyšel jste o upírech, kteří pravidelně chodí do kostela? Marně jsem se vás snažil přivolat. Neznám všechny odpovědi, ale můžu vás ujistit, že nejste nakažený a nejste upír. A Maggie konečně našla klid, protože mě už neslyší.“

„Kéž bych tomu mohl věřit. Jestli je to pravda, co tady děláte?“

„Přišel jsem se rozloučit – a popřát vám vše nejlepší. Maggii vidět nechci. Příliš by to bolelo. Kdysi jsem ji miloval. Hodně štěstí

a držte se mé rady. Nezapomínejte se minulostí. Nepřemýšlejte o tom, co bylo skutečné a co představy nebo sny. Silou vůle a láskou k Maggie jste porazil Aarona Cartera. Zapomeňte, co se stalo. A na mě. Nikdy jsem nebyl váš nepřítel. Žijte spokojeně a opatrujte to, co máte.“

Sean zaváhal. Lucian na něho upřeně hleděl a tvářil se vážně.

Sean přikývl a podal mu ruku. „Na upíra jste milý.“ Usmál se a dodal: „Jste gentleman a vzdělanec, jak by řekl můj otec.“

Ta slova přivedla Luciana trochu do rozpaků. Krále upírů by neměl obdivovat smrtelník.

Potřásli si rukama. Pak oba vstali.

„Ať se vám v životě daří,“ řekl Lucian.

„Děkuji.“

„Na shledanou, Canady. A hodně štěstí.“

Sean přikývl. Vtom zaslechl své jméno. Podíval se ke schodišti. Maggie je zpátky.

Otočil se, aby se rozloučil s Lucianem. Ten už ale byl pryč.

„Seane!“

Seběhl dolů. Maggie stála před pokladnou. Byla udýchaná a oči se jí leskly. Usmívala se od ucha k uchu.

„Maggie, co se děje?“

„Je to neuvěřitelné.“

„O čem mluvíš?“

„Je to nemožné, ale pravdivé...“

„Co je, Maggie?“

„Seane, jsem těhotná!“

„Cože?“

Sean ji objal. Vždyť mu řekla, že to nejde.

Přikývla a tvář se jí rozzářila.

„Jsem těhotná,“ zopakovala. Celá se chvěla.

„Myslel jsem, že nemůžeš...“

„Já vím! Jsem tak šťastná. Nemůžu tomu uvěřit. Seane, něco se stalo. Netuším co, ale jsem jiná. Nemám sílu ani moc. Donutila jsem lékaře, ať udělá čtyři těhotenské testy. Ach, Seane, budeme mít dítě! My... Oba jsme...“

„Smrtelníci,“ dokončil za ni tichým hlasem.

Maggie přikývla. „Ach, Seane...“

Jeho sevření zesílilo.
 „Jak se to mohlo stát?“ zeptala se tiše.
 „Víra,“ odpovéděl. „Láska.“
 „Pořád se bojím uvěřit...“
 „Nemůžeme se bát. Musíme využít každé chvílky a být za to vděční.“
 „Jsi rád?“ otázala se.
 „Ano. Nic na světě by mi neudělalo větší radost. Kromě toho, že můžu být s tebou.“
 Maggie se odtáhla. Zadívala se mu do očí. Potom si opřela hlavu o jeho hrud'.
 „Jsi šťastná?“
 „Samozřejmě. Ach, Bože...“
 „Maggie, teď budeš stárnout. Oba zestárneme a zemřeme.“
 „Já vím. Není to báječné? Seane, chci s tebou zestárnout. A smrti... se nebojím. Pokud nás pohřbí spolu.“
 Sean se zasmál a uchopil její ruce.
 „To nebude problém. Na pozemku stojí rodinná hrobka. Ale nejdříve... nás čeká společný život.“
 „A budeme mít dítě, Seane,“ řekla. Zachvěla se. „Ach, Bože, nemohla jsem tomu uvěřit. Měla jsem takovou radost. Jenom doufám, že ty...“
 Zvedl jí bradu. „Jsem nepopsatelně šťastný,“ pravil. Rty mu zvlínil úsměv. „Budu táta. Dlužím ti mnohem víc.“
 Něžně ji políbil na rty a objal ji kolem ramen.
 „Seane, myslíš si, že...“
 „Maggie, nepřemýšlej. Budeme jenom žasnout, jaké štěstí nás potkalo.“
 „Má lásko,“ šeptla.
 „Pojedeme domů.“
 Když vyšli ven, Sean vzhlédl. Na tmavé obloze zářil měsíc v úplňku. Vezmou se a budou mít rodinu.
Děkuji ti, Bože.
 Život je nádherný.
 Je to dar.
 Je rozhodnutý prožít ho naplno.